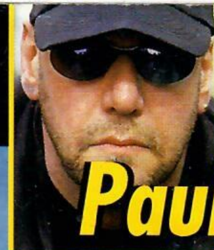
חינם! KILLER CD INSIDE!

מגיע למסיבת Metal Hammer

Paul DiAnno

המחיר 24.90 ₪ כולל מע"מ. באילת 21.30

METAL HAMMER

ISR... ...NE ...RCE

GAMMA RAY

Riot Rockiah Rage

Virgin Steele White Skull

Satyricon Amon Amarth

Machine Head

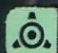
Megadeth

חינם! 2 פוסטרים ענקיים!

להתחבר למוזיקה אלקטרונית

VIRUS
ADVANCED SIMULATED ANALOG SYNTHESIZER

REAKTOR

PROTEUS 2000

PULSAR

art: laufer@gezernet.co.il

ULTRA

APS

micro WAVE

WAVE

micro WAVE XT

Q

NATIVE INSTRUMENTS
SOFTWARE SYNTHESIS

waldorf

creamw@re

access

חברות הסינטסייזרים
הטובות בעולם רק ב-

מיוזיק שופ

רח' דיזינגוף 70, קומת מרתף בחצר
תל אביב. טל' 03-5254161

METAL HAMMER
ISRAELI TRUE METAL FORCE
גליון מס' 2

מו"ל: מ.מ.י מיוזיק מדיה ישראל בע"מ

מערכת
חן רותם, יריב פרלמוטר,
בועז בר לוי, מאור אפלבוים,
אבי שחר, שי ברקוביץ',
ניר שילוני, איתי קרש,
גדי להב, צחי בירן, ג.ו.ג.

EU Correspondents
Amit Lwow
Yvette Salthouse

US Correspondents
Asaf Bar Lev
Eugene Gologursky
Dr. Metal
www.metalmeltdown.com

עורך
Metal Heart בולוס

מנהל שיווק ופרסום
איגור שניידר

מנהל מכירות והפצה
דניאל קורוגודסקי

עיצוב גרפי
NoamRaw

עריכה לשונית
רינה חבר

יחסי ציבור
אורן טופט

כתובת המערכת
ת.ד. 52043, תל-אביב 67212
טל': 03-6881410
פקס: 03-6885187
e-mail:metal_hammer@mail.com

המערכת אינה אחראית
לתוכן המודעות

מנכ"ל
גארי שניידר

Metal Hammer Israel
P.O. Box 52043
Tel Aviv 67212
Israel
Ph: +(972-3) 688-1410
Fax: +(972-3) 688-5187
e-mail:metal_hammer@mail.com
http://visit.to/MetalHammerIsrael

Heavy Metal Is the Law!

METALHEADS!

עבר חודש וגלגלי הפלדה של Metal Hammer ממשיכים להסתובב. כולנו עבדנו קשה (hard& heavy), כדי להביא לכם מגזין מעודכן יותר, יפה יותר ומשופר. בחודש האחרון קיבלנו המון ביקורות שהייתי מחלק לשני סוגים, א' - הביקורות שהגיעו מכם, Brothers And Sisters Of Metal, שתמיד היו ביקורות בונות ועם גישה חיובית. הרי אתם יודעים מה אתם רוצים ואתם יודעים מה מגיע לכם, ומגיע לכם הטוב ביותר - כי אתם חיכיתם לעיתון כזה הרבה מאד זמן. אתם הבנתם את המסר והכיוון שלנו. אנחנו מדברים באותה שפה - שפת ה-metal. אתם חיים את זה, נושמים את זה וזה מה שחשוב! אתם הוכחתם זאת כשהגעתם למסיבת ההשקה שלנו, לא כדי לראות ולהראות, אלא כדי לדפוק את הראש ולהנות. המון תודה!!!

אנחנו ממשיכים לקבל המון שיחות טלפון, מכתבים, פקסים ודואר אלקטרוני עם שאלות, הצעות ובקשות, ומכיוון שאנחנו עסוקים מעל ומעבר בשמירה על גחלת ה-metal, לא תמיד אנו יכולים לענות על כל פניה באופן אישי, אך אנו מבטיחים כי נעשה זאת בהמשך מעל דפי העיתון.

היו גם ביקורות מסוג אחר - אלה שנכתבו על ידי החוכמולוגים בעיתונות הרגילה, בדיוק מה שציפינו שיקרה. מה לא נכתב? "מה זה הלהקות האלה?", "מה זה השימוש הזה באנגלית?" לכל אלה שלא מבינים ולא רוצים להבין, יש לנו מה לענות:
Fuck You, eat shit and suffer listening to heavy metal!!!.
תמיד יהיה להם מה להגיד. תמיד יהיה להם מה להציע. תמיד יהיה להם מה לבקר ואין זה בא מתוך רצון לעזור לעניין, אלא מתוך רצון לראות ולהראות! איננו זקוקים לזה. אנו זקוקים לעזרתכם ולתמיכתכם True Brothers And Sisters Of Metal. אתם אנשים מאמינים והעיתון הזה נעשה על ידי אנשים מאמינים לאנשים מאמינים! איתכם אנחנו נמשיך לבנות את סצינת ה-metal בארץ הזאת, כמו שסצינת ה-metal צריכה להיות -
Loud & Proud!

Raise The Fist Of A Metal Child!!!
Up All Your Irons!!!

העורך

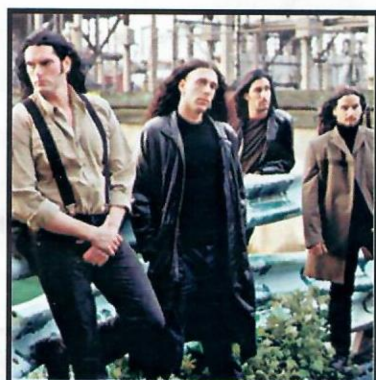

צולם במסיבת ההשקה של Metal Hammer Israel

Peter Steele הגיטריסט והבסיסט של **Type O Negative**, עובד על אלבום הסולו הרביעי שלו, בשיתוף פעולה עם **Tony Iommi** הגיטריסט של **Black Sabbath**. "אני מרגיש כמו ילד מחוצ'קן ושמנוני, כשאני עובד עם אחד מגיבורי הילדות שלי" אמר Steele לאחרונה. השיר שהם עבדו עליו נקרא "Just Say No". אורחים נוספים באלבום זה כוללים את Phil Anselmo, Ian Astbury, Rob Halford, Brain May ו-Henry Rollins.

"תארו לעצמכם אותי בסטודיו עם **Tony**: Tony, that sucks, just shut up and play "Paranoid" - חה...חה... " אומר Peter בחיקוי ל-Beavis&Butthead.

Type O Negative עשו גרסת כיסוי ל-"Paranoid" ב-"Origin Of The Faces" (EP), וגרסת כיסוי ל-Black Sabbath, באלבום המחווה "Nativity In Black".

MUSIC CENTER - ב METAL HAMMER מבצע לקוראי

LINE6

העתיד כבר כאן!
מגברים מבוססי תוכנה
המאפשרים לגיטריסט לנגן
ב-16 צלילים של מגברים
מפורסמים ובאותו מגבר.

10%
הנחה
על כל
המוצרים

BRIAN MOORE

Brian Moore
גיטרות עבודת יד
Custom Made
בסטנדרט הגבוה ביותר.

WARWICK

פיק-אפים
במיוזיק סנטר ProShop תמצאו
את שתי חברות הפיק-אפים
הטובות בעולם:
EMG-ו DiMarzio

כבלים
כבל מס' 1 לגיטרה ובס, כלי
נגינה אלקטרוניים ואולפנים.

העילית ביטרות הבס.
כלים מדהימים ביופים
ובצלילם, עצים אקזוטיים,
אלקטרוניקה מתקדמת.

POD
PreAmp +מולטי אפקט להקלטות direct והופעות.
היחיד מסוגו בעולם, מאפשר אותן פונקציות כמו
במגבר Line 6 בחבילה קטנה וקומפקטית

TACOMA GUITARS

חדש בישראל!
מגוון רחב של גיטרות
אקוסטיות קלאסיות
תוצרת ארה"ב.

מבצע בלעדי לקוראי METAL HAMMER

~~850~~ **650** ש"ח כולל מע"מ
גיטרה חשמלית
Cupid ST-20M

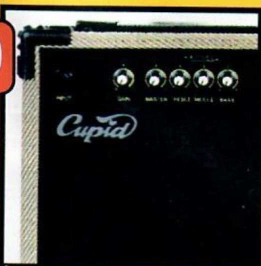
~~850~~ **600** ש"ח כולל מע"מ
גיטרה קלאסית תוצרת ספרד
IGUAZU CASTELANA

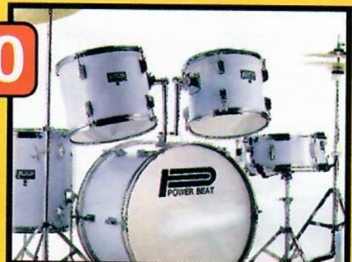
~~1790~~ **1100** ש"ח כולל מע"מ
אורגן
YAMAHA PSR-225

~~250~~ **180** ש"ח כולל מע"מ
גיטרה קלאסית
BESTLER

~~625~~ **450** ש"ח כולל מע"מ
מגבר לגיטרה
Cupid PL-10

~~2230~~ **1560** ש"ח כולל מע"מ
מערכת תופים כולל מצילות
POWER BEAT PS-5000

מיוזיק סנטר Music Center מיוזיק סנטר: רח' פריימן 20 א.ת. הישן ראשון לציון טל: 03-9561740, פקס: 03-9675190

FRONTLINE

ישנן שמועות ש-**Yngwie Malmsteen** מתכוון לצאת לסיבוב ההופעות הבא שלו או עם Kamelot או עם Gamma Ray.
ובהקשר זה לחדשות Kai Hanssen ,Gamma Ray נהנה מחיי המשפחה עד כדי כך שהחליט להישאר בבית עם אשתו ושני ילדיו עד סוף השנה.

Gamma Ray עובדים על אלבום המציין את עשר שנות עבודתם. בכל מקרה, באלבום יופיעו כמה שירים חדשים, שירים בהופעה חיה והזדמנות למעריצים לשמוע עיבודים חדשים לשירים ישנים של Gamma Ray. ניתן להצביע ולהשפיע באתר הרשמי של הלהקה http://www.gamma-ray.com או באתר של Tommy Webster שהוא הרשמי של Helloween:
http://www.helloween.org.news.html
(Kai ביקש ממנו אישית לעזור).

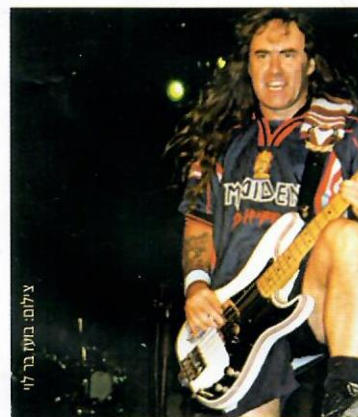
Silenoz מ-**Dimmu Brogir**, עדכן אותנו לגבי האלבום הבא של Dimmu Brogir.
"עבדנו על כמה רעיונות. עדיין לא התארגנו, אבל אנחנו כותבים כל הזמן. כנראה שהאלבום הבא יהיה יותר death metal ויותר ברוטלי. מבחינת הטקסטים, זה יהיה מבוסס יותר על התעוררות אישית, וכרגיל אני אשתמש בהרבה מטפורות. לגבי המפיק, אנחנו שוב נעבוד עם Peter Tagtgren וננסה להגיע לסאונד יותר טוב אם זה יהיה אפשרי. הוא קנה ציוד חדש והוא משפץ את האולפן שלו, אז אנחנו הולכים על סאונד מאוד מסוים עם דגש בשורה התחתונה..."
קלידים?
"נמצא להם מקום, בטוח, מכיוון שנגן הקלידים שלנו כותב גם המון מוסיקה רצחנית. הוא בחור צעיר. עוד לא בן 20!"
כמו כן צפו לכמות של קולות נקיים, ולכשרון התיפוף של Nick Barker שהפך לחבר קבוע בלהקה.

שמועות מספרות ש- **Corrosion Of Conformity**, נזרקו מחברת התקליטים שלהם Coiumbia. השינוי היה צפוי, במידת מה, מכיוון שהלהקה איבדה את Jim Welch, האיש שלהם ב-Columbia, שעבר ל-Atlantic Records, אחרי יציאתו של התקליט האחרון של Corrosion Of Conformity - "Wiseblood". לא ידוע כרגע, עם מי יעבדו Pepper ולהקתו ואיך ישפיעו ההתפתחויות האחרונות של האלבום הבא של הלהקה, שעליו הם עובדים בחודשים האחרונים.

Billy Milano הסולן של להקת **Stomtroopers Of Death**, דיבר לאחרונה על סיבוב ההופעות הבא בארה"ב: "אני כבר לא יכול לחכות לרגע שבו אבעט בתחת לכל הילדים שחושבים ש-Korn ו-Limp Bizkit כבדים, הם כבדים בדיוק כמו החרה שזה עתה חרבנתי. אני אראה להם מה זה כבד! אני אבעט בתחת לכל מי שיגיע עם חולצות של אחת הלהקות המחורבנות האלה, וזאת אחרי שאקרע להן אותן מהגוף ואשתין עליהן! מה יהיה יותר כבד, חבורה של להקות מפגרות שמיללות על הבמה כמו ילדות קטנות, או אני בועט לכם בפנים? סיבוב הופעות זה עומד לקבוע סטנדרטים חדשים בברוטליות" אמן!

Iron Maiden חוגגים לאחרונה את ניצחונם, בחלק הצפון-אמריקאי של סיבוב ההופעות **Ed Hunter** בדאלאס, טקסס, נמכרו כל הכרטיסים והסיבוב האירופאי נפתח ב-9.9.99 בפריס. הלהקה מקדמת את האלבום המשולש, שיצא על ידי חברת התקליטים Portrait/Columbia Records בארה"ב. הגרסה האמריקאית כוללת שיר בונוס חבוי וגרסה של "Wrathchild", המבוצעת על ידי Dickinson, גרסה זו, מעולם לא שוחררה ולא ניתן להשיגה בשום מקום.

Maiden היתה בסיבוב הופעות עם Megadeth שמסתיים ב-1 לאוקטובר.

צילום: בועז בר לוי

Metal Hammer מארגן הופעה גדולה של להקת metal מחו"ל בדצמבר. ניתן לפרסום כי להקה ישראלית תופיע כלהקת חימום. האירוע יתקיים בתל אביב. תינתן הנחה על רכישת כרטיסים במכירה מוקדמת.

אתרים מומלצים:
www.metalmeltdown.com
www.metal-rules.com
www.truemetal.org

Sinner מוציאים אלבום חדש ושמו **"The Second Decade"**, האלבום יצא באירופה ב-15 לנובמבר, האלבום יכלול כמה קטעים מחמשת העבודות הקודמות שלהם ויכלול קטעים שלא הושמעו אף פעם. הלהקה מתוכננת להיכנס לאולפן בינואר להקלטות של אלבומם החדש שייקרא "The End Of The Sanctuary".

אלבומו החדש של **Dio** שנקרא **"Magical"** ייצא בחודש ינואר

Orphaned Land נמצאת כיום בשלבי סיום של כתיבת אלבום חדש וממש בימים אלו הלהקה נכנסת לחדר חזרות, האלבום מתוכנן לעוד חצי שנה והוא ייקרא **...Mabool: The Storm Still Rages**.

המעריצים האמריקאים של **Megadeth** מאוכזבים, **"Risk"** של Megadeth הגיע רק למקום ה-16 במצעד התקליטים ומכר יותר מ-74,000 עותקים כבר בשבוע הראשון. צוחק מי שצוחק אחרון, לא Dave?

Paul DiAnno, סולנה המקורי של **Iron Maiden** מגיע לביקור בארץ בסוף אוקטובר. במהלך ביקורו הוא יחתום למעריצים בסניפי **Tower** ברחבי הארץ וישתתף במסיבת **MH** ב-28 לאוקטובר. פרטים נוספים בעמ' 42.

Celtic Frost - מדפיסים מחדש את כל האלבומים שלהם (חוץ מ-"Cold Lake" לצערנו), שייצאו בינואר. כולם מעובדים מחדש, עם מילים, הערות צדדיות, תמונות חדשות, עטיפות חדשות ואפילו כמה שירי בונוס.

Noise Records החתימו להקה צעירה מקופנהגן, דנמרק בשם **Iron Fire**. האלבום הראשון שלהם מתוכנן לצאת בפברואר 2000. שם האלבום המתוכנן: "Thunderstorm".

Sepultura מתוכננים להופיע הופעה אחת שתיערך ב-24 לאוקטובר ב-Sao Paulo, ברזיל. ההופעה תיערך ב-Funchal, במהלך ההופעה יוקלט אלבום ראשון של **Sepultura** בהופעה חיה, שיצא בתחילת שנה הבאה.

Raven Music החתימה ממש עכשיו את להקת **Arallu** - הרכב בלאק מטאל מירושלים שמנגן מוסיקה רצחנית ומהירה במיוחד עם מוטיבים אורינטלים. האלבום "The Wall On The Wailing Wall" אמור לצאת בקרוב בהפקתו המוסיקלית של זאב טננבוים מלהקת Salem.

TRUE HEAVY METAL AT YOU FACE!

Limb Music Products & Publishing

Luca Turilli
"King Of The Nordic Twilight"

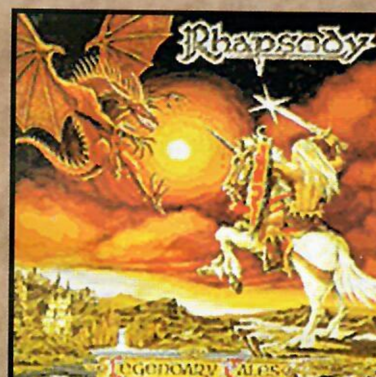
Mob Rules
"Savage Land"

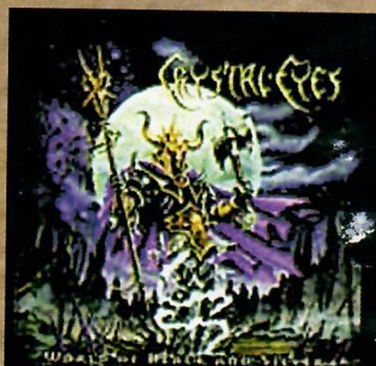
Excelsis
"Kurt Of Koppigen"

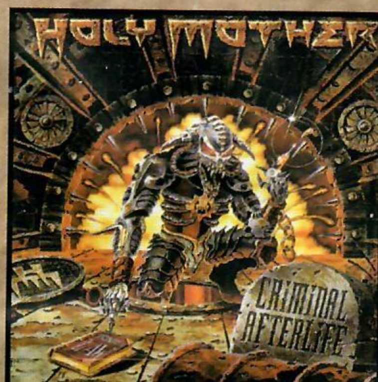
Rhapsody
"Symphony Of Enchanted Lands"

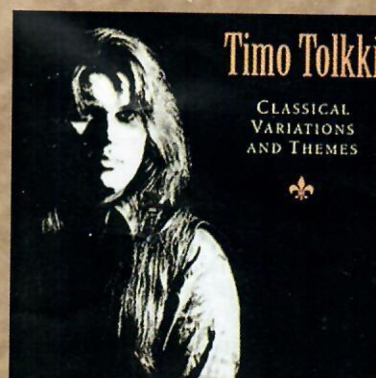
Rhapsody
"Legendary Tales"

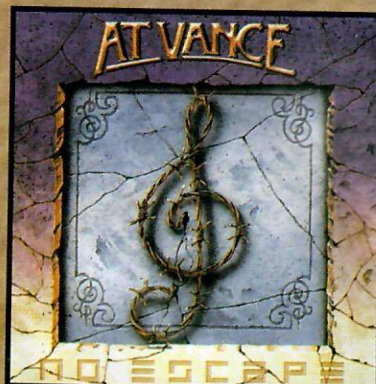
Crystal Eyes
"World Of Black And Silver"

Holy Mother
"Criminal Afterlife"

Timo Tolkki
"Classical Variations And Themes"

At Vance
"No Escape"

Zanister
"Symphonica Milennia"

SHARK Records is a Division
of Crazy Life Music

לבירורים ופרטים נוספים:
מיוזיק מדיה ישראל
03-6881410

עכשיו בחנויות התקליטים

RIOT

SONS OF SOCIETY?

כש-Mark Real, הגיטריסט והמנהיג של Riot הקים את הלהקה במרתף ביתו בברוקלין בשנת 1976, הוא לא דמיין לעצמו כמה שינוים וטרטורים הוא יצטרך לעבור בהמשך. לאורך כל הדרך, Riot סבלה מחוסר מזל - חברות תקליטים חתמו על חוזים והפרו אותם, ההבטחות שניתנו - לא קוימו. כרגע אין טעם להיכנס לכל השינויים שהיו בהרכב הלהקה, אך כדאי מאד להזכיר כי לאחרונה גבר הביקוש לאלבומים שיצאו בשנות ה-80: "Restless Breed" ו-"Born In America" ואלבומים אלה יצאו במהדורה מחודשת. בסוף אוגוסט השנה יצא אלבום חדש בשם "Sons Of Society", שקיבל ביקורות מצוינות גם באירופה וגם אצלנו ב-Metal Hammer. זאת היתה סיבה מספיק טובה כדי לשאול כמה שאלות את סולנה של Riot - Mike Dimeo

כמה זמן עבדתם על האלבום האחרון?
יותר מדי זמן. האמת, לא היינו מוגבלים בזמן. היינו רוצים להוציא אותו בינואר - פברואר, אבל לקח לנו יותר זמן לכתוב שירים. אני ו-Mark גרים בניו יורק ושאר חברי הלהקה גרים ב-Texas. כשאנחנו כותבים שירים, אנחנו משתדלים לעשות זאת ביחד, אז לקח לנו קצת יותר זמן להתארגן. חוץ מזה, חברת תקליטים שהיתה אמורה להפיץ את האלבום ביפן פשטה רגל, כך שהיינו צריכים לדחות את תאריך יציאת האלבום ביפן וזה גרם גם לעיכוב בהוצאת האלבום באירופה.

אז מתי התחלתם לעבוד על חומר?
עוד בשנה שעברה.

יש כבר תוכניות לסיבוב הופעות?
בהחלט. אנחנו נתחיל להופיע בדצמבר באירופה. יש כבר הופעות סגורות בחמש עשרה ערים.

תופיעו גם בארה"ב, הרי אתם להקה אמריקאית?
האמת היא שה-metal scene בארה"ב עדיין לא התעוררה, למרות שיש סימנים חיוביים. אני שומע שלהקות אמריקאיות ותיקות עושות הופעות, למשל Ratt ו-Ted Nugent. כך שזה באמת סימן חיובי בשבילנו.

אני יודע שהופעתם ב-Bang Your Head (פסטיבל מטאל ענקי בגרמניה)?
כן, הופענו שם. זה היה בחודש יוני.

איך הקהל הצעיר קיבל אתכם אחרי כל הלהקות הצעירות, למשל HammerFall?
זה היה נהדר. זאת היתה באמת הופעה נהדרת. אתה יודע מה, כשלהקה מופיעה, זה תמיד עובר טוב. אנחנו תמיד נהנים על הבמה, כך גם הקהל. זה באמת לא מטריד אותי. מה שמטריד אותי יותר - זה להוציא אלבום בזמן, לדאוג שהכל יהיה מושלם. וכשאנחנו מופיעים, אנחנו תמיד מרוצים ממה שאנחנו נותנים לקהל ומהתגובות שאנחנו מקבלים מהקהל.

אתה מרגיש בהבדל בין קהל אירופאי לקהל אמריקאי?
בוודאי שיש הבדל. אבל זה תלוי איפה אתה מופיע. למשל, הקהל בניו יורק, במיוחד בניו יורק, מאד מפונק. אתה חייב לעבוד קשה כדי לרצות אותם.

"להאכיל" אותם?
בהחלט! אחרת זה לא יעבוד. אבל מקומות כמו איטליה, יוון, מקומות באיזור שלכם - זה סיפור שונה לגמרי. האנשים מקבלים אותך כמו שאתה, אין פוזות, הם לא סנובים.

כמה פעמים יצא לך לשמוע שאתם "לא מעודכנים במה שקורה", שהסאונד שלכם מיושן? שלא שיניתם את הסגנון שלכם כבר 20 שנים?
לפעמים יוצא לי לשמוע את זה. זה נכון, האנשים מאשימים אותנו בכל ה"אשמות" האלה. לא מזמן נתתי ראיון לאיזה עיתון והמראיין אומר לי שהאלבום האחרון שלנו נשמע כמו אלף ואחד דברים אחרים... זה תלוי בכל אחד... ישנם כאלה שאוהבים להקה שלא משנה את כיוונה, שנשארת נאמנה למוסיקה ולסגנון שלה. וישנם אנשים שאוהבים שינויים דרסטיים בפורמט, סגנון וכו'.

OK, אבל המעריצים הנאמנים האמיתיים רוצים שתשארו כמו שאתם.
כל להקה חייבת להשתנות עם הזמן, הלהקה חייבת להתפתח במידה וזה לא קורה - אין לך שיפור, אין לך עתיד.

אבל אף אחד לא יכול להרגיש את הצורך בשינויים יותר טוב ממך.
זה נכון! זה תלוי בלהקה. הלהקה חייבת לקבל את ההחלטה ואך ורק הלהקה יודעת מתי הגיע הזמן לשינויים. אם תקח את כל האלבומים שעשינו - זאת המוסיקה שאנחנו אוהבים, לא יעזור כלום! מישהו שאל אותי, האם ננסה לעשות משהו "מודרני". ואז אמרתי: "אני לא חושב שאעשה תקליט rap או grunge, אני לא רוצה להשמע כמו Snoop Doggie Dog או Nirvana" באמת, אני לא אשתמש במכונת תופים ולא אכניס סאונד של סיאטל.

לא מזמן הוצאתם מחדש את האלבומים היותר ישנים שלכם - "Restless Breed" "Born In America". מאיפה הגיע הרעיון לעשות זאת?
זה פשוט מאד פופולרי כאן באירופה. אין לי הסבר יותר טוב. היה ביקוש. המעריצים ביקשו את מה שהם רצו.

מה אתם חושבים על מהפכת heavy metal המתרחשת עכשיו באירופה?
זה מעולה! מה עוד אפשר לרצות!? יש המון להקות מצוינות באירופה וסצינת ה-metal הולכת וגדלה. זה סימן חיובי.

אתה חושב שזה יכול להשפיע גם במקומות אחרים? למשל, צפון אמריקה?
כן, חד משמעית! לדעתי הדבר הזה קורה בכל מקום בעולם. אם תכנס לאינטרנט, תראה שם המון, המון אתרי heavy metal.

עם כל הכבוד לאינטרנט, אתם בחיים לא תקבלו שני עמודים ב-Rolling Stone, כי התקשורת עדיין מתעלמת מ-heavy metal.
כמובן שאני מודע לכך!

Riot עברה הרבה שינויים: שינויים בהרכב, בלגאנים עם חברות תקליטים וכו'. אתם כבר חושבים על יום בו תחליטו לסיים את הקריירה?
לא. ממש לא... כי אנחנו באמת נשארנו דבקים במטרה בגלל המוסיקה. המוסיקה זה החיים שלנו. אנחנו לא נעצור, אפילו כשיהיה קשה להמשיך. כבר היה לנו קשה בעבר, היו תקופות יותר טובות, היו גם פחות טובות, אבל המשכנו כי אנחנו אוהבים מוסיקה...

לאיזה סוג מוסיקה או לאילו להקות אתם מקשיבים בימים אלה?
אני מקשיב להרבה דברים ישנים: MSG, Screaming For Vengance, Black Sabbath. יש להקה חדשה שבעיני הם מעולים - Mob Rules.

יצא לך להקשיב לשני האלבומים האחרונים של Ritchie Blackmore?
אלה שהוא עשה לאישתו?

כן.
שמעתי אותם.

אז לא הקשבת להם ממש?
אמרתי לך, שמעתי אותם! אני חייב להגיד לך, אני לא אוהב את זה, פשוט לא אוהב.

בוא נדבר על האלבום האחרון שלכם. יש מין תחושה שאתה ממש pissed off מהחברה בה אתה חי. זה נכון?
כן, זה נכון. אני תמיד עוסק בכתיבה שלי בנושאים פוליטיים וחברתיים. אתה מבין, לדברים האלה יש השפעה גדולה. בבית אני קורא הרבה על פוליטיקה, אני לא ממש מעורב במה שקורה, אבל אני מתעניין ומתעדכן. כך שקשה לי להתעלם מזה.

אז מה, זה כל כך רע?
לאנשים פשוט לא איכפת!!! לא איכפת להם איך הממשל רודה בהם, לא איכפת להם איך התקשורת שולטת בהם, איך הם מראים לך רק את הדברים שהם רוצים שתראה. אנשים פשוט עוצמים את עיניהם למה שקורה.

למה שיהיה איכפת להם? הם מקבלים משכורת, מדי פעם תופסים זיון - "אחלה של חיים"!
נכון! הם מסודרים. לא מזיז להם. אני חושב שזה נכון גם לגבי ישראל?

בהחלט.
הנה, אתה רואה?! זה קורה וזה ממשיך לקרות בכל מקום! אנשים חייבים להתעורר! אני לא מנסה לשנות את דעתם של אחרים, אני כותב על זה כי זה מה שמעניין אותי. שיר הנושא של האלבום מדבר על כך שאנשים צריכים להטיל ספק במה שנאמר להם על ידי הרשויות.

אתה חושב שאתה יכול "להעיר" אנשים?
אני לא חושב... אתה יודע מה הבעיה? אנשים יגיעו לזה באיזשהו שלב לבד. אתה לא יכול לגרום להם לחשוב אחרת. הבעיה שלנו שייקח להם זמן להגיע לזה...

אבל הדרך היחידה לשנות דברים היא להסביר להם "מי נגד מי". בן אדם יכול להגיע לגיל שבעים וחמש בלי לדעת שסידרו אותו לאורך כל הדרך.
אני לא חושב שזה נכון. אני כמעט בטוח שאנשים מודעים למה שקורה, פשוט הם בוחרים לא לראות את זה. במיוחד בארה"ב, הממשל עבר שינויים גדולים ובכלל לא דומה למה שזה היה אמור להיות. אמריקה הייתה אמורה להיות מדינה חופשית לחלוטין עם בסיס דמוקרטי חזק ותראה מה נהייה...

זה הפך למכונה "המייצרת ג'ובים"...
לא רק. הממשל מתערב בכל התחומים בחיים שלך. אני לא מדבר רק על גובה המסים, הם שולטים ברדיו, בטלוויזיה, בעיתונים... יש להם יותר מדי שליטה בידיים...

תשתיות...
נכון. זה פשוט ביזיון!

מה קורה בעיתונות המוסיקה בארה"ב עכשיו?
למה אתה מתכוון?

יש לי הרגשה שהם פשוט צעצוע בידי תעשיית המוסיקה...
בהחלט! אין שום ספק. תראה מה קורה ב-MTV או בכל ערוץ מוסיקלי אחר. זה פשוט מגעיל! זה רק מצביע על כך שתעשיית המוסיקה עצמה במצב גרוע מאד. המוסיקה לא קיימת לאנשים האלה, זה לא מעניין אותם! הם דוחפים את הטכנו שלהם, הם דוחפים את זה בכוח וזה נמכר.

בטוח, כי הרבה יותר קל למכור חרא.
נכון! אתה יודע מה הדוגמא הכי טובה? שמעת מה קרה ב-Woodstock לא מזמן? כשהקהל פשוט שרף את המקום?

בטח.
אתה קולט? ה-Woodstock הראשון התקיים בגלל המוסיקה ולמען המוסיקה. OK, אנשים השתמשו בסמים וכל זה, אבל הנושא היה מוסיקה. ה-Woodstock האחרון התקיים בגלל הכסף ולמען הכסף! לאנשים היה אסור להכניס מים, פשוט היה אסור להביא מים! ואתה יודע מה הם עשו? הם מכרו מים לאנשים ולקחו 4 דולר על בקבוק!!! אתה לא יכול להתייחס לאנשים כמו לזבל! האנשים לא נבראו כדי שתוכל לעשות עליהם כסף! תתאר לעצמך מצב... האנשים התרגזו ופשוט שרפו את המקום. אני חושב שהם היו צריכים לעשות זאת מההתחלה (חה...חה...). זאת היתה אחלה דוגמא למה שאמור לקרות כשאתה "דוחף" אנשים יותר מדי. האנשים סך הכל רצו ללכת לראות הופעות, הם לא רצו להיות מנוצלים. אבל כך בדיוק התעשייה מתייחסת לאנשים. ואני מדבר על תעשיית המוסיקה.

Mike, **אני רוצה להודות לך על הזמן שהקדשת לי ואם אתה רוצה להוסיף משהו...**
אני מאד מקווה שיום אחד ייצא לנו להופיע בישראל ואני מקווה שלאנשים בישראל תהיה אפשרות לקנות את האלבום שלנו ולצור דרישה להופעה. אני גם רוצה לאחל הצלחה רבה ל-Metal Hammer ישראל, כי זה חשוב מאד מה שאתם עושים שם.

מטאל כשר למהדרין

רקיע

יהודה, ספר לנו בבקשה איך התחיל כל העניין?
יהודה: הכל התחיל לפני חמש שנים... אבל אני רוצה לקחת אותך יותר לאחור. כמו שאתה מבין, אני חוזר בתשובה ובארה"ב, גדלתי על heavy metal. הכל מכל: Iron Maiden, Dokken, Metallica, VanHalen - הכל. כשהייתי בן שש עשרה, התחלתי לנגן בגיטרה ואז גיליתי כי heavy metal, למעשה הוא סגנון מוסיקלי הכי מתאים לנגינה בגיטרה. כשהייתי בן שמונה עשרה עליתי ארצה והתקרבתי יותר ליהדות. ואפילו אז חשבתי ש-heavy metal זאת המוסיקה הטובה ביותר! עזוב את ה-concept, אני עדיין אהבתי את המוסיקה! אבל לא הייתי ממש שלם עם זה והחלטתי "לנסות" מוסיקה יהודית.

התחלתי לשמוע מוסיקה יהודית. אבל תבין, אני מוסיקאי, אני מכיר את התיאוריה ותראה מה יוצא פה, כל השבוע אנחנו מקשיבים למוסיקה יהודית, הגעתי הביתה יום אחד ופשוט נמאס לי. אחי ואני שמענו מוסיקה יהודית, במיוחד לפני כניסת השבת, מכיוון שכבר נמאס לי, ביקשתי ממנו להוריד את זה כבר, הוא לא הסכים וכך חזר הסיפור מדי שבוע ואני - המשכתי להתלונן, ואז הוא אמר, תעשה אתה משהו טוב יותר מזה, תעשה מוסיקה טובה מזו...

כל זה מתרחש בלונג ביץ', ניו יורק, איפה שגרתי פעם. אז לקחתי טייפ והתחלתי ללכת בטיילת כל יום, בניסיון להתחיל לכתוב מוסיקה. תאר לעצמך ים, שמיים, ציפורים, ממש מעורר השראה, וכך התחלתי לכתוב זבל, זבל ועוד זבל. אבל, הזבל הזה התחיל להשתפר באיזשהו שלב ויצאו באמת שירים. בסופו של דבר אספתי עשרה שירים. רק אני ואחי הקשבנו להם. התחלתי לקנות ציוד, טייפ ארבעה ערוצים, קלידים זולים, גיטרה טובה ואפקטים, ואז החלטנו להקים להקה. הקלטנו demo, שהיו בו רק שלושה שירים והפצנו את זה בין החברים שלנו בכמות של מאה עותקים וכולם אהבו את זה. זה היה rock'n'roll/ heavy metal עם טקסטים יהודיים.

זה היה מבחן - מבחן בשבילנו. ואז אמרתי, אם החבר'ה האלה אוהבים את זה והם דתיים, והם אהבו heavy metal בשילוב עם טקסטים יהודיים, אז למה שלא להוציא אלבום. לכן החלטתי להוציא אלבום וזה מה שעשינו. הקלטנו את האלבום בארה"ב, בהקלטות, יחד איתי השתתפו מוסיקאים כשרוניים, משה אנטליס-בס, צבי למפרט-קלידים והמתופף לארי סטפלר. עשינו תקליט, אבל לא עשינו דבר כדי לפרסם אותו וכאן היתה הבעיה. אבל האלבום שלנו יצא, אם תרשה לי - מקורי, מלודי ואני חושב שזה נותן לך הרגשה טובה, כי השילוב של הטקסטים היהודיים והמוסיקה (במיוחד מהסוג שאני השתמשתי בהם), נותנים לך השראה ומשמחים אותך.

האלבום הופץ רק בארה"ב? ניתן להשיגו בארץ?
יהודה: האמת שהוא לא הופץ ממש. אני מנסה למכור אותו מחדש כאן, בארץ. אני צריך פרסום... זהו האלבום הראשון שלי. למדתי דבר חשוב: אם אתה רוצה להצליח, אתה חייב להשקיע בפרסום סכום דומה לזה שהשקעת בהפקה. אני שילמתי על ההפקה מכספי האישי וכבר לא היה לי כסף לעשות דברים אחרים.

אמרת שהתחלת לנגן בגיל שש עשרה. איך הגעת לזה בכלל? מה, ראית את Eddy Van Halen ואמרת "גם אני רוצה להיות כזה"?

אתם וודאי יודעים כי המוסיקה שאתם רוצים לשמוע, לא משודרת ברדיו. וודאי חיפשתם ומעולם לא מצאתם. יום אחד המערכת שלי כוונה ל"רדיו כל חי" - התחנה השייכת לרשות השניה ופונה לציבור הדתי-החרדי. פתאום שמעתי דיסטורשן ועוד דיסטורשן ואחרי הסולו בא השיר - שיר heavy metal. מיד לחצתי על כפתור ההקלטה ומאז השתדלתי להשמיע את מה שהספקתי להקליט לכל מי שיכולתי: חברים ומכרים, מטליסטים ו"אנשים רגילים". תגובתם היתה חד משמעית: "לא יכול להיות - כי זה לא יכול להיות! אין metal אצל הדתיים!". התופעה הזאת, תופעת "שלילת-הקיים" בקרב החילוניים, רק בשל העובדה ש"הדבר הקיים הזה" שייך לדתיים, התחילה לסקרן אותי. בהמשך גיליתי הרבה דברים, שכולנו צריכים לחשוב עליהם: האם החברה החילונית צודקת כשהיא צועקת לכל עבר ומתלוננת על הכפייה הדתית? האם לחברה החילונית יש את היכולת לקבל מסרים מהחברה הדתית או שכל מה שהיא מסוגלת לעשות זה הדבקת סטיגמות ותוויות? האם הגיע הזמן להודות שאנחנו לא הכי חכמים ויודעי הכל? יום אחד התקשרנו ל"רדיו-כל-חי" כדי לברר את שם הלהקה שהקלטתי לפני שנתיים וקיבלנו מספר טלפון של המקים והגיטריסט של להקת "רקיע" - יהודה דויד. שבועיים לאחר מכן, מצאנו את עצמנו בלב לבה של אחת השכונות החרדיות בירושלים מדברים עם שלושת חברי להקת רקיע: יהודה דויד, דני דורל ואריאל כהן. מדברים על... heavy metal!

יהודה: בדיוק! ראיתי את Eddy Van Halen ב-MTV. יש לו סגנון נגינה משלו, הוא מחייך ומנגן בו זמנית במהירות של מיליון קמ"ש. הוא בהחלט נהנה ממה שהוא עושה. זה באמת דבר מגניב לראות גיטריסט בפעולה. תמיד אהבתי מוסיקה. התחלתי לנגן בפסנתר בעודי ילד. ומאד אהבתי לשיר...

בחזרה לארה"ב, עשיתם הופעות לאחר יציאתו של האלבום?
יהודה: לא. אני התחלתי לעבוד על האלבום ובאמצע העבודה פגשתי את אישתי. היא הציעה לעלות לארץ. עלינו ארצה וכאן התחתנו. אחרי החתונה חזרתי לניו יורק, רק כדי לסיים את העבודה על האלבום. אחר כך חזרתי לארץ ומאז אני נמצא כאן.

הופעתם בארץ?
יהודה: כן, בארץ אנחנו מופעים. לא מזמן הופענו מול ילדים בגיל "תיכון", אמריקאים וישראלים. הם ממש אהבו את המוסיקה שלנו, ממש דפקו את הראש!

יצא לכם להופיע מול קהל חילוני?
יהודה: לא. הייתי רוצה לעשות זאת. אני חולם לעשות זאת. מצד אחד אני חולם על זה ומצד שני אני מפקפק, כי מי מופיע מול קהל כזה? Joe Satriani, Steve Vai, Vinnie Moore - כל אלה שאני מרגיש "כזה קטן" מולם. אז מה אני יכול לנגן כמו Yngwie Malmsteen? אני לא יכול, אני יכול רק לזייף את Malmsteen חה...חה. בהחלט אני רוצה להופיע מול קהל חילוני.

אם הייתי אומר לך: "מחר אתה מופיע בתל-אביב, מול אלף חמש מאות חילוניים", היית הולך על זה?
דני: בהחלט!
יהודה: הוא היועץ שלי חה...חה.
דני: אני מעדיף להופיע מול קהל חילוני, כי המסר שהלהקה הזאת רוצה להעביר הוא, שהעובדה שאתה חוזר בתשובה, לא אומרת שאתה צריך לוותר על רוק. יש לך יותר מניעים לעשות רוק כשאתה חוזר בתשובה, כי אתה הופך להיות מאושר יותר, שמח יותר! אם אתה דתי - אתה שמח. אני לא מקבל את הסטיגמה הזאת שהדתיים הם רציניים, מדוכאים ועצובים. אנחנו עושים רוק, heavy metal והמסר שאנחנו מעבירים הוא, שאתה יכול להיות דתי ולעשות heavy metal. מה שאנחנו עושים נקרא "רוק כשר" כי המילים "נקיות" ואנחנו לבושים די צנוע.

יש עוד להקות הפועלות באותו כיוון?
יהודה: אני חושב שבישראל אין עוד להקה כמו שלנו. בארה"ב יש להקה הדומה לנו, קוראים להם "במדבר". נדמה לי שיש בכל זאת עוד להקה בשם Metallish. דני ממן הוא זה העומד מאחורי הלהקה הזאת. הם עושים ממש דברים כבדים.
דני: האמת היא שהמוסיקה היהודית עדיין תקועה ברמה של מוסיקה חסידית או מה שנקרא מוסיקה-חסידית. אני מתכוון למוסיקה מסחרית, הדבר הזה נשמע בדיוק כמו ג'ון טרוולטה בשנות ה- 70. חה...חה...

יש להקות רוק המגדירות את עצמן כלהקות "רוק יהודי" והן נשמעות כמו... כמו משהו לא מעודכן. הן תקועות להן בשנות ה-70 או בשנות ה-80. במקרה הטוב הם גונבים ריפים מלהקות כמו Chicago. אנחנו עושים heavy metal, כי אנחנו שייכים לדור אחר. יהודה אומר לך, שהוא גדל על heavy metal. האחרים עוד לא הגיעו לזה בכלל.

דני, על מה אתה גדלת?
אני גדלתי על ג'אז. כשהתחתנתי הייתי צריך להוציא את ה"תסכול" שלי חה... חה... אתה יודע, אתה חייב להתרגל פתאום למסגרת החדשה חה...חה... ואז קניתי לי מערכת תופים, כדי להוציא את ה"תסכול" חה...חה.. ואז התחלתי להתאמן. התחלתי עם ג'אז ואחר כך עברתי לרוק.

איך נפגשתם ואיך התחלתם לנגן יחד?
דני: אריאל, הקלידן שלנו, הוא הכי מנוסה והוא מוסיקאי מאד ידוע. הוא מגיע מכיוון של רוק פסיכודלי, כך שזה היה טבעי שהוא יצטרף ללהקה.
יהודה: חבר שלי נתן לי מספרי טלפון של אנשים פוטנציאלים ללהקה וכך הגעתי לדני. דני תמך בכל הרעיון של הקמת להקה.

האם יצא לכם לחשוב, שהחילוניים לא מקבלים כלום ברמה רעיונית מהעולם הדתי, בעוד שהדתיים מושפעים מהחילונים יותר?
יהודה: אני בהחלט חושב שטלוויזיה ועיתונות משפיעים עלינו בצורה כזאת או אחרת. ישנם אנשים דתיים המחזיקים טלוויזיות בבית וישנם דתיים הקוראים עיתונים חילונים וישנם דתיים שרואים סרטים. יש המון מסרים בכל הגורמים האלה, שבהחלט משפיעים על דרך החשיבה שלנו, ולא כולם משפיעים לטובה. טלוויזיה היא כלי עזר טוב כדי לברוח מהמציאות, אני יודע מה זה. אני לפעמים רואה טלוויזיה ומה שאני רואה הוא, שהם נותנים יותר ויותר מסרים גרפיים וויזואלים... למשל אבא שלי רואה בייסבול, הוא חוזר הביתה מיום עבודה קשה והוא חייב להירגע. וכך הוא נרגע... כמובן שיש לטלוויזיה איכויות משלה, אבל איפה שיש טוב, יש גם רע. אלא אם כן אתה רואה רק בייסבול וחדשות חה...חה...

אתם מודאגים מכל הסטיגמות והתוויות שהחברה החילונית מדביקה לדתיים?
דני: האמת שהחילונים, שאני בא במגע איתם, לא שייכים לאותו זרם שאתה הגדרת...
אריאל: אותי זה לא מדאיג ולא מפחיד. אני עושה את המוסיקה שלי ואני מאד רוצה שאנשים יקבלו אותה. אני לא "מוכר" שום דבר מעבר למוסיקה שאני עושה. אינני זקוק להגדרות ותוויות. אני רוצה לעשות מוסיקה ואני רוצה שיחשבו עלי רק כעל אחד שעושה מוסיקה. וזה מה שחשוב לי. האמונה שלי רק עוזרת לי לעשות מוסיקה.

ידוע לכם מה יהיה הצעד הבא שלכם?
יהודה: אני מתכוון להוציא אלבום חדש. אני מאד מקווה שיאהבו את המוסיקה שלנו, כי אני באמת רוצה לעשות טוב לאנשים. זאת הרגשה נהדרת כשאנשים באים ואומרים לך: "זה שיר מצוין". אני שמח כשהם שמחים. אני מקווה להופיע כמה שיותר ולהראות לאנשים שאנשים דתיים יכולים לעשות רוק'נ'רול.

האם אתה עובד כבר על חומר חדש?
יש לי כבר חומר חדש. אני יכול להיכנס להקלטות כבר עכשיו. אבל... אינני יכול עדיין, מבחינה כספית, להפיק עכשיו את האלבום.

נראה לי שקיימת תעשייה מוסיקלית במגזר הדתי, אז איך זה שלא משקיעים בכם?
אינני יודע. אני לא מסוגל להסביר לעצמי את התופעה הזאת. אנחנו לא עושים מוסיקת mainstream. אנחנו עושים heavy metal. זה דבר חדש עבורם. זה לא פופ פרימיטיבי.

אבל, הרי האנשים מקבלים את המוסיקה שלך.
כן הם מקבלים, אך הם לא קונים את זה. אתה חייב להוציא כמה תקליטים כדי לבסס את עצמך בשוק.
דני: אני לא חושב שהעולם הדתי מוכן לקבל heavy metal אפילו שיהיה כשר.

אתה מתכוון לעולם הדתי בארץ או במקומות אחרים?
דני: אני לא יודע איך, היהודים הדתיים היושבים בארה"ב, מתייחסים ל-heavy metal. הרבה חוזרים בתשובה למשל, מתרחקים מכל מה שהם עשו קודם. זה לא תמיד בסדר. תאר לעצמך שמישהו שחזר בתשובה, יפסיק לנעול נעליים.
אריאל: לדעתי, לצעירים יש יותר סיכויים להתחבר ל-heavy metal.
דני: זאת לא רק הבעיה של העולם הדתי. גם לא כל החילוניים מתחברים בקלות ל-heavy metal.

חשבתם שאולי שהדרך הטובה ביותר, לא לקרוא לזה heavy metal, תקראו לזה "מוסיקה יהודית", הרי הכל ענין של "הגדרה".
יהודה: תראה, אין הרבה להקות metal דתיות, אז אף אחד לא שומע את זה. לאנשים אין איפה לשמוע את זה. אבל אני משוכנע שאפשר להגיע לשילוב של לחן ומילים ולעשות מזה דבר "כשר". דרך אגב, בדיסק שהיה מצורף לגליון הראשון שלכם, היו שני שירים שאני לא הצלחתי להבין מהם אף מילה! אולי אני יכול להבין למה הם עושים את זה...

אני אגיד לך עוד משהו, אני מכיר שלושה סוגים של רוק'נ'רול, רוק hard rock ומטאל. אני לא מסוגל למכור heavy metal כמו שהוא, אני לא מסוגל למכור hard rock כמו שהוא, רוק - אני לא מסוגל למכור כמו שהוא. אבל אם תקשיב למוסיקה הזאת לשניה, תוכל לשמוע תופים, דיסטורשן... אתה חייב לקראו לזה "רוק"!

דני: ישנה עוד בעיה שלא דיברנו עליה - תחנות הרדיו. אני עובד בערוץ 7 ואני רואה איך הדברים מתגלגלים. למי יש את הזמן ואת הרצון לחפש דברים חדשים ולא מוכרים, בתוך ערמות של דיסקים? ומי רוצה, קודם לשמוע את זה, כדי להשמיע את זה אחר כך למאזינים? תעשה לי טובה! אף אחד לא עושה את זה, ואני משוכנע שזה מה שקורה בתחנות אחרות.
יהודה: מישהו אמר שגלגל"צ התחנה הכי טובה בימים אלה.

דני: רדיו ירדן באנגלית - התחנה הכי טובה!
יהודה: למעשה היתה תחנה אחת שיכולתי לקראו לה "התחנה הכי טובה". קראו להם WPLJ, בניו יורק. נדמה לי שהתחנה נסגרה. אבל, הם שידרו רוק'נ'רול 24 שעות ביממה.
דני: ואלה היו האנשים שהרעילו את המוח שלך כשהיית קטן! חה...חה.. עדיף היה אם היית הולך לשחק בייסבול! חה...חה...
יהודה: אני אף פעם לא אהבתי בייסבול, לראות את זה, אני דווקא יכול... אבל העדפתי מוסיקה. תמיד העדפתי מוסיקה וזה מה שאני רוצה לעשות.

White Skull

PURE ITALIAN MAGIC

לזכותה של Nuclear Blast יאמר, כי הם אלה שחשפו לעולם הגדול את HammerFall ופתחו את הזרם (שהפך לאחרונה לשיטפון) של להקות heavy metal.

תגלית נוספת שלהם היא White Skull - להקה מאיטליה שבניגוד לרוב להקות המטאל, תפסה את מקומו של הסולן, זמרת עם קול מחוספס (ולא ממש נשי) בשם Federica De Boni.

בגליון הקודם של Metal Hammer קיבל האלבום האחרון של White Skull ציון 10 ולא יכולנו שלא להכיר יותר מקרוב את הלהקה. לכן ביקשנו לדבר עם Federica - אישה עם "ביצים".

מכיוון שהקהל שלנו לא ממש מכיר את הלהקה, תוכלי לספר לנו מעט על White Skull.
הלהקה הוקמה למעשה בשנת 91 ובאותה שנה הוצאנו את קסטת ה-demo הראשונה שלנו. ב-94 הוצאנו את ה-demo השני שנקרא "Save The Planet", מאוחר יותר ב-95 הוצאנו את האלבום הראשון שלנו שנקרא "I Won't Burn Alone" שיצא בחברת תקליטים איטלקית.

והאלבום הזה הופץ רק באיטליה?
כן, הוא הופץ רק באיטליה. אני חושבת שעותקים מעטים הגיעו למקומות אחרים דרך mail order, אבל מעטים מאד. במרץ 1997 הוצאנו עוד אלבום באותה חברה ועכשיו יצא האלבום הראשון שלנו ב-Nuclear Blast, שנקרא "Tales From The North". כמובן שזאת פריצה גדולה למקומות אחרים, כי רק לא מזמן לא הכירו אותנו במקומות האלה. אני חייבת להגיד שהתרחשו גם שינויים בלהקה. קודם כל, יש לנו גיטריסט חדש והוא הביא איתו הרבה שינויים. אם אתה משווה בין האלבומים הקודמים שלנו לאל-בום האחרון, אז תוכל גם לראות את השינויים. "Tales From The North" הרבה יותר powerful מקודמיו, הוא שונה... כמו שאמרתי לך, למרות שעוד לא הכירו אותנו בהרבה מדינות, היינו די פעילים באיטליה החל משנת 91, אנחנו מופיעים הרבה, הופענו עם Overkill, .U.D.O, אנחנו מופיעים בכל הפסטיבלים הגדולים כאן באיטליה. בשבוע שעבר הופענו עם Saxon כאן בוינצ'נסה...

האם הקלטתם את האלבום האחרון בגרמניה?
לא, הקלטנו אותו באיטליה. עבדנו באולפן טוב שנמצא לא רחוק מונצ'נסה. האנשים שעבדנו איתם הם מקצועניים, כך שלא היתה לנו שום בעיה להקליט כאן.

כמה זמן הייתם באולפן?
שישה שבועות...

מי אחראי על כתיבת החומר אצלכם?
אני כותבת את כל המילים, וביחד עם Tony אנחנו עובדים על המוסיקה. אנחנו מכינים את ה"תשתית" לשיר ומאוחר יותר, שאר חברי הלהקה מצטרפים, כדי לסיים את העבודה. בדרך כלל אנחנו מכינים את החומרים בבית.

כלומר, אתם מגיעים לאולפן מוכנים?
כן, אני מעדיפה להיות מוכנה כשאנחנו נכנסים לאולפן, כי כשאתה כבר נמצא בהקלטות, אין לך הרבה זמן לבזבז. אתה חייב לדאוג לכל כך הרבה דברים, שזה באמת לא המקום לכתוב שירים. אני גם לא רוצה לעשות זאת בהקלטות. אני חושבת שזה מקצועי לחלק את העבודה לשלבים. זה גם

משעמם לשבת חמש עשרה שעות ביום באולפן! חה...חה...

מה קורה בסצינת ה-metal באיטליה?
כמו שאתה ודאי יודע, Rhapsody ו-Labyrinth הן המובילות את הסצינה כאן. אלה שתי הלהקות הגדולות באיטליה. הלהקות האלה מקבלות הרבה חשיפה מחוץ לאיטליה וזה חשוב. הם אחלה אנשים ותמיד טוב להיות איתם. הם מוסיקאים גדולים, שעשו משהו חדש ומעניין - symphonic metal ואני חייבת להודות שזה הפך לאופנה כאן אצלנו. יש הרבה הרכבים פחות מוצלחים שמנסים לשחזר את מה ש-Rhapsody ו-Labyrinth עשו. אני חייבת להודות, שזה הפך לאופנה כאן אצלנו. יש הרבה הרכבים פחות מוצלחים שמנסים לשחזר את מה ש-Rhapsody ו-Labyrinth עשו כבר. אני אישית אוהבת מאד את המוסיקה של Rhapsody ו-Labyrinth, למרות שאנחנו עושים דברים אחרים, אנחנו יותר בכיוון של heavy metal. יש המון להקות שמנגנות death metal.

זה הולך וגדל והמעריצים הוותיקים נשארו נאמנים?
אני חושבת שזה הולך וגדל וזאת בזכות Labyrinth ו-Rhapsody. כשאתה מגיע לרמה גבוהה, כולם מתחילים להתייחס אליך. אתה מקבל יותר חשיפה, כל עיתון כותב עליך. והדבר החשוב הוא שעיתונים ומגזינים באיטליה כותבים על הלהקות המקומיות, וכך הם מקדמים אותנו. הרבה אנשים מתעניינים בנו, מספר המעריצים שלנו הולך וגדל.

אני חושבת שזה גם ענין של פטריוטיזם - לפרגן ללהקות הפועלות כאן ואנשים בהחלט מפרגנים לנו. אנחנו גם להקה יחסית חדשה והאיטלקים אוהבים דברים חדשים, דברים שהם קצת מעבר למסגרת מסויימת - זה בדם של האיטלקים! אנחנו גם אוהבים להיפגש ולדבר עם המעריצים שלנו, אנחנו מדברים באותה שפה וגם זה עוזר. כל יום אנחנו מקבלים המון מכתבים ודואר אלקטרוני מהמעריצים החדשים, הרבה עיתונים באירופה מתחילים להתעניין בנו. בואו נגיד ככה: סצינת ה-metal באיטליה גדלה בזכות Rhapsody ו-Labyrinth וגם אנחנו תורמים לענין - והסצינה גדלה.

תחנות רדיו באיטליה משמיעות אתכם?
לא כל תחנה ולא בכל איזור. זה לא חשוב להם כל כך...

אבל תחנות אחרות כן משמיעות אתכם?
ישנן תחנות שיש שם תוכנית metal יומית של שעה-שעתיים, לא יותר. בתוכניות האלה יש סיכוי לשמוע את השירים שלנו.

מה קורה בעיתונות המוסיקה באיטליה?
יש כמה עיתוני מוסיקה חשובים באיטליה: Metal Hammer, Metal Shock, Flash ו-Power Zone. האחרים פחות גדולים, פחות חשובים. אין תחנת רדיו שהיתה משמיעה metal עשרים וארבע שעות ביממה... אתה יודע מה הבעיה פה? אם בן אדם רוצה לחיות "חיי חברה נורמליים", אין לו שום אפשרות להכנס לעולם ה-metal, אתה בטח יודע שאנשים שקוראים לעצמם "נורמלים" חושבים עלינו, שאנחנו רעים, אכזרים...

שותים בירות ויש לנו שער ארוך!
בדיוק! אז אם אתה "נורמלי כמו כולם", ואתה רוצה "לחיות חיי חברה נורמליים", אתה בחיים לא תדע על מה אנחנו מדברים פה. והחברה מורכבת מאותם "אנשים נורמלים" שלא יתנו לך במה, כי אתה שונה.

אתם מרגישים יותר טוב ב-Nuclear Blast?

בהחלט! החוזה עם Nuclear Blast העלה אותנו לרמה אחרת. החשיפה, ההפצה - הכל נראה הרבה יותר טוב! כל הענין של White Skull הולך וגדל!

מה התוכניות לסיבוב הופעות?
בינואר אנחנו יוצאים לסיבוב הופעות עם Grave Digger. יש כבר הופעות סגורות בגרמניה ושוויץ. אולי נופיע בספרד במרץ, אבל זה עדיין לא סגור. המנהל שלנו צריך לסגור את הענין הזה.

איך התחלתם לעבוד עם Chris Boltendahl מ-Grave Digger? אני מבין שחוץ מזה שהוא השתתף בהקלטות, הוא המנהל שלכם?
נכון. כשהתחלנו לעבוד על "Tales From The North" יצא לנו להשמיע לו כמה דברים והוא אהב אותם. אחר כך נפגשנו עוד פעם והתחלנו לדבר יותר לעומק. אני חייבת להגיד, שהוא אהב מיד את מה שאנחנו עושים, הוא לא הבטיח כלום, רק ציין שהוא "יעשה משהו" בשבילנו. עברו שמונה חודשים, הוא חוזר מגרמניה, בידו חוזה עם Nuclear Blast והוא מציע לנו שהוא יהיה המנהל שלנו! כמובן שהסכמנו מיד. הוא מאמין בלהקה, הוא עשה המון למען הלהקה ועדיין עושה המון. הוא אוהב את המוסיקה שלנו.

ספרי קצת על ההשפעות המוסיקליות שלך. לאילו להקות את מקשיבה היום ולאילו להקות הקשבת בעבר?
עכשיו אני שומעת את Sinergy, הרי גם להם יש סולנית, נכון?! בעבר שמעתי הרבה .W.A.S.P, Twisted Sister, אולי גם Maiden.

סילחי לי על השאלה, אבל איך זה להיות אישה בעסק שהוא רובו ככולו שייך לגברים ואני מתכוון לעולם ה-metal?
בהתחלה זה היה קשה יותר. כשהתחלתי לשיר הייתי בת חמש עשרה, ולהיות בת בעולם ה-metal היה דבר באמת מוזר, משום מה תמיד חשבו ש-heavy metal שייך רק לגברים - אם אתה רוצה לעשות metal, אתה חייב להיות אכזרי, וכל זה...

צריך שיהיו לך ביצים...
חה...חה.. זה נכון! מאוחר יותר, זה כבר לא הדאיג אותי כל כך. בוא נגיד ככה: לא מזיז לי! אני כבר לא חושבת על זה. אם אנשים אוהבים את מה שאני עושה, אם מקבלים אותי כמו שאני, אז למה שאחשוב על זה? תראה, הסטיגמות קיימות בכל מקום ובכל תחום. אז מה איכפת לי מהסטיגמות? חוץ מזה ישנן היום הרבה נשים ב-metal והן עושות את העבודה שלהן לא פחות טוב מהגברים, כך שאני באמת לא רואה פה בעיה. רק תחשוב על זה שלהקות heavy metal תמיד חיפשו זמרים עם קול גבוה והם תמיד חיפשו רק גברים! אז למה שלא לקחת אישה, שהקול הגבוה שלה זה דבר טבעי?! לי אישית אין שום בעיה בלהיות אישה בלהקת heavy metal, עם עוד ארבעה גברים. אנחנו תמיד מסתדרים נהדר, וזה לא משנה איפה אנחנו נמצאים: בסיבוב הופעות, באולפן או בפאב. אף פעם לא היו לנו בעיות.

איך בכלל נחשפת ל-heavy metal?
לאחי היתה להקת heavy metal והם עשו גרסאות כיסוי ל-AC/DC, Iron Maiden וכו'. אז הייתי בת שש ומאד רציתי לשיר. וכבר אז החלטתי שאני אהיה זמרת. הייתי בטוחה שאעשה זאת, היתה לי המון סבלנות... כשגדלתי מעט, אחי נתן לי הזדמנות להופיע עם הלהקה שלו ותאר לעצמך שהצלחתי להוכיח להם שאני מסוגלת לשיר. חה...חה... זאת היתה ההתחלה שלי בעולם ה-metal.

אני חייב לספר לך משהו. כשאני משמיע למישהו את האלבום שלכם ואני שואל אנשים "מה דעתכם על הסולן?", הם מגיבים "אחלה קול יש לו". אף אחד לא מתאר לעצמו שמדובר באישה. זה מדאיג אותך?
ממש לא. אני חושבת שהקול שלי מתאים ללהקה, מתאים למוסיקה שאנחנו עושים ובאמת שלא מפריע לי מה האנשים חושבים. הקול שלי, הסגנון שלי, זאת הדרך שלי להביע את מה שיש לי להביע במוסיקה. כך אני כותבת את המילים, כך אני שרה, כך אני מביעה את עצמי. זה הקול שלי, אני לא מנסה להיות Bruce Dickinson חה...חה... או מה שלא יהיה.

אני יודע שאתם כבר עשיתם גרסאות כיסוי בעבר. איך את מרגישה עם זה?
נכון, ב-"Asgard" ביצענו שיר של Stormwich. כמו שאתה יכול לתאר לעצמך, ההחלטה לא היתה שלי. ההחלטה היתה של חברת התקליטים הקודמת שלנו. הם אמרו לנו שנוכל למכור יותר אם נכניס לדיסק covers, שזאת הדרך להגיע ליותר אנשים, בלה..בלה..בלה.. הסכמנו איתם, לא היה לנו הרבה מה לעשות.

ואת מקבלת את זה ברמה האישית?
האמת שאני מאד נהניתי לבצע את השיר של Stormwich, זה היה שיר מעולה ודרך אגב - יצא טוב! חוץ מזה, זו לא עבודה ממש קשה - אם אתה מוסיקאי, אתה יכול בקלות להעתיק שיר של מישהו אחר.

כו, אבל מה ששאלתי היה האם את מרגישה טוב עם כל הרעיון הזה כמוסיקאית?
אם אתה מוסיקאי, אתה חייב לעשות את המוסיקה שלך, אחרת איזה מין מוסיקאי אתה? אם אתה מוסיקאי, אתה חייב לעשות את העבודה שלך והעבודה שלך היא לכתוב שירים, לכתוב מוסיקה, להקליט ולבצע את זה. כשאתה עושה את זה, אתה מתעלם מהצד העסקי. כשיש לך חוזה עם חברת תקליטים והם רוצים להגדיל את המכירות על ידי כך שתכניס גרסת כיסוי לאלבום שלך...זה רק ענין עסקי ואתה חייב להבין זאת. כמוסיקאי אתה יכול להגיד: "אני לא רוצה covers באלבום שלי", אז אין לך הרבה אפשרויות - אתה הולך להפסיד! אתה חייב להסכים, אתה חייב להגיע לפשרה. זאת הדרך היחידה לעבור את זה, למצוא פשרות.

מה יהיה הצעד הבא של White Skull?
אנחנו כבר כותבים שירים חדשים. אנחנו נכנסים להקלטות של האלבום החדש בחודש מרץ. עכשיו כמובן, אנחנו מתכוננים לסיבוב הופעות עם Grave Digger, זה מרגש ואנחנו רוצים להיות מוכנים. אחרי שהאלבום החדש יצא...אין לי מושג. אני מקווה שיהיו יותר הופעות... אתה יודע, כשחתמנו עם Nuclear Blast, גילינו הרבה דברים חדשים בעסק הזה. הכל עובר אחרת ובצורה הנכונה. יש לנו הרבה עבודה מסוג אחר שאנחנו לא רגילים - המון ראיונות לתקשורת, המון מעריצים.

אתם מתכוונים להוציא וידאו?
לא עכשיו... אנחנו צריכים למכור הרבה עותקים כדי להגיע לעשיית וידאו.

HammerFall עשו את זה!
כן, אבל אל תשכח כמה הם מכרו.

וכל זה קרה בשנתיים האחרונות, אין שום סיבה שאתם לא תצליחו!
אני יודעת שאנחנו נצליח!

יצא לכם פעם להיכנס לחנות תקליטים ולבקש את Blind Guardian? האם הביאו לכם בשמחה את Blind Melon? אז בטוח ביקשתם את Rage וקיבלתם בחזרה ערימות של דיסקים של להקה עם שם דומה אך יותר ארוך? אם כל זה קרה לכם כבר אז אתם ודאי יודעים כי ל-Rage יש אלבום חדש בשם "Ghosts". אמנם, אם לא הספקתם להתעדכן, אז באמצע העבודה על האלבום, קמו ועזבו שני גיטריסטים והמתופף של הלהקה. Peter "Peavy" Wagner נשאר לבד ותוך זמן קצר הצליח לגייס את Mike Terrana (תופים) ו-Victor Smolski (גיטרות). בסופו של דבר יצא אלבום נהדר, שלצערנו עדיין לא ניתן להשיגו בארץ אלא דרך הזמנה קטלוגית או באינטרנט. כמובן, היו לנו הרבה שאלות ל-Peavy ואת התשובות תוכלו למצוא כאן.

ספר לי מעט על האלבום החדש שלכם "Ghosts" שעומד לצאת בימים אלה?
זה אלבום המשך לאלבום האחרון שלנו "XIII" שהיה הכי מצליח בהיסטוריה של הלהקה. הוא ממשיך בכיוון זה עם כמה הבדלים קטנים, השירים לדעתי יותר קצרים והמוסיקה ישירה יותר, לעומת האלבום הקודם. הייתי אומר שהשירים יותר לעניין, למרות שהם ממשיכים באותו קו. באלבום האחרון היו כמה שירים כמו "Heartblood" לדוגמא, שנשמעו שונים מהאחרים, כך שהפעם הם נשמעים יותר מתאימים.

היו כמה שינוים בהרכב הלהקה. למען האמת, כל הנגנים שהיו איתך בהרכב הקודם עזבו, משהו שהוא די יוצא דופן, נכון?
כן, נכון. ההרכב האחרון עזב בדיוק באמצע ההפקה של "Ghosts", התחלנו להקליט עם ההרכב הישן וסיימנו עם ההרכב החדש. זה היה מוזר, אבל דברים כאלה קורים. כבר היו לי הרכבים שונים במהלך חמש עשרה השנים של הלהקה. זהו עכשיו ההרכב החמישי של Rage. דברים כאלה קורים, מכיוון שצורת החשיבה, הכיוון והטעם המוסיקלי של בני האדם משתנים במשך השנים ואחרי זמן מה, זה פשוט לא מתאים להם יותר.

אפשר עדיין לנסות ו"למשוך את זה", אבל בסופו של דבר, מבינים שזה לא עובד יותר ואז חייב לבוא שינוי. פשוט הנקודה שבה הם עזבו אותי (הגיטריסטים Sven Fischer ו-Spiros Efthimiadis) לא היתה טובה. כבר בשנה שעברה הצעתי להם לעזוב את הלהקה או להישאר ולעשות פרויקט צדדי כדי שהם יהיו שמחים, אבל הם רצו להישאר בלהקה והבטיחו שלא לעזוב באמצע העבודה על האלבום החדש או באמצע סיבוב הופעות, כדי לא לגרום נזק ללהקה, והם לא עמדו במילה שלהם! ועל זה אני ביקורתי כלפיהם, בכל הסיפור הזה. כל דבר אחר אני יכול לקבל בהבנה. שינוי דרך ושינוי בחשיבה, טבעיים ואנושיים בעיני.

מה אתה יכול לספר על המוסיקאים החדשים שמנגנים איתך? כולנו מכירים את Mike Terrana המתופף, אבל יודעים פחות על Victor Smolski הגיטריסט.
הלהקה היא קוסמופוליטית: אחד אמריקאי, אחד גרמני ואחד רוסי. את Mike Terrana הרבה אנשים מכירים מהעבודה שלו עם Yngwie Malmsteen ועם עוד הרבה מוסיקאים אמריקאים אחרים. הוא נמצא בעסק הזה כבר כמעט 20 שנה. Mike עבר לגרמניה בתחילת השנה מכיוון שהוא לא יכול היה למצוא עבודה בתור נגן heavy metal באמריקה, משום ש-heavy metal פשוט לא קיים שם. הוא רצה להמשיך לנגן והוא האמין שיוכל למצוא עבודה טובה כאן בגרמניה (הוא אגב מומחה לדאבל באס). הוא שמח כשהצעתי לו להצטרף ל-Rage, מכיוון שעד עכשיו הוא עשה כל מיני פרויקטים שלא כל כך סיפקו אותו והכסף גם כן לא הספיק. הוא רצה שתהיה לו להקה קבועה, שתהיה כמו בית בשבילו וזה בדיוק מה שהוא קיבל כשהצטרף ל-Rage. הוא שמח עם מה שהוא עושה עכשיו. Victor הגיטריסט שלנו, הוא בן למלחין רוסי קלאסי, מפורסם. הוא "נתקע" כאן בגרמניה לפני עשר שנים עם להקה שהוא הקים והופיע מחוץ לרוסיה.
לפני כן הוא היה בלהקה מצליחה. הם היו ענקיים ברוסיה. הם הופיעו באצטדיונים ומכרו מיליוני עותקים. אבל, הם לא יכלו להופיע מחוץ לרוסיה או לצאת משם. הוא היה חייב גם לשיר ברוסית ומה שהוא רצה לעשות זה heavy metal, עם טקסטים באנגלית ולהופיע בעוד מקומות בעולם, אז הוא הקים להקה בשם Inspector ואיתה הוא הופיע באמריקה ובאירופה. זה היה בניגוד למה שהיה מקובל אז ברוסיה ובגלל זה לא היה יכול לחזור לשם. כל זה כמובן קרה

SEARCHING FOR GHOSTS

לפני הפרסטרויקה. זה מה שגרם לו להישאר בגרמניה, הוא התחתן כאן ועבד הרבה שנים כנגן סטודיו. בנוסף לכל הוא גם מלמד באוניברסיטה. כשביקשתי ממנו להצטרף ל-Rage הוא שמח, מכיוון שהוא רצה להיות בלהקה איתה הוא יוכל להופיע ולהסתובב בעולם. זו בעצם היתה השאיפה העיקרית שלו. לפני כן הוא היה בלהקה בשם Mind Odyssey, אבל הם לא כל כך הצליחו והוא לא יכול היה להופיע בתדירות שהוא רצה בה. זהו, אז עכשיו הוא מרוצה במה שהוא עושה.

איך היתה ההופעה שלכם ב-Wacken (פסטיבל metal בצפון גרמניה), זו היתה ההופעה הראשונה שלכם ביחד, אם אני לא טועה?
נכון, הכל היה חדש. הלהקה חדשה, הצוות חדש גם ניגנו שירים חדשים. אתה לא חושב שאנשים ממש ידעו למה לצפות, מכיוון שלא היה לפני כן הרבה מידע בעיתונות על מי שאמור לנגן איתי והרבה מעריצים לא ידעו מי יעלה על הבמה ומה יקרה שם. התגובה היתה ממש פנטסטית. זה היה מבחן מושלם עבורנו. זו היתה חוויה נהדרת לגבי הופעה ראשונה עם הרכב חדש.

מה היתה לדעתך הסיבה לשינויים הרבים שהיו ב-Rage במשך השנים? אתה חושב שזה אולי טוב מאיזושהי בחינה? כי זה מרענן את הלהקה?
לא, זה לא טוב שיש שינויים בהרכב של להקה, זאת מעולם לא היתה החלטה שלי. אני מעולם לא זרקתי אנשים מהלהקה, הם תמיד עזבו מרצונם החופשי. גם אני הייתי מהצד השני של המתרס ותמיד שנאתי שהרכבים השתנו ו"פנים חדשות" הופיעו באלבום, אבל אלה החיים, אין מה לעשות, אנשים משתנים כמו שאמרתי קודם. כשמשהו לא מתאים ולא עובד יותר, אתה לא יכול להימנע משינויים. תמיד קיוויתי להגיע להרכב יציב שיחזיק מעמד עד סוף הקריירה של הלהקה, אבל עד כה לא מצאתי הרכב כזה. אולי הפעם יהיה לי מזל! Mike ו-Victor שניהם בוגרים והם עברו כבר את כל העליות והירידות שבתחום והם יודעים למה לצפות והם יודעים מה קורה. כשאתה מדבר איתם אתה מבין שהם לא חולמים להיות כוכבי רוק, כמו מוסיקאים צעירים אחרים. תבין כש-Spiros ו-Sven הצטרפו ללהקה הם היו בני עשרים ושתיים, והם לא עשו כלום קודם, הם היו חסרי ניסיון והם לא ממש ידעו למה לצפות. הם נכנסו ישר ללהקה מקצועית, קיבלו משכורת חודשית, גיטרות חינם וכל מה שמשתמע מזה. הדבר הראשון שהם עשו ב-Rage היה סיבוב הופעות ביפן! אז כנראה שהם חשבו שככה זה עובד בדרך כלל. אני חושב שזה מה שקרה.

רוב השירים באלבום החדש "Ghosts" הוקלטו עם שתי גיטרות, האם תהיה לכם בעיה להופיע עם גיטריסט אחד בהופעות חיות?
לא, כשהיו לנו שלושה נגנים בלהקה במשך שנים (וזה היה ההרכב הלפני אחרון), גם אז היו לנו הרבה גיטרות בהקלטות, כך שזה לא ממש שינוי גדול לגביי. אם הגיטריסט שלך יודע לעשות את העבודה שלו, אז הוא יוכל להתארגן ולבצע את התפקיד שלו בהופעה חיה, כמו שצריך. Victor הוא גיטריסט נהדר. טכנית, הוא הכי טוב מכל אלה שיצא לי לעבוד איתם. הוא יודע איך להשתמש בגיטרה ובציוד שלו בצורה מיוחדת, כך שכשהוא מנגן, זה נשמע כמו שלוש גיטרות, כמו "חומה" של גיטרות. ואני חושב שהוכחנו ב-Wacken שהוא בהחלט מספק את הנחוץ ללהקה.

איך אתה רואה את ההתפתחות של Rage בחמש עשרה שנות קיומה, מהאלבום הראשון עד לעצם היום הזה, אני מתכוון במיוחד לגבי ההתפתחות המוסיקלית?
מובן שהמוסיקה של Rage התפתחה עם השנים. אני חושב שהשתפרנו בכתיבת השירים וגם מבחינת הסאונד, הייתי אומר שלסאונד שלנו יש הרבה כיוונים, עם תוספת של תזמורת. בנוסף קיימת ההתפתחות האישית שלי והשינויים בטעם המוסיקלי שלי. בהתחלה ניסינו להוכיח לכולם שאנחנו יודעים לנגן על

הכלים שלנו, אבל לא יכולנו, חח... חח... עכשיו כשאנחנו יודעים לנגן, אנחנו לא ממש רוצים להוכיח דבר, כך שאנחנו מנגנים מה שנשמע לנו טוב.

מתי הגעת לראשונה למסקנה שצריך להוסיף תזמורת למוסיקה שלך?
טוב, יש הרבה סיבות לכך. גדלתי בבית מוסיקלי. ההורים שלי תמיד ניגנו מוסיקת רנסאנס. כשהייתי ילד קטן הקשבתי הרבה למוסיקה העתיקה הזאת. הצעד המוסיקלי הראשון שלי היה כשהלכתי ללמוד גיטרה קלאסית וכשהייתי כבר נער, שקעתי יותר במוסיקת הרוק ושכחתי לגמרי מהמוסיקה הקלאסית. כעבור הרבה שנים, ב-1992 כשעבדנו על האלבום "Trapped", באנו במגע עם נגנים קלאסיים ועשינו איתם כמה ניסיונות. מאוחר יותר, באלבום "Black In Mind", עשינו שיר שנקרא "All This Time" והיינו זקוקים לתזמורת שתלווה אותנו, כך פגשנו את Christian Wolf, בחור שעזר לנו להקליט את השיר עם התזמורת. חברת התקליטים והמנהל שלנו וגם אני, אהבנו את העבודה שלו והחלטנו לעשות עוד דברים עם ליווי תזמורת. חשבנו שאולי נצליח גם להרים הופעה חיה. כל הסיבות האלה הובילו אותנו לאולפן הקלטות, עם התזמורת הסימפונית של פראג. שם הקלטנו את "Lingua Mortis". התוצאה היתה נהדרת וה-EP הזה, זכה להצלחה גדולה, מכיוון שאנשים מעולם לא שמעו משהו דומה לזה. אז הוספנו את ה"כיוון" הזה לסאונד של הלהקה. עכשיו זה חלק בלתי נפרד מהסאונד שלנו.

מה היית אומר למעריצים שעדיין מתגעגעים לסאונד הישן שלכם, שהיה יותר trash, עם סאונד יותר מחוספס ודאבלים?
קודם כל אנחנו עדיין מופיעים עם החומר הישן ולדעתי עשינו הרבה תקליטים, הנשמעים כמו שאתה מתאר וחוץ מזה, זה כבר לא חלק מההתפתחות שלי כרגע. ייתכן שנעשה דברים יותר כבדים בעתיד, עם ההרכב החדש. אבל עדיין מוקדם לומר איך ישמע האלבום הבא. עכשיו אנחנו יכולים לעשות דברים רבים בסגנונות שונים. בא בחשבון כל דבר בין אופרת רוק לבין אלבום power metal.

איך זה שאתה לא עושה שום פרויקט צדדי, כמו האחרים?
אין לי מושג. עדיין אף אחד לא ביקש ממני. חח... חח...

זו הבעיה היחידה? אף אחד לא ביקש ממך?
חח... חח... אין לי מושג למה. כמובן שאני מכיר את כל המוסיקאים הפועלים בסצינה, כולנו חברים טובים.

אז מה, אין סיבה מיוחדת?
לא, אין סיבה מיוחדת, זה פשוט עדיין לא קרה. אולי בגלל שתמיד היינו עסוקים, כשהאחרים עשו פרויקטים משלהם.

אתם מתכוונים לחגוג בצורה כלשהי, חמש עשרה שנים ל-Rage, בשנה הבאה?
זה השנה. לא, אין לנו שום תוכניות כרגע. כמו שאתה יודע הוצאנו אוסף "Ten Years In Rage" לפני חמש שנים, השנה היה לנו יותר מדי בלאגן עם שינויים בהרכב והכל. כל מה שאנחנו רוצים לעשות עכשיו, זה סיבוב הופעות, המתוכנן לנובמבר-דצמבר ולגדול כלהקה.

מה אתה שומע בדרך כלל בבית, רק metal או...?
אני שומע כל דבר שעשוי טוב. מה שאני רוצה לשמוע במוסיקה, זה שירים טובים, הרמוניות מעניינות וכמובן ביצוע איכותי עם נגיעות נכונות. אני לא אוהב מוסיקה מונוטונית עם הרמוניות משעממות, כך שבחיים לא תצליח לשכנע אותי לשמוע פופ או טכנו. גם trash קצת משעמם, זה לא ממש מעניין, אולי בגלל שיש להקות מעטות שכותבות שירים מעניינים. שירים זה הדבר החשוב בשבילי.

טוב Peavy, היה נעים לדבר איתך.
העונג כולו שלי.

אני מאחל לך הצלחה ואני מקווה שההרכב החדש לא ישתנה הרבה זמן.
תודה לך. האמת שלא היה לי מושג שיש Metal Hammer בישראל, זה נהדר ואני מחכה בקוצר רוח לקבל עותק של העיתון. אנא שלח דרישת שלום למעריצים שלנו בישראל וכולי תקווה לבקר בארצכם ביום מן הימים.

עמית לבוב

VIRGIN STEELE

METAL LEGEND LIVES ON...

Photo: Michelle Francis

Virgin Steele היא אחת הלהקות שזרקורי עיתונות המוסיקה מעולם לא הופנו אליה בגדול וחבל. כל מי שמכיר את תולדות הלהקה מבין ש-metal קיים בזכות להקות כמו Virgin Steele. הסיפור מתחיל בברוקלין בשנות ה-60. במשפחת DeFeis, גדל בן בשם David, שלעומת כל הילדים האחרים, לא נרדם בלילות עם צעצוע ביד, אלא עם תקליט של שופן. בגיל אחת עשרה, דיוויד כבר הקים את להקת metal הראשונה שלו בשם Phoenix. מאוחר יותר הוא הלך ללמוד מוסיקה במיוזיק קולג' ובתום הלימודים ב-1981, הוקמה Virgin Steele.

Jack Starr ,David DeFeis ו-Joey Ayvazian, היו למעשה הראשונים בהרכב, שנכנסו להקלטות. באותה שנה הם הוציאו את ה-demo הראשון שלהם, שנקרא פשוט "Virgin Steele One" ונשלח לכל עיתוני המוסיקה האפשריים. העיתונים אהבו את ה-demo וכך גם המעריצים החדשים. David שומר עד היום הזה שני מכתבים שהם קיבלו אז מהמעריצים: אחד הגיע מסיאטל מלהקה מתחילה בשם Queensryche. גם השני נשלח מלהקה חדשה מקליפורניה. ללהקה הזאת של החבר'ה ששלחו את המכתב קראו Metallica!!

Virgin Steele עברה הרבה שינוים בהרכב. לא תמיד התמזל מזלם בתחום הפחות אמנותי - עסקי, אך למרות הכל שמר David DeFeis על פרופיל גבוה ולא הפסיק לעבוד. כל מי שעדיין לא הכיר את הלהקה, הצטרך לחזור טיפה אחורה לאלבומים הקודמים שלה "The Marriage Of Heaven And Hell I+II", "Invictus", "Noble Savage", כדי להבין טוב יותר את האלבום שיצא לאחרונה בשם "The House Of Atreus - Act I". אך זאת גם תהיה התחלה טובה, אם לאחר קריאת הראיון עם David DeFeis, תקחו את האלבום האחרון, תפתחו את הספרון ותכנסו ל-House Of Atreus.

ספר בבקשה לקוראינו קצת על האלבום, ואני מתכוון לרעיון שמאחורי האלבום?
הסיפור מבוסס על כמה דברים וזה החלק הפשוט. האלבום מדבר על איך אנחנו שוברים את מעגל האלימות ושפיכות הדמים הנצחית, על הקללה שרובצת על הבית, על המאבק שבין הדמויות, על הדמויות הנמצאות תמיד במצב של קבלת החלטות מכריעות והן תמיד מקבלות את ההחלטה הלא נכונה, על אמהות נגד אבות, על מי יותר חשוב האם או האב, הגבר או האישה, ועל המאבק בין האלים היותר עתיקים, שכולם נשיים, לבין האלים הצעירים יותר, זאוס, אפולו ואתנה. אלה סך כל הרעיונות שמאחורי האלבום. אתה רוצה שאני אהיה יותר ספציפי?

כן, ודאי.
הסיפור מתרחש בסיומה של מלחמת טרויה. המלך אגממנון חוזר הביתה ממלחמת טרויה. אחרי שניצח במלחמה, ומיד עם שובו הביתה הוא נרצח, כנקמה, על ידי קליטמנסטרה אשתו והמאהב שלה אגיסטוס. הוא נרצח מכמה סיבות: אישתו רצחה אותו כי עשר שנים קודם לכן, בתחילתה של מלחמת טרויה, אגממנון, להצלחת הקרב, הקריב את בתם אפיגיניה. אגיסטוס משתתף ברצח כי לתיאסטיס אביו של אגיסטוס היה אח ושמו אטריאס שהוא האבא של אגממנון, תיאסטיס גנב את אשתו של אטריאס ובתמורה אטריאס הרג את שלושה עשר בניו של תיאסטיס, בישל אותם והגיש אותם לאחיו במשתה שערך. תיאסטיס מגלה מה הוא אכל, משתגע, אבל למרבה צערו, לא מצליח לנקום באחיו אטריאס. בסופו של דבר אטריאס מת מוות טבעי. הפשע לא ננקם.
ולכן, חטאיו של האב עוברים לבנו אגממנון, וכך אגיסטוס, בזה שהוא לוקח חלק ברצח אגממנון, הוא בעצם נוקם את מות אביו תיאסטיס ואת מותם של שלושה עשר אחיו השחוטים. מאוחר יותר, ינקם גם מותו של אגממנון. אורסטיס בנם של אגממנון וקליטמנסטרה, יחזור הביתה ויהיה נאלץ להרוג את קליטמנסטרה, אימו, כנקמה על רצח אביו- בעלה. וזהו מבנה הבסיס.

אז כאן למעשה מסתיים החלק הראשון, של "House Of Atreus"?
כן, אגיסטוס וקליטמנסטרה משתלטים על העיר, תושבי העיר לא כל כך מרוצים מהמצב, כולל אלקטרה שהיא בתו הנאמנה של אגממנון והם מתפללים ומקווים שבנו של אגממנון, אורסטיס יחזור ויציל אותם. כל זה מתרחש לאורך כמה שנים, כשבסופו של דבר אורסטיס מגיע - זו בעצם העלילה בחלק השני.

אני מבין שהאלבום שימש כבסיס לאופרה שרצה בגרמניה כבר מספר חודשים, נכון?
כן.

עבדת על האופרה תוך כדי עבודה על האלבום?
האופרה שאתה מדבר עליה, היא למעשה האלבום. היא חלק מהאלבום, אלה אותם השירים. מה שעשיתי היה,

כתבתי את שני הפרקים, part I ו-part II, סך הכל ארבעים וששה שירים, הגשתי אותם לתיאטרון והם בחרו מתוכם עשרים ואחד שירים. משני הפרקים שהם רצו לבנות את האופרה, לא היה סיכוי להריץ את כל השירים כי באמצע יש דו-שיח ובמקרה כזה ההצגה יכלה להימשך למעלה מחמש שעות. אז מה שאני עשיתי, הכנתי מיקסים מיוחדים, מאותם שירים שהם בחרו, חלק מהשירים הארכתי וחלק קיצרתי. מה שקורה הוא שהשחקנים והזמרים שרים חומר מהאלבום.

ההצגה רצה בגרמנית?
לא. הם שרים באנגלית, אך הדו-שיח וקטעי הקישור הם בגרמנית. מכיוון שהם לא השתמשו בכל השירים, ובכל זאת רצו להעביר את הסיפור, הם נאלצו להשתמש בדו-שיח, לצד השירים שלי, עם הטקסט שכתבתי באנגלית.

נסעת לגרמניה כדי לראות את הצגת הבכורה?
כן, בטח.

איך הקהל קיבל את זה?
הקהל השתגע. זו היתה ההצלחה הכי גדולה שהיתה לאותו בית אופרה מזה שלושים ושמונה שנים!

מה היה הגיל הממוצע של הקהל?
מעורב, היו שם בני עשרה - מטאליסטים בני שלושים, ארבעים... היה קהל תיאטרון רגיל בין הגילאים 30 ל-80 . נשים גברים. מעורב. מאד מעורב.

האם לאנשים האלה היה שמץ של מושג שהאופרה נעשתה על ידי metal man?
אני חושב שלאנשים לא היה בכלל מושג מה זה heavy metal, חה... חה... הם חוו זאת בפעם הראשונה, אבל התגובות שלהם היו ממש טובות. אנשי התאטרון הרגילים, באו אלי ואמרו: "לא הכרתי heavy metal, לא אהבתי את זה, פחדתי מ-heavy metal, אבל אם זה heavy metal, אז אנחנו אוהבים את זה!". זה היה נהדר, היה ממש חוצה גבולות.

אולי זו הדרך להביא אנשים ל-heavy metal?
כן, אולי. אולי זו הדרך להביא heavy metal לקהל רחב יותר, אני לא יודע. המטרה שלי לקדם את Virgin Steele, אבל לא רק את Virgin Steele, אלא גם את מעמדו של ה-metal ,כי אני באמת מאמין בזה.

יש לך תוכניות לסיבוב הופעות לקידום האלבום?
אנחנו נצא לסיבוב הופעות אחרי צאתו של "The House Of Atreus Act II"

אני מבין שהחלק השני מוכן ומוקלט?
כל השירים כתובים, ו-70% כבר מוקלט. אבל נשאר גם לעשות מיקסים וכמובן שהמיקסים האלה צריכים להיות הרבה יותר טובים ממה שעשיתי להצגה. זה עדיין מתבשל באולפן וזה ייקח לי עוד כמה שבועות. החלק השני יצא כנראה בין ינואר ליולי, זה תלוי בלוח הזמנים של חברת התקליטים. אם האלבום יצא באמצע הקיץ, אז נוכל לבוא לאירופה מוקדם יותר ולהופיע בכמה פסטיבלים ואחר כך נצא לסיבוב ונעשה "מצעד הלהיטים" - הצטבר לנו הרבה חומר שאנחנו יכולים להעלות על הבמה.

אני מבין שרצית להוציא את שני האלבומים בו זמנית?
זו היתה התוכנית המקורית, וזו הסיבה לכך ש-act II כמעט מוכן. הבעיה היא שחברת התקליטים לא הבינה איך לשווק את המוצר הזה בתור אלבום כפול. אז במקום לבלבל אותם ושלא יעשו פדיחות, אפשרתי להם להוציא את שני החלקים בנפרד.

אתה מרגיש טוב עם ההחלטה הזאת?
כן, זו היתה בעיקר החלטה עיסקית. ראיתי שהם לא ידעו מה לעשות עם אלבום כפול, אז החלטתי להגיע לפשרה.

ספר מה קורה בארה"ב, נדמה לי שלא הופעתם שם כבר הרבה זמן?
אם אתה מתכוון לסיבוב הופעות, אז אפילו לא טרחנו לעשות זאת בארה"ב, אנחנו מתרכזים בעיקר באירופה. האווירה בארה"ב ממש לא טובה לסוג המוסיקה שאנחנו עושים. אבל זה משתנה עכשיו. מתחילים לזוז דברים ו-metal תופס תאוצה. כנראה שבאחד מהימים אנחנו נופיע כאן שוב.

שמעתי שחזרת לעבוד עם Jack Starr לפני שנתיים, מה היה הסיפור שם?
בסוף 1997 לפני שנכנסתי להקליט את "Invictus" אני ו-Jack נכנסנו לאולפן והקלטנו 4-5 שירים, שהם בסגנון של "Guardians Of The Flame". אולי כשנוציא מחדש את "Guardians Of The Flame", השירים האלה יופיעו שם. אנחנו עדיין חברים טובים, אני ו-Jack.

האם יש תוכנית לאלבום בהופעה חיה?
כן. כן, בהחלט, אחרי סיבוב ההופעות אני בטוח שלא ארצה להיכנס שוב לאולפן לזמן מה, אני ארצה להופיע כמה שיותר ולעשות אלבום בהופעה חיה. זה הצעד הבא, זה הזמן לתת לאנשים לשמוע הרבה דברים כי יש לנו הרבה חומר ויש ממה לבחור. אני גם רוצה שאלה שלא הכירו אותנו יכירו את החומר הישן שלנו יותר טוב, לפני שאנחנו ממשיכים הלאה.

אתה ודאי מודע לכך שהרבה עיתונים משווים את Virgin Steele ל-Manowar?
תמיד יש מישהו הרוצה להשוות אותך למישהו אחר. תמיד יש מישהו שרוצה לשים עליך תווית ולהכניס אותך לאיזו מסגרת. יכול להיות שהם עושים זאת כדי להבין טוב יותר את מה שאתה עושה, לכן הם שמים אותך באותה קטגוריה עם מישהו אחר: Gamma Ray ו-Iron Maiden, הם משווים אותנו ל-Manowar. הם משווים את Queen ל-Led Zeppelin וזה טבעי. התקשורת תרצה לעשות זאת, הם חיים מזה. אבל אם אתה מקשיב לכל אותן להקות, אתה יכול לראות את ההבדל. יכול להיות שלאותן להקות יש דברים משותפים והסיבה היא פשוטה - קיימים אותם השורשים המוסיקליים, אבל המוסיקה באמת שונה. אז בסדר, תמשיכו להשוות את Type O Negative ל-Black Sabbath, לי זה לא מפריע, זה רק עניין של תקשורת.

זה מביא אותי למבנה המוסיקלי. הצעד הבא שלך מבחינה מוסיקלית הוא לא צפוי. כשמקשיבים למוסיקה שלך אף פעם לא יודעים מה יהיה התו הבא?
כן, זה יכול להיות כל דבר. צפה לבלתי צפוי. אני מונע על ידי הכוחות הפנימיים שלי, אני הולך לאן שאני רוצה, ללא פשרות. לא מעניין אותי מה אופנתי ומה לא, אני חי את הרגע, אני כותב את המוסיקה שאני רוצה לכתוב, אני כותב את המוסיקה שאני שומע בתוכי, אני כותב מה שאני מרגיש בנשמתי, ככה זה. אתה רוצה לדעת איך יישמע האלבום שיצא אחרי Act II? חכה ותראה. איך יישמע Act II. אני רק יכול להגיד לך שהוא יהיה יותר כבד, הלוואי ויכולתי להביא את שניהם (Act I ו-Act II) בו זמנית, אבל לפעמים חייבים להגיע לפשרות, אם מדובר בעסקים. אבל לעולם לא כשזה מדובר במוסיקה!

איך אתה עובד עם Edward Pursino?
אנחנו מסתדרים נהדר. אם כתבתי משהו לבד, אז אני מתקשר אליו והוא בא אלי. לפעמים הוא מגיע עם רעיונות משלו וגם זה מתקבל. אבל כפי שידוע לך את רוב הדברים אני כותב לבד.

אבל אתם עדיים מרגישים כמו להקה?
בוודאי. תבין אנחנו מכירים מגיל שש עשרה. אין לנו שום בעיה. אנחנו הגרעין הקשה של הלהקה. מישהו אחר יבוא וילך, אבל אנחנו נשאר.

מה קורה עם הבסיסט שלכם, כי אני מבין שאין לכם מישהו קבוע?
הבסיסט יׂהיה לנו פעם, הוא לא היה ממש חבר קבוע בלהקה, למרות שהוא הופיע איתנו, הוא אף פעם לא הקליט איתנו אלבום אחד מההתחלה ועד הסוף. הוא בן אדם טוב והוא ודאי היה מעדיף לעשות משהו דומה למה שעשינו ב-"Life Among The Ruins", ומכיוון שהוא לא הראה נכונות להתפתח יחד עם הלהקה, לטובת העניין היה צריך להפסיק לעבוד איתו. אבל אנחנו מסתדרים, אני מנגן בס Edward מנגן בס.

אתם מחפשים נגן בס כרגע?
לא, לא כרגע. כמו שאתה יודע, אני תקוע עכשיו באולפן, כשנצא לסיבוב הופעות, אז נצטרך לקחת מישהו. זו הדאגה האחרונה שלי.

מה השורשים המוסיקליים שלך?
Led Zeppelin השפיעו עלי הרבה,Queen, בייחוד ארבעת האלבומים הראשונים. T-Rex, The Cult, כל כך הרבה דברים, מוסיקה קלאסית: שופן, באך, בטהובן, ורדי, ואגנר, ועוד הרבה דברים אחרים.

ומה אתה שומע בימים אלה?
אני אוהב קצת את Type O Negative. אני עדיין מקשיב ל-The Cult וללהקות שהזכרתי, Temple Of The Dog, Plant & Page אני אוהב במיוחד את האלבום האחרון שהם עשו.

אתה מרגיש שנעשה אי צדק לגבי Virgin Steele?
היו לנו בעיות עם מנהלי הלהקה לשעבר, חברות תקליטים וכו', אבל אנחנו עדיין כאן, אנחנו עדיין עושים את מה שאנחנו עושים. אני באמת לא יכול להתלונן. כי אני זוכר כל כך הרבה אנשים שיצא לי לנגן איתם בעבר, היום הם בכלל לא עושים מוסיקה. אני בר מזל, אני יותר אופטימי מפסימי. מוסיקה בשבילי היא דרך חיים, אני חי מזה, זה מאפשר לי לשלם חשבונות להביא אוכל לשולחן, לקנות בקבוק יין וליהנות ממנו! החיים טובים!

AMON AMARTH

TRUE DEATH ART

כשמדובר בחמישיית ה-death השוודית Amon Amarth העניינים תמיד מסתבכים בצורה זו או אחרת... רק מעטי מעטים השכילו והעשירו את קולקציית הדיסקים שלהם באלבום אחד לפחות של החבר'ה המצוינים האלה, וזה די מוזר מפני שכמות החשיפה וההפצה שהם לא קיבלו (בארץ) ביחס לאיכותם, פשוט פוגעת באינטליגנציה של כל רוקר המכבד את עצמו! Amon Amarth היא אחת מלהקות ה-death השוודי (זרם של death metal שמתאפיין במלודיה ובשילובי קולות של ה'חמות' (death/black/screams ביותר באירופה כיום, (יחד אתם בצמרת נמצאים In Flames-ו Dark Tranquillity). ההבדל העיקרי בין Amon Amarth לשתי הלהקות הנ"ל נעוץ בעובדה ש-Amon משלבים אלמנטים של death metal אמריקאי, והתוצאה נשמעת פחות מתוקה ויותר אגרסיבית.

לקראת צאת אלבומם החדש "The Avenger" התיישבתי לשיחה עם הזמר האימתני Johan Hegg, והנה מה שהיה לו לספר...

Johan, לפני הכל הרשה לי לברך אותך על יציאת האלבום החדש- הוא ענק!
תודה רבה, תמיד נחמד לשמוע!

כששמעתי פעם ראשונה את "The Avenger" לא יכולתי שלא לשים לב לשינוי. האלבום כבד יותר, in your face, כמעט ואין יותר מלודיות רכות, נשמע כאילו לא התפשרתם פה על כלום!
כן זה נכון, זה אלבום מאוד "ישר", שקולע הייישר לנקודה, וזה בדיוק מה שרצינו.

אני מבין שהשתמשתם באותו סוג של טקסטים שמלווה אתכם מהאלבום הראשון, ויקינגים ומלחמות?
כן, אני מניח, אבל תוך כדי כך ניסיתי לשכלל ולפתח אותם יותר לכיוונים יותר מעודכנים, אבל עדיין זה הקונספט שלנו, עם זה אנחנו עובדים, הצפון, המיתולוגיה והכל, ואני מרגיש מאוד קרוב לזה מפני שזאת המורשת שלי, זה מאוד קרוב ללבי ומאוד מעניין אותי.

כל סיפורי הוויקינגים, מלחמות הוויקינגים?
כן, בדיוק, כל סיפורי הוויקינגים, אמונותיהם, אגדותיהם - הכל!

אם כל זה קרוב ללבך, אז יש משהו שעשוי לעניין אותך: ישנו שיר ב-"Once Sent..." ששמו כשם הלהקה -"Amon Amarth", השיר הזה ממש השפיע עלי, במיוחד הטקסטים המצוינים שלו, ומאוד עניין אותי לדעת אם יש משהו, איזושהי משמעות מעבר למה שנשמע בהקלטה? או שאין שום התיימרות וזה בדיוק מה שזה נשמע?
למעשה אין הרבה מעבר למוסיקה ולסיפור בטקסט, הנקודה היא שתכננו ובנינו את השיר הזה מאוד בקפידה, מאוד שמנו לב לכל פרט כשעשינו את זה, למשל צלילי הקרב באמצע השיר, הכל מתוכנן ממש. זה שיר שבו המוסיקה והטקסטים מאוד קרובים, ואישית אני חושב שזה אחד השירים הטובים ביותר שעשינו אי-פעם. בעקרון זה מה שהרגשנו, שאנחנו יכולים לעשות את זה. למעשה זה היה התרגום של השם המקורי של השיר "Mountain Of Doom" ואז חשבנו לעצמנו, fuck it, בואו נשאיר את זה בשם המקורי שלו "Amon Amarth".

מאיפה הגיע השם Amon Amarth?
אני לא בטוח שקראת את טולקין, הוא כתב ספר שנקרא "שר הטבעות" שהיה מאוד מפורסם, וטולקין עצמו היה גם פרופסור לשפות, והוא למד, חקר ויצר שפות משלו, והמושג "Amon Amarth" מהווה תרגום למושג "Mountain Of Doom" בספריו, אז בעצם אלה צמד מילים שלא קיימות בשום מקום מעבר לספר הנ"ל ובשפתו של טולקין.

השיר "Metalwrath" באלבום "The Avenger" הרבה יותר כבד משאר השירים שגם הם די כבדים יחסית לסגנון שלכם, וגם הטקסטים שלו מבולבלים ומוזרים למדי, ובכלל מה צמד המילים Amon Amarth שב ועושה בשורה השמינית שם?
O.K. מה שעשיתי כאן נקרא ריפ-אוף (rip off), בעצם מה שקרה זה, שגנבתי רעיון מ-Manowar, שבו יש להם שיר עם הרבה שמות של שירים ואלבומים שלהם.

אתה מתכוון ל-"Blood Of The Kings" מתוך "Kings Of Metal"?
כן, בדיוק, אז די 'שאלתי' את הרעיון הזה מהם, ואם תקרא את הטקסט, בטח תזהה הרבה שמות של שירים ואלבומים שלנו, למרות שחלק מהשמות בלבלתי קצת, למשל יש שיר שנקרא "The Arrival Of The Fimbul Winter" ובמקום זה רשמתי "Your Fimbul Winter Arrives".

זה גם השם של ה-Demo השני שלכם לא?
כן, נכון, הוא יצא במהדורה מצומצמת של 1000 עותקים וכלל שירים שמאוחר יותר נכללו באלבומים "Once Sent..." ו-"Sorrow Throughout The Nine Worlds", כך שגם למי שאין את ה-Demo ויש רק את האלבומים, עדיין יכול ליהנות מרוב שירי ה-Demo. למעשה גם באלבום האחרון "The Avenger" ישנו שיר נוסף בביצוע מחודש מה-Demo, אבל הוא כלול רק ב-Digipak, שיצא במהדורה מצומצמת ובתקליט.

למה כל-כך הרבה חברי להקה התחלפו בזמן כה קצר (3 אנשים ב- 2 אלבומים...)?
ניקו (המתופף הראשון) עזב ב-1996 מפני שהוא חשב שהוא אינו יכול לספק מה שדרשנו ממנו, הוא הרגיש שהוא לא מתופף טוב מספיק.

הוא הרגיש שהוא לא מספיק טוב בשבילכם?
כן, הוא תמיד ממש נלחץ לפני הופעות ולפני הקלטות, אני חושב שהיה לו קשה להתמודד עם כל הלחץ.

ומה הסיפור עם Martin Lopez? למה הוא עזב? בעיני הוא ניגן טוב מאוד.
כן, הוא מתופף טוב מאוד, אבל הוא מתופף טכני, הוא אוהב לנגן דברים טכניים יותר.

להקות כגון Death ו-Cynic, דברים מהסוג הזה?
בדיוק, אנחנו רצינו תיפוף יותר בסגנון **straight forward**(פשוט, חזק ומהיר), אז הגבלנו אותו לנגן בצורה שהתאימה לנו - וזה די שיעמם אותו, אז הוא התמקד יותר בלהקה השניה שלו **Opeth**, הוא עזב אותנו לטובת **Opeth**.

סדר העדיפויות שלו ממש מוזר, מכיוון שלדעתי Amon Amarth היא להקה יותר טובה מ-Opeth.
כן, גם לדעתי. אני לא מצליח להבין למה...חה...חה... בכל אופן את **Anders Hansson** הגיטריסט הראשון שלנו די "שחררנו" אחרי חזרה אחת לאלבום **"Once Sent From The Golden Hall"**, מכיוון שהיה לו תינוק לטפל בו, וגם הוא די איבד עניין בלהקה. זהו, אלה כל האנשים שעזבו את הלהקה.

איפה מצאתם את Johan Soderberg הגיטריסט החדש שלכם?
Johan ניגן בכמה הרכבי hard rock ו-heavy metal, אבל לא משהו ממש רציני, הוא חבר ותיק של Ted (בסיסט), וגם אני מכיר אותו כמה שנים, ואז כשחיפשנו גיטריסט, וזה מאוד קשה למצוא מישהו טוב, בכל אופן הזמנו אותו לחזרה של 30 דקות וזה עבד נהדר בשבילנו ובשבילו. לקח לו בסביבות חודש ללמוד את כל החומר. Anders עזב ישר בסיום ההקלטות של "Once Sent..." ו-Johan Soderberg הצטרף ללהקה חודש או חודשיים לפני הסיבוב.

אם כבר מדברים על "Once Sent...", האם האיש החמישי על העטיפה הוא Peter Tagtgren (הסולן של Hypocrisy ומפיק אלבומיהם של Amon ועוד רבים וטובים)? (הם היו ארבעה בהקלטת האלבום).
לא, זה Anders Hansson הגיטריסט הקודם שלנו שעדיין היה בלהקה (פחות או יותר) כשהקלטנו את האלבום, וגם כשעיצבנו את העטיפה הוא עדיין היה איתנו, אחרי שהוא עזב לא ראינו שום צורך להוריד אותו מהעטיפה.

איך אתה, בתור הכותב העיקרי והסולן רואה את ההבדלים בין ה-Mcd הראשון ("Sorrow Throughout The Nine Worlds"), האלבום הראשון "Once Sent..." והחדש"The Avenger"?
טוב, מהשקפת העולם האישית שלי, מה שממש השתפר זאת השירה שלי, גם בטקסטים היו שינוים ושיפורים רבים, מה-Mcd הראשון שבו כתבתי על אלים ועל אלוהים, בעיקר דרך "Once Sent...", שבו הטקסטים כתובים מפרספקטיבה ויקינגית, ועד החדש שבו אני משתדל לכתוב בצורה יותר מעודכנת ונכונה, למצב היום - אבל עדיין יש את המבט הוויקינגי. אני חושב שהתפתחנו מאוד, מוסיקלית כמובן, אנחנו יותר בטוחים היום כמוסיקאים. להגיד לך בדיוק איפה השינויים המדויקים במוסיקה - זאת שאלה שרק Olli (גיטריסט) יכול לענות עליה. אבל באופן כללי, השינוי העיקרי נובע בעיקר מזה שהוצאנו את כל האלמנטים ה'עדינים' מהמוסיקה, ועכשיו אנחנו מנגנים 'ישר לעצם העניין' (straight to the point), בערך בסגנון של ימי-בראשית Amon Amarth.

Amon Amarth היו יותר עדינים ומלודיים בתחילת הדרך - נכון?
אממם.. לא!

אני מתכוון שב-"Sorrow Throughout...", ה-Mcd הראשון, הכל נשמע יותר עדין מאשר ב-"Avenger...".
כן, אני מניח שאתה צודק, אבל ממש כשהתחלנו זה יותר נשמע בכיוון של "The Avenger", רק לאחר-מכן התחלנו להשתמש ביותר מלודיות, כיוון שהן הפכו לחלק בלתי נפרד מהמוסיקה שלנו. אבל הפעם חזרנו לשורשים, רצינו ליצור אלבום Death Metal יותר בסיסי, ואני חושב שהצלחנו יפה במשימה!

אז איך היה להופיע מול קהל כל-כך גדול (5000 איש) בפסטיבל Wacken 99?
מעולם לא הופעתי מול קהל גדול כזה, אז ברור שההרגשה היתה מיוחדת. אבל למען האמת לא הייתי כל-כך נרגש כמו לפני הופעה מול קהל קטן, מכיוון שבמקום קטן כולם שמים לב למה שאתה עושה וכולם בוחנים אותך, וכמובן אתה הרבה יותר בקשר עם הקהל, אז אין ספק שאני הרבה יותר אוהב להופיע מול קהל קטן.

אתה מעדיף להופיע במקומות קטנים?!
כן, מכיוון שאתה יוצר קשר עם הקהל, וזו התכלית והמהות שלנו בתור להקה. כשאנחנו מופיעים, אנחנו לא מתמהמהים בחדר ההלבשה, אנחנו יוצאים ופוגשים אנשים, זה מה שאנחנו אוהבים לעשות, ואני חושב שזה חשוב שלהקות קטנות יותר יהיו בקשר עם הקהל.

מה הכמות הממוצעת של קהל שמגיע להופעה של Amon Amarth?
מעולם לא הגבלנו סיבוב הופעות, ככה שאין לי נתונים מדויקים, בשתי הופעות בגרמניה שהופענו בהן לבד, נמכרו כל הכרטיסים - 400 במספר, ובסטוקהולם נמכרו 350. אבל כשהופענו עם Deicide המספר הגיע ל- 1000 איש.

OK, אז יש לנו איזשהו טעם לצפות להופעה של Amon Amarth בישראל? מכיוון שאם אתם אוהבים להופיע מול קהל קטן, אתם בהחלט תיהנו כאן!
אין לי חצי מושג, יש לנו סיבוב הופעות מתוכנן עם Hecate Enthroned אבל אני באמת לא יודע אם הוא יעבור באזור שלכם. בהמשך השנה ישנו סיבוב נוסף, שיהיה עם Age Of Sanity או The Crown, אבל שוב, אני באמת לא יודע עדיין מה התכנון הסופי.

אפרופו הופעות מול קהל קטן, ידעת ש-Iron Maiden הופיעו בירושלים מול 200 איש?
וואוו! זה היה עם Bruce Dickinson?

לא, Blaze Bayley.
כש-Maiden הופיעו בסטוקהולם זה היה באצטדיון השני בגודלו בעיר והם מילאו אותו בקרוב ל- 10,000 איש. שמעתי שלסיבוב האיחוד שלהם עם Bruce Dickinson כל הכרטיסים נמכרו מראש ומדובר במשהו כמו 14,000!

מה אתה חושב באופן אישי על Maiden?
אני אוהב אותם.

עם או בלי Bruce?
עם **Paul DiAnno** (הסולן בשני האלבומים הראשונים), מכיוון שכשהתחלתי להקשיב ל-Maiden אז הוא היה הסולן.

מה אתה חושב על סגנון מוסיקת ה-MTV?
האמת היא שאני לא מסוגל לשמוע את זה מכיוון שזה גורם לי לבחילה. אבל יש כמה דברים שאני די אוהב, לדוגמא Smashing Pumpkins, לא הייתי אומר שהם מטאל אבל אני עדיין אוהב אותם. וגם, אני יודע שזה מוזר בתור metalhead לומר את זה, אבל בעיני Radiohead די טובים, יש במוסיקה שלהם מין כנות שאני מאוד מכבד ומעריך, יש להם כמה שירים שהם יותר טובים, אבל זה לא שאני אלך ואקנה את כל האלבומים שלהם - אני פשוט נהנה להקשיב להם. אבל כשזה מגיע ללהקות בנים ובנות וכל הבולשיט הזה, המצב שונה...

אז אני מתאר לעצמי שכשיש קליפ של Backstreet Boys או של TLC אתה לא תהיה זה שירוץ לקרוא לשכנים באקסטזה ולהביא פופקורן...
תשרפו אותם! תשרפו אותם! אולי בדרך זאת הם ייעלמו! זמרות כמו Jennifer Lopez לא מפריעות לי כל עוד הן נשארות יפות!

אתה יודע שהיא נשואה...
ממש לא מזיז לי. היא עדיין ממש יפה!

טוב, Johan היה מאוד נחמד לדבר אתך, ותודה על הזמן, שיהיה לך ול-Amon Amarth המון הצלחה!
תודה רבה לך, שיהיה בהצלחה עם Metal Hammer בעברית! ואני מקווה שבאמת נגיע לישראל מתי שהוא!

ניר שילוני

"Sons Of Society"

1. Riot: Sons Of Society
Released By Metal Blade Records

"Symphonica Millennia"

2. Zanister: Fighters In the Sky
Released By SHARK Records

"Tales From The North"

3. White Skull: Tales From The North
Released By Nuclear Blast

1. Riot: Sons Of Society
2. Zanister: Fighters In the Sky
3. White Skull: Tales From The North
4. Voice: Twilight Dreams
5. At Vance: All For One, One For All
6. Rockiah: בה'
7. Symphony X: Out Of The Ashes
8. Nocturnal Rites: Destiny Calls
9. Luca Turilli: Legend Of Steel
10. Holy Mother: Call The Ghost
11. Virgin Steele: Kingdom Of The Fearless
12. Iced Earth: Burning Times
13. Salem: The Edge Of The Void
14. Amon Amarth: Bleed For Ancient Gods
15. Satyricon: Filthgrinder

METAL HAMMER
ISRAELI TRUE METAL FORCE

Please Do Not Play This CD On Shabat

גזור והדבק על עטיפת הדיסק החדש שלך

גזור והדבק על עטיפת הדיסק החדש שלך

"Trapped In Anguish"

4. Voice: Twilight Dreams
Released By AFM Records

"No Escape"

5. At Vance: All For One, One For All
Released By SHARK Records

"Shirei Tishbachos"

6. Rockiah: בה'
Released By Rockiah

"The Divine Wings Of Tragedy"

7. Symphony X: Out Of The Ashes
Released By InsideOut Music

"The Sacred Talisman"

8. Nocturnal Rites: Destiny Calls
Released By Century Media

"King Of The Nordic Twilight"

9. Luca Turilli: Legend Of Steel
Released By LMP

"Criminal Afterlife"

10. Holy Mother: Call The Ghost
Released By a·b·s Records

"The House Of Arteus"

11. Virgin Steele: Kingdom Of The Fearless
Released By Modern Music

"Something Wicked This Way Comes"

12. Iced Earth: Burning Times
Released By Century Media

"Kadish"

SOON!
SALEM
Creating our sins
+ Kadish

13. Salem: The Edge Of The Void
Released By Raven

"The Avenger"

14. Amon Amarth: Bleed For Ancient Gods
Released By Metal Blade

"The Rebel Extravaganza"

15. Satyricon: Filthgrinder
Released By Nuclear Blast

אל תאמינו לאף אחד! METAL HAMMER ISRAEL העיתון שלכם!

מי אמר שאין יותר METAL?!

הצטרפו עכשיו למנויי
METAL HAMMER בעברית!
רק ב-METAL HAMMER
תמצאו METAL אמיתי!

דיסק חינם כל חודש
חדשות metal הופעות metal
ראיונות עם להקות metal
עיתון בעברית!

טל': 03-6881410 פקס: 03-6885187
ת.ד. 52043, תל-אביב 67212

☐ אני מעוניין במנוי ל"12" גליונות: 288 ש"ח

☐ אני מעוניין במנוי ל"4" גליונות: 88 ש"ח

☐ אני מעוניין במנוי ל"2" גליונות: 44 ש"ח

נא חייבו את כרטיס האשראי שלי:

☐ ויזה ☐ ישראכרט ☐ דיינרס ☐ אמריקן אקספרס

מספרו: ☐☐☐☐ ☐☐☐☐ ☐☐☐☐ ☐☐☐☐

מספר ת.ז.: ☐☐☐☐☐☐☐☐☐ תוקף הכרטיס: ☐☐\☐☐

שם משפחה ______ שם פרטי ______

כתובת ______

טלפון ______ נייד ______

ניתן גם לשלוח המחאות לכתובת המערכת לפקודת מ.מ.י. מיוזיק מדיה ישראל בע"מ

שלם רק 44 ש"ח	שלם רק 88 ש"ח	שלם רק 288 ש"ח
וקבל - מנוי ל"M.H." לחודשיים +T-שרט של "M.H." במתנה	וקבל - מנוי ל"M.H." ל-4 חודשים +T-שרט וכובע של "M.H." במתנה	וקבל - מנוי שנתי ל"M.H." + T-שרט וכובע של "M.H." + דיסק במתנה

UP ALL YOUR IRONS!

GAMMA RAY

ALWAYS HEADING FOR TOMORROW

ראיון עם Kai Hansen

אין הרבה אנשים שהתואר "Metal God" מגיע להם יותר מאשר ל-Kai Hansesn - הגיטריסט והסולן של Gamma Ray. ההוכחה לכך היא שכמעט כל להקה בדור החדש של ה-true metal האירופאי שכובש את היבשת, מזכירה את Helloween הלהקה ש-Kai הקים ב 1985, כמי שהשפיע עליהם מבחינה מוסיקלית, יש ביניהם גם הרבה שנשמעות כמוה.
ההשפעה והתרומה של Helloween על ה-metal האירופאי, היא הרבה יותר גדולה וחשובה מזו של Iron Maiden למשל. בשנות ה-80 אהבו להשוות ביניהם למרות ש-Helloween מעולם לא הגיעו לרמת ההצלחה של Maiden (בטח שלא במכירת חולצות עם הדפסות של מפלצת עליהם).

למי שלא מכיר את סצינת ה-metal האירופאית זה יישמע בוודאי מוזר. אבל זה לגמרי נכון. תפתחו את העלונים בדיסקים של HammerFall, Edguy, Blind Guardian או Angra (והרשימה עוד ארוכה), תמיד תמצאו את השם Kai Hansen ו-Gamma Ray ברשימת התודות. נוסף לכך, Kai Hansen מופיע גם בהרבה אלבומים כמוסיקאי אורח.

ב-1989 לאחר שעזב את Helloween, בגלל חילוקי דעות עם שאר חברי הלהקה, הוא הקים את Gamma Ray והיום לאחר שישה אלבומי סטודיו ואלבום אחד בהופעה חיה ולאחר מספר שינויים בהרכב הלהקה (ביניהם התפקיד של סולן ש-Hansen לקח לעצמו), נמצאת Gamma Ray בטופ של להקות ה-metal ויעידו על כך מספר השבועות הרב שהאלבום האחרון שלהם "Powerplant" נמצא בראש מצעד האלבומים של המגזין "Rock Hard", כמו כן תמונות שער בכל עיתוני ה-metal באירופה, בדרום אמריקה ויפן.
צריך גם להזכיר את Iron Savior, שבה אומנם Kai Hansen מסתפק בתפקיד משני לצידו של Piet Sielck, אבל עדיין תורם מהמקצועיות והניסיון שלו. האלבום השני של Iron Savior - "Unification" ש-Kai כתב ושר בו שני קטעים, לא פחות טוב מ-"Powerplant". הקריירה של Kai Hansen היא ההוכחה הכי טובה שאם אתה נשאר נאמן למוסיקה שאתה אוהב, בסופו של דבר זה משתלם. ואותה קריירה שהחלה לפני חמש עשרה שנים עם Helloween ונמשכת במלוא העוצמה היום עם Gamma Ray, נמצאת כל הזמן בעליה והפופולריות של Hansen היא בשיאה.

Kai הוא לא רק מוסיקאי אדיר, אלא גם איש נהדר, אני יכול להעיד על כך באופן אישי מתוך מספר הפעמים שנפגשתי איתו - תמיד מחייך, תמיד סובלני ולאחר הופעות הוא תמיד מוצא זמן ואנרגיה לצאת אל המעריצים, חותם, מצטלם, משוחח וכמובן שותה (ואני לא מתכוון לקפה). Metal God אמיתי. למרות עיסוקיו הרבים ומספר ימים לאחר שנוסף תינוק למשפחתו, Kai העניק לנו ראיון בלעדי והנה הוא לפניכם.

עברו מספר חודשים מאז יצא האלבום האחרון שלכם "Power Plant". מה בדיוק עשיתם מאז?
מיד אחר כך התחלנו כמובן בסיבוב הופעות וזה בעצם מה שעשינו עד כה. הופענו בכל רחבי אירופה, משם עברנו לדרום אמריקה וסיימנו ביפן.

איך תשווה את סיבוב ההופעות הזה לסיבוב ההופעות הקודם שלכם "Somewhere Out In Space"?
בסך הכל די דומה. זה היה אולי מעט יותר גדול והופענו ביותר פסטיבלים, בעיקר בגרמניה וגם בכמה מקומות אחרים, הכל הולך וגדל עבורנו.

מבחינה מוסיקלית, אם תיקח את שלושת האלבומים הראשונים של Gamma Ray, הם די שונים משלושת האחרונים, מה הסיבה לכך?
אתה צודק ואני גם אפרט את ההיסטוריה של Gamma Ray כ-Gamma Ray Mark I, ו-Gamma Ray Mark II. ל-Mark I שייכים שלושת האלבומים הראשונים, כאשר Ralf Scheepers היה הסולן. ו-Mark II זה Gamma Ray הנוכחית, בעלת ההרכב היציב. נוסף לכך יש גם הבדל גדול בסאונד ובסגנון. וזה קרה בזכות זה ש-Gamma Ray הפכה להיות להקה מגובשת ויציבה, שההרכב שלה לא משתנה כל הזמן כמו בעבר, וכמובן שלקחתי על עצמי גם את תפקיד הסולן, מה שעשה את ההבדל, בעיקר מבחינת הסאונד. למרות שגם בשלושת האלבומים הראשונים, כתבתי את כל המלים והמלודיות של השירים. אבל, זה היה בזמן אחר והגישה היתה שונה. אני גם מרגיש הרבה יותר קשור לסגנון הזה של true metal ובזכות השירה אני יכול לבטא את עצמי ולהיות אני! נוסף לזה, בשלושת האלבומים הראשונים, Gamma Ray לא היתה להקה אמיתית. זה היה משהו שהתחיל בעקבות פרויקט סולו.

מייד אחרי שעזבתי את להקת Helloween עשיתי את "Heading For Tomorrow" (1990), שהיה בעצם "Helloweenish", אבל מעט שונה. "Sigh No More" (1991) היה האלבום הראשון שעשינו כלהקה וזה היה חיפוש אחרי כיוון וסטייל משלנו - חיפוש אחרי זהות עצמית. ב-"Insanity And Genius" (1993) היינו מאד ניסיוניים לדעתי עם הסאונד והכיוון המוסיקלי והיינו חייבים לעשות זאת. ועם "Land Of The Free" (1995), חזרתי למה שאני יכול לעשות הכי טוב ולמה שאני צריך לעשות. מאז המשכנו עם הסגנון הזה של power metal–melodic speed metal. אולי התפתחנו מעט, עם מעט גיוונים פה ושם, אבל בעיקרון עשינו זאת כלהקת Gamma Ray.

מה אתה חושב שתעשו בעתיד, האם תמשיכו באותו סגנון, או שתנסו משהו שונה?
אני לא בטוח בקשר לזה. נצטרך לראות מה יביא אתו האלבום הבא. אני בהחלט לא רוצה שבסופו של דבר נעשה את אותו הדבר כל הזמן. ואני רואה שזה מה שקורה להרבה להקות אחרות שמצליחות. אבל כמוסיקאי אני אשתעמם מאד אם אעשה זאת, כלומר אם אכתוב אותו שיר שוב ושוב...

קודם הזכרת את "Sigh No More" ואני אישית מאד אוהב את האלבום הזה. אבל אני תוהה... אולי אתה יכול להסביר, מדוע הרבה אנשים לא אוהבים אותו והוא נחשב בעיני רבים לאלבום הפחות טוב של Gamma Ray?
ובכן, אני חושב שמבחינה מוסיקלית האלבום הזה הוא קצת מחוץ לסגנון של true metal. יש כמובן גם שירים טובים כמו "One With The World" או "Dream Healer". ההפקה היתה מאד "נקיה", נעשתה עבודה טובה ונקיה ואולי זה גורם לקרירות מסוימת באלבום. מבחינה מסוימת הייתי אומר שהאלבום הזה מושלם מדי, חסר חספוס והייתי רוצה לשמוע יותר קשיחות.

הטקסטים שאתה כותב עליהם הם בעיקר מדע בדיוני, זה מתוך ענין שיש לך בנושא?
בעיקרון אני כותב שירים על כל דבר שמעסיק אותי, וזה משתנה מעת לעת. זה השתנה מ-"Heading For Tomorrow" ל-"Sigh No More". "Sigh No More" היה מושפע ממלחמת המפרץ וההרגשה המדכאת לגבי מצבו של העולם שאנחנו חיים בו. "Insanity And Genius" היה שונה לגמרי והיו בו יותר טקסטים ישירים. "Land Of The Free" הלך יותר לכיוון של אזורי הפנטזיה. כמובן שאם אתה כותב טקסטים מציאותיים אתה יכול להעביר מסר כלשהו. אבל איכשהו מצאתי שפנטזיה ומדע בדיוני "שירים מעולם החלומות" מתאימים הרבה יותר למוסיקה ולאווירה של heavy metal והם מוסיפים משהו למוסיקה. אם תכתוב על כך שהלכת להשתין בשירותים ותחבר את זה עם epic heavy metal song, זה לא יתאים אבל אם תכתוב על "flying on a winged horse" אל הירח ובחזרה, זה יתאים יותר. אנחנו גם כותבים דברים המבוססים על המציאות, רק שזה יותר מהנה ומענין לספר זאת בצורה פחות ברורה וישירה, מה שמשאיר הרבה מקום לדמיון.

מה לגבי "Heavy Metal Universe" שהוא שיר יוצא דופן ב-"Power Plant"?
כן זה נכון, ואני חושב ש-"Short As Hell" הוא שיר עוד יותר יוצא דופן,והשאר הם פשוט שירים נהדרים כמו שהם. כשהתחלתי לכתוב את "Heavy Metal Universe" באולפן הביתי שלי, זה היה רק בגדר רעיון קצר שחשבתי שהוא נחמד, אבל לא היתה לי כוונה להכניס אותו לאלבום. בסופו של דבר, השיר הזה הפך לשיר heavy metal אמיתי.

בכל זאת, זהו שיר נהדר ובטוח הולך לכם טוב אתו בהופעה.
זה בדיוק מה שעמדתי לומר - זה אחלה שיר להופעה. יש בו את הרגש שיש ב-heavy metal, האחדות של המעריצים כשהם ביחד והכוח המשותף. זהו חלק בלתי נפרד מ-heavy metal וזה הבסיס שגדלתי עליו ושאני עדיין אוהב. זו הסיבה שחשבתי שזה יהיה בסדר אם נעשה את השיר הזה.

כמה זמן ומחשבה אתם משקיעים בעטיפות לאלבומים שלכם?
אנחנו משקיעים די הרבה מחשבה ומנסים לעשות עטיפות שיהיו קשורות לאווירה ולתוכן של האלבום. בשלושת האלבומים האחרונים מצאנו איזשהו כיוון שמבוסס על מדע בדיוני ופנטזיות. למשל, "Somewhere Out In Space" שזה לחלוטין מדע בדיוני, אבל מצד שני יש היום יותר דיבורים על חייזרים ועל העבר שלנו, על המין האנושי ושאולי יום אחד נוכל להתיישב על כוכב אחר וכו'. כלומר, יש איזשהו קשר למציאות, אבל זה נראה טוב יותר בעטיפה של פנטזיה.

מה היתה הסיבה לשינויים שהיו בהרכב של Gamma Ray ב-9-10 השנים מאז שהוקמה הלהקה?
אני חושב שזה מאד טבעי. זה לא בגלל שאני דיקטטור או איש רע ואני חושב שהוכחתי זאת. בלהקה היחסים הם כמו בן בני זוג, רק שכאן זה בין ארבעה או חמישה

אנשים. כשמתחילים לנגן ביחד בגיל צעיר, זה נראה אולי אחרת אבל מאוחר יותר כשהבסיס הוא לעבוד בצורה מקצועית, כל אחד רוצה להגשים את החלומות והרעיונות שלו ולפעמים אין מספיק מקום בלהקה אחת לכל הרעיונות. זאת היתה הסיבה לעזיבתם של Jan Rubach ו-Thomas Nack. הם באו מכיוון מוסיקלי שונה, יותר progressive או thrash metal וב-Gamma Ray לא היה לזה הרבה מקום, כך שבסופו של דבר הם החליטו שהם רוצים לעשות משהו שונה ועזבו את הלהקה. כשמתחילים לעשות משהו אף.פעם לא יודעים איך יסתדרו העניינים. לפעמים זה עובד שנה, שנתיים ולפעמים זה עובד לנצח. למשל, עם Dirk - זו שותפות שכבר נמשכת המון זמן. נכון שלפעמים אנחנו ממש שונאים אחד את השני, אבל מצד שני גם אוהבים ויודעים שאפשר לסמוך האחד על השני, יש בינינו הרבה כימיה. עם Dan ו-Henjo ההרגשה היא דומה מאז שהם הצטרפו. ישנה תחושה שאלה הם האנשים הנכונים שעושים את הדברים הנכונים.

ואתה מרגיש טוב כזמר וגיטריסט, אתה לא רואה סיבה לצרף סולן ל-Gamma Ray?
בטח שאני רואה סיבה ובטח שאנחנו צריכים להחזיר סולן ללהקה, זה יתן לי אפשרות להיות רק גיטריסט ואני לא אצטרך להתרכז בשירה ולדאוג לקול שלי או לדאוג לכך שלא אצטנן, במיוחד כשאנחנו נמצאים בסיבוב הופעות. מצד שני אני לא רוצה לוותר על ה-vocals מכיוון שאני מאד אוהב ונהנה לשיר ונראה שגם המעריצים אוהבים את הקול שלי. אני יודע שאני לא זמר גדול, אבל יש לי סטייל מיוחד מאד. הייתי מוכן לצרף זמר מעולה ללהקה אך הכרחי שהוא יהיה מישהו מאד מיוחד, מישהו עם אישיות מיוחדת. ואת זה מאד קשה למצוא היום. נכון שיש היום הרבה זמרים בינוניים וטובים, אבל הבחור שאנחנו ניקח יהיה מוכרח להתאים בשלמות ל-Gamma Ray. אני לא יודע איך הוא יישמע - אולי כמוני (חה...חה...) אולי כמו Freddie Mercury או Rob Halford. אין לי מושג מה יהיה, אבל האמת שחייב להיות לו סגנון משלו. אני לא הייתי רוצה עוד כפיל של Michael Kiske.

אם תשווה את ההצלחה שלך בשתי התקופות, זו של Helloween לאחר שני "Keepers" וזו של עכשיו עם Gamma Ray, אתה מוצא איזשהו דמיון?
זו הרגשה שונה: בתקופה שהייתי ב-Helloween היינו מאד צעירים ורעננים. עכשיו זה כבר לאחר תקופה די ארוכה שאני נמצא ב-metal scene וזו הרגשה אחרת. כמובן ישנם דברים שלא משתנים עם הזמן, כמו המתח והציפייה שלפני הוצאת אלבום חדש, והשמחה כשאלבום מתקבל באהדה; אותה הרגשה גם לגבי השירים. אם אתה חושב שכתבת שיר טוב והקלטת אותו בצורה טובה זה גורם לך להיות מאד נרגש ומרוצה עם הרבה סיפוק עצמי. עם זאת אנחנו יודעים היום הרבה יותר על הצד העסקי של metal scene, על דברים אחרים שפעם לא ידענו או שהיו פחות חשובים לנו. אלה כבר לא שנות ה-80 יותר, אלא שנות ה-90 ו-heavy metal כבר קיים די הרבה זמן ועבר הרבה שינוים. true heavy metal הוא עדיין אותו דבר, אבל הסצינה השתנתה והיא מחולקת היום לכל כך הרבה קטגוריות והגדרות שונות. זו כבר לא one big happy metal scene יותר, וזו הרגשה אחרת.

כאחד שהיה חלק משתי התקופות, איזו מהן היתה יותר טובה לדעתך?
זו שאלה קשה. כמובן יש דברים שגורמים לי לחשוב ששנות ה-80 היו טובות יותר. זו היתה תקופה בה התחלתי וזה היה יוצא מן הכלל משבילי. מצד שני, באופן אישי אני מרגיש יותר טוב עכשיו. אתה יודע, התבגרתי. אני מבין דברים בצורה טובה יותר ועובד טוב יותר - אני פשוט טוב יותר!

איך הצלחת במשך השנים האחרונות להישאר נאמן לעצמך ול-heavy metal, כשהרבה מוסיקאים אחרים שינו כיוון ועשו זבל כשהם הרגישו ש-metal לא כל כך מוכר יותר. Bruce Dickinson, אגב, הוא דוגמא אחת מני רבים.
הייתי אומר שזה פשוט בדם שלי ולא הייתי מסכים לחלוטין עם מה שאתה אומר על Bruce, כיוון שאני חושב שהוא עשה כמה דברים נהדרים מחוץ למסגרת של Maiden. אני אוהב את "Balls To Picasso" וזה אלבום מצוין.

יכול להיות, אבל אני התכוונתי יותר ל-"Skunkworks".
זה משהו אחר כמובן, גם אני לא אהבתי את זה. אבל שני האלבומים האחרונים שלו טובים מאד לדעתי.

כן, הוא עשה אותם מכיוון ש-heavy metal חזר להיות פופולרי.
הוא זמר נהדר דרך אגב... על כל פנים לגבי, אני יודע ומרגיש תמיד מה אני רוצה לעשות. בזמן האחרון לא היו לי שום ספקות לגבי המוסיקה שלנו. היו זמנים של חוסר ביטחון, בעיקר בתקופה של "Sigh No More" ו-"...Insanity", כשלא ידעתי אם אני עושה את הדבר הנכון. ניסיתי כל הזמן להתרחק מהעבר שלי ב-Helloween, וכש-"Heading For Tomorrow" יצא, חלק מהאנשים אמרו שזה נשמע יותר מדי כמו Helloween ואנשים אחרים אמרו בדיוק את ההפך. כל מה שעשיתי היה תמיד מושווה ל-Helloween ומשהו היה חייב לקרות כדי שזה ישתנה. לא ידעתי אם מה שעשינו היה טוב או לא. לא יכולתי לשפוט את זה. כשהייתי מקשיב לאלבום בסיום ההפקה לא יכולתי להחליט דבר, כי מצד אחד חשבתי שהוא טוב (כי הרי אני עשיתי אותו), מצד שני לא הייתי בטוח שהסגנון היה באמת מה שרציתי. כל זה השתנה עם "Land Of The Free" ומה שבא אחריו. כשהקשבתי לאלבומים האלה לא היו לי שום ספקות, חשבתי שזה נהדר ואהבתי את מה שעשיתי.

אז יש משהו שהיית משנה אם היתה לך אפשרות כזאת?
עכשיו כן. כמובן הייתי משנה כמה דברים. אבל במבט לאחור אני רק יכול לומר שבזמנו עשיתי כמיטב יכולתי. כמובן, הלהקה שאני חבר בה מאד חשובה, מכיוון שאני רק יכול להיות טוב כמו שאר הבחורים שאיתי בלהקה.

בוא נדבר קצת על Iron Savior - איך זה התחיל?
זה פשוט קרה. אני ו-Piet היינו חברים הרבה זמן. בתחילת שנות ה-80 היינו ביחד בלהקה אחת (Ingo ו-Markus גם היו חברים בה) שהפכה ל-Helloween לאחר עזיבתו של Piet. אבל אנחנו נשארנו חברים. Piet הפך להיות מפיק, ההפקה הראשונה שהוא עשה היתה "Heading For Tomorrow" ומאז הוא עשה הרבה דברים אחרים עם הרבה להקות אחרות. בסופו של דבר הוא החליט שהוא רוצה לעשות משהו משלו, במקום להשקיע את היצירתיות שלו בפרויקטים של אנשים אחרים. כשהוא התחיל לכתוב שירים הוא ביקש ממני עזרה ואנחנו כתבנו שיר אחד ביחד. מאז מצאתי את עצמי מעורב בעשיית Iron Savior.

האם אינך מודאג שאולי תתכן פגיעה ב-Gamma Ray בעקבות עבודתך עם Iron Savior?
אני מאד נזהר ו-Piet מודע לכך. שנינו יודעים ש-Gamma Ray נמצאת בעדיפות עליונה. כשאני עסוק עם Gamma Ray, אז אני עסוק עם Gamma Ray ואין לי זמן ל-Iron Savior. אם הייתי מנסה לחלק את זמני בצורה שווה בין שתי הלהקות, אחת או שתיהן היו נפגעות. ואני לא רוצה ש-Gamma Ray תפגע. אתה יודע שיצא אלבום חדש ל-Iron Savior?

כן.
באלבום ישנם חמישה שירים שהוקלטו בהופעה חיה וחמישה שירים חדשים. אני לא עשיתי כלום בחמישה השירים החדשים האלה: לא כתבתי אותם ולא השתתפתי בהקלטות. Piet עשה הכל בעצמו, כי אני הייתי בסיבוב הופעות עם Gamma Ray ולא נותרה לו ברירה אלא לעשות זאת לבד.

חשבת פעם שכל זה לא היה קורה אילו לא היית עוזב את Helloween?
אין לי מושג, קשה מאד להגיד. פעם חשבתי על זה, אבל אני לא יכול להגיד מה היה קורה, יש יותר מדי אולי ואילו... אולי היינו עכשיו כוכבים ענקיים ואולי הלהקה היתה עוברת את אותה דרך שהיא עברה, אולי Ingo היה עדיין חי, אולי... אני לא יודע.

יש משהו מהחומר הישן של Helloween שמעולם לא יצא?
כן, יש שיר אחד שהוקלט ל-"I Keeper". הקלטנו כמעט הכל חוץ משירה. זה יהיה רעיון טוב להוציא את זה יום אחד כי זה שיר טוב ו-Ingo מתופף שם. אני כבר יצרתי קשר עם חברת תקליטים לגבי הענין הזה ואולי אוכל לעבוד ביחד עם Weickiולהוציא את זה סוף סוף.

מה היתה הסיבה להתאבדות של-Ingo?
אנחנו לא ממש יודעים. בטוח היתה לו איזושהי פסיכוזה, זו לא היתה סכיזופרניה ממש, אבל זה היה מה שנקרא פסיכוזה פרנואידית. הוא היה שומע קולות ומדבר עם ארונות חשמל שעל הקיר ודברים כאלה, ואני מניח שהוא לא יכול להמשיך לסבול. הוא לא יכול היה להמשיך לחיות כך. אני לא בטוח שהוא ידע מה הוא עשה.

אני לא אשאל אותך מה דעתך על Helloween בימים אלה, אבל הייתי רוצה לדעת מה דעתך על שני זמרים שלך לשעבר Michael Kiske ו-Ralf Scheepers.
שניהם זמרים טובים. Michael היה ונשאר זמר מעולה. כשאני שומע הרבה זמרים שפועלים היום, אני חושב של-Michael היתה השפעה גדולה עליהם וחבל שהוא התרחק מה-metal. לגבי Ralf, אני בטוח שהוא מאושר להיות ב-Primal Fear. זה יותר מתאים לו ללכת לכיוון של Priest והוא עושה שם אחלה עבודה.

אתה מופיע כמעט בכל רשימת תודות של כל

בעיקרון אני כותב שירים על כל דבר שמעסיק אותי, וזה משתנה מעת לעת... "Land Of The Free" הלך יותר לכיוון של אזורי הפנטזיה. כמובן שאם אתה כותב טקסטים מציאותיים אתה יכול להעביר מסר כלשהו. אבל איכשהו מצאתי שפנטזיה ומדע בדיוני "שירים מעולם החלומות" מתאימים הרבה יותר למוסיקה ולאווירה של heavy metal והם מוסיפים משהו למוסיקה.

להקה בעטיפת האלבום שלה, אתה מרגיש שיש לך כוח השפעה כזה גדול?
אני לא חושב על זה יותר מדי, אבל אני יודע למה אתה מתכוון, בשנתיים שלוש האחרונות גיליתי כי מתייחסים אלי כאל metal god, זה מה שאנשים אומרים ואני מקבל את זה ככבוד גדול, גדול מאד. OK אני עשיתי דברים עם Helloween ו-Gamma Ray, אבל יש כל כך הרבה אנשים שתרמו רבות ל-heavy metal.

למה סצינת ה-metal כל כך חזקה בגרמניה לדעתך? אני מתכוון להרבה להקות, חברות תקליטים?
כתופעה אני לא ממש יכול להסביר זאת. סיבה אחת לדעתי היא, שעיתוני metal בגרמניה לא נכנעו לגלים אופנתיים חדשים. אני יודע שבאנגליה ובאמריקה יש המון metal heads, אבל הם לא מקבלים שום מידע, שום דבר חדש. תאר לעצמך שבן אדם אחד, שמחפש דברים חדשים, קורא את "Kerrang!". מה הוא יכול למצוא שם?! אם אין לך מהיכן להשיג את המידע ואתה לא נחשף לדברים חדשים, איך תכיר אותם? חוץ מזה האנשים לא רגילים לחפש דברים חדשים, אתה חייב להגיש להם את זה. אפילו אינטרנט לא יכול לעזור כאן. לכן יש חשיבות רבה לעיתוני מוסיקה. גם חברות תקליטים בגרמניה המשיכו להאמין במטאל כשהכל קרס בסוף שנות ה-80 - תחילת שנות ה-90.

לאילו להקות אתה מקשיב בדרך כלל?
לכל דבר שהוא טוב ואיכותי בעיניי. יש היום המון להקות, אבל אני מעדיף להקות ותיקות כמובן: Judas Priest, Iron Maiden, Deep Purple וכו'. אבל אני מגלה גם דברים אחרים: Annihalator או Children Of Bodom. גם Edguy להקה טובה אני מבין למה אנשים אוהבים אותם. גם Stratovarius אחלה להקה, למרות שהם משחזרים באיזשהו מקום את Helloween, אבל מבחינתי זה בסדר, כל עוד זה טוב ומקצועי. יש להם שירים מעולים וזה מה שחשוב. אני תמיד אומר שהעניין זה לא רק "להמציא דברים חדשים".

רק לעשות אותם היטב...
בהחלט. כל עוד יש לך שירים טובים ואתה יודע להופיע - זה מה שחשוב.

מה אתה עושה בשעות הפנאי שלך (שאני בטוח שאין לך הרבה כאלה)?
אני אוהב להישאר בבית ולנוח, להיות עם המשפחה שלי. אני אוהב לפגוש את החברים שלי, מכיוון שלא יוצא לנו להיפגש יותר מדי כשאני עובד.

מה התוכניות לעתיד?
למען האמת, החוזה שלנו עם Noise Records פג תוקפו. עכשיו אני מנהל מו"מ איתם ועם חברות אחרות. ייתכן מאד שאנחנו נשאר ב-Noise, כי מאד נוח לנו לעבוד איתם, אבל אני חייב לבדוק את כל האפשרויות. ייתכן שאני אמצא את עצמי בסיבוב הופעות עם Iron Savior באוקטובר ואני אסע להוואי לסילבסטר. לגבי Gamma Ray, ייתכן שאנחנו נעשה אלבום "The Best Of". זה לא יהיה סתם אוסף משעמם, אנחנו נקליט מחדש את הקטעים מאלבומים הראשונים.

זה כבר יותר מעניין.
בטוח שזה יהיה יותר מעניין, כי השירים יישמעו בצורה שונה כי יש לנו הרכב יציב וסאונד יציב וזה יהיה כמעט כמו להקליט אלבום חדש. אם יהיה לנו קצת יותר זמן, אז אולי נצליח להכניס דברים חדשים. אולי אחת או שתי גרסאות כיסוי, כך שהמעריצים ירגישו שהם מקבלים מוצר אמיתי תמורת הכסף שלהם. זה בטוח יהיה דבר חשוב למעריצי Gamma Ray, אבל זאת גם יכולה להיות הדרך לאנשים נוספים להכיר את Gamma Ray. אולי הם יחשבו "אם זה ה-best of שלהם, אז אולי הלהקה הזאת באמת שווה משהו... חה...חה..

אולי אז הם יקנו את כל האלבומים שלכם.
אני מקווה... חה...חה... זה יהיה נהדר...

עמית לבוב

CHECK'EM OUT!

THE HOTTEST NEW BANDS THIS MONTH

Spawn

מוטי - סולן,
ירון - תופים,
עמי - גיטרה,
טוויגי - בס.

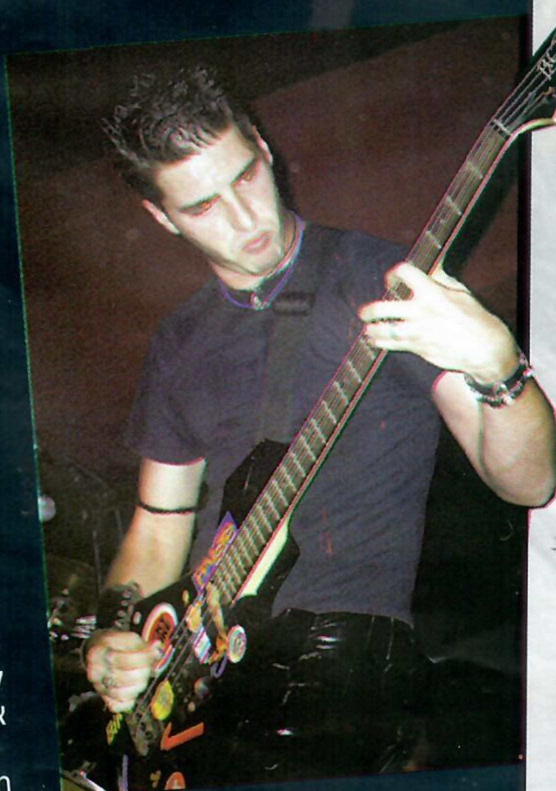
מקור: חדרה
שנת "לידה": 1998

השפעות מוסיקליות:
Metallica, Deicide,
Slayer, Cannibal Corpse

תוכניות לעתיד:
להוציא אלבום ולהמשיך להופיע.

Spawn הוציאו דמו עם שמונה שירי הנשמעים באמת טוב. כל מה שהם צריכים זאת חברת תקליטים שתסכים להשקיע בהפקה רצינית. אנחנו ב-Metal Hammer מורידים את כובע בפני כל להקה ישראלית הנושמת, אוכלת וחיה metal.

Spawn היא אחת מהן.

PRIME EVIL RENAISSANCE

Satyricon – אחד השמות החזקים ומעוררי הרעד בקרב סצינת ה-black metal החוזרת. להקה שהחלה את דרכה בתחילת שנות ה-90, ואלבומה הראשון "Dark Medieval Times" שהוקלט ב-93, נחשב היום כאחד מאבני היסוד של ה-black metal העכשווי. במשך השנים הוציאה הלהקה עוד שני אלבומים "The Shadowthrone" שהוקלט בשנת 1994 ויצא באותה שנה, ו-"Nemesis Devina" שיצא בשנת 1996, שכל אחד מהם מראה את ההתפתחות של הלהקה ואת ההתקדמות המוסיקלית שלה. בין לבין הוציאה הלהקה אלבום משותף עם להקת Enslaved (שלה, בדומה ל-Satyricon, יש השפעה עצומה על מה שנקרא כיום viking metal) ועוד שני מיני אלבומים... ועכשיו הם חוזרים לתודעה עם אלבום חדש "Rebel Extravaganza" – ואיזו חזרה! אלבום זה הוא ציון דרך למה שייקרא ה-black העתידי, כלומר חזק, אפל, בלי שום התפשרויות על כלום. בהחלט לא אלבום לבעלי לב חלש... לרגל צאת אלבומם החדש, תפסתי שיחה עם Satyr, האדם שמאחורי Satyricon והוא שיתף אותי במחשבותיו. הרי הן להנאתכם...

ראיון עם Satyr

ok, קודם כול אני רוצה לברך אותך לצאת אלבומך החדש, באמת אלבום טוב, אהבתי אותו מאוד!
תודה רבה, באמת.

ספר לי על האלבום החדש.
אני חושב שהאלבום החדש שלנו הוא הרבה יותר אגרסיבי ואפל מהאלבומים הקודמים של Satyricon, זהו אלבום יותר מודרני ויותר דינמי מהעבודות הקודמות שלנו ולזה בדיוק התכוונו כשהקלטנו את "...Rebel".

מי השתתף בהקלטת האלבום החדש? הבנתי שיש לכם הרכב חדש...
לא, זו טעות. את האלבום הקלטנו אני ו-Frost. Frost ניגן על התופים בעוד אני עשיתי את כל עבודת הגיטרות והבס ואת השירה. אבל השתמשנו גם בנגנים אורחים כדוגמת Fenriz מ-Darkthrone ועוד כל מיני נגנים אחרים.

כשאני מקשיב ל-"...Rebel", אני מוצא שהוא שונה לגמרי מהאלבום הקודם שלכם ("Nemesis Devina"), איך אתה רואה את ההתפתחות של Satyricon מאז?
הממם... מבחינה מוסיקלית ומכתיבת שירים בין שני האלבומים, כמובן שהיתה התפתחות, וזה צעד טבעי שלנו כמוסיקאים. באלבום החדש לקחנו קו מוסיקה שהווה בשבילנו אתגר שונה ברוב הבחינות מהחומר הישן שלנו, יותר אפל ואגרסיבי. מוסיקה יותר דינמית, יותר מודרנית. זה היה מתוכנן מראש ואני חושב שזה משקף את ההתפתחות של Satyricon.

יש גם שינוי בטקסטים שלכם, אם באלבומים הקודמים שלכם התמקדתם באגדות-עם נורווגיות ובמסורת הויקינגית, הרי עכשיו ירדתם מזה ואתם מתעסקים בחומר יותר מודרני. כפי שציינת, האם זה עוד חלק מהשינוי ומהתפתחות שלכם?
כן, בחלקו זאת ההתפתחות הטבעית שלנו. אני חושב שמה שעשינו קודם, דבר שהוא בעצם טוב מאוד לגופו ואנו גאים בו, אבל יחד עם זה הרגשתי שמיצינו את עצמנו והלכנו כאן הכי רחוק שיכולנו בתחום כתיבה זה, לכן הרגשנו שהגיע הזמן לעשות דבר חדש בשביל הסיפוק האישי שלנו, ועבור ההתפתחות שלנו כלהקה. אז אני חושב שזה היה צעד הגיוני לגבינו.

אם כך, איך תראה הופעה של Satyricon אחרי השינויים שעברתם, למה יש לנו לצפות? האם היא תהיה אגרסיבית כמו המוסיקה באלבום?
קשה לי לדמיין את זה מפני שעדיין לא הופענו. כרגע אנחנו בוחנים נגנים שיופיעו איתנו בהופעות.

זאת אומרת שיש תכנון להופעות באירופה?
כן, אנחנו מתחילים את סיבוב ההופעות ב-28 לאוקטובר.

עם אילו להקות?
כרגע אין לי מושג מפני שאנחנו הלהקה המרכזית ועדיין לא הוחלט מי תהיינה להקות החימום שלנו.

האם זו הפעם הראשונה שלכם כלהקת headline בסיבוב הופעות?
לא, אחרי האלבום הקודם שלנו ("Nemesis Devina"), היינו אחת מהלהקות headline בסיבוב הופעות כשהופענו ביחד עם Dissection ועם Gorgoroth.

אז איך זה להיות המופע המרכזי בסיבוב הופעות?
אני חושב שהופעה טובה מוסיפה הרבה ניסיון וזאת אחלה התנסות, אבל לעומת זאת הופעה רעה היא אחד הדברים הכי גרועים שאני יודע.

למה?
אני מרגיש שכאשר יש בהופעה סאונד טוב, אז אתה מסוגל להופיע בצורה טובה, ותוסיף לזה קהל טוב שנכנס למוסיקה ומשתף פעולה, אז זה אחד הדברים הכי טובים בחיים, מפני שאז אתה מעביר לאנשים משהו ממך והם מעבירים בחזרה אליך באותו הזמן. אבל לעומת זאת ההפך, כלומר הופעה עם סאונד גרוע וציוד על-הפנים, ונוסף לזה, קהל שלא מתחבר אליך בהופעה, זה אחד מהדברים הכי גרועים שחוויתי בחיים שלי, קשה לי להסביר למה, אבל זה פשוט ככה בשבילי. מה שטוב בלהיות להקה מרכזית, זה שלפחות יש לנו שליטה על הסאונד של ההופעה ועל המוניטורים. אבל המטרה המרכזית שלנו, היא לנגן את החומר שלנו בצורה הכי חלקה ובאותו זמן גם להתחבר לקהל. בסופו של דבר אנו מנסים לתת הופעה כמה שיותר אנרגטית ואגרסיבית.

אם כך, איפה אתם מעדיפים להופיע? בהופעות לפני קהל קטן (500-1000 איש) או בהופעות בפני קהל גדול כדוגמת Dynamo?
אני מעדיף להופיע בפני קהל גדול, מפני שאז אתה מקבל **collective rush**, אם אתה יודע למה אני מתכוון, ואת זה אני הכי אוהב, אבל הבעיה בפסטיבלים היא שברוב המקרים רק הלהקה המרכזית מקבלת את רוב הפידבק מהקהל, בעוד ששאר הלהקות – לא. וזו אחת מהבעיות שישנן בפסטיבלים.

איפה היו ההופעות הכי טובות שלכם?
ב-Essen שבגרמניה, וגם בפסטיבל בנורווגיה, כשהופענו עם Emperor. אלה היו ההופעות הכי טובות שלנו.

הופעתם הרבה באירופה?
לא, לא ממש. הסיבוב הראשון שלנו היה אחרי "Nemesis Devina". והופענו רק בפסטיבלים ובדברים דומים...

אז במקומות שמחוץ לאירופה (ארה"ב לדוגמא), אתם לא רואים את עצמכם מופיעים?
אני מקווה שתינתן לנו ההזדמנות לצאת להופיע בארה"ב, אולי אחרי השנה החדשה נעשה זאת.

ומה עם ישראל?
אני לא חושב שדבר זה יקרה.

למה?
הסיבה לזה היא פשוטה... במה אתה עובד?

אני?
כן.

אני עובד ב-Metal Hammer
והם משלמים לך, נכון?

כמובן.
אז הסיבה פשוטה, ישנן המון מדינות הרוצות שנגיע להופעה אצלן, אבל בחינם! ורק משלמים לנו על ההוצאות ולמרות שאנו רוצים לבוא, אנחנו לא יכולים מפני שאנחנו צריכים לשלם שכר דירה ושאר ההוצאות הרגילות. למרות שקבלנו המון הזמנות, אנחנו פשוט לא יכולים להיענות ואנחנו מצטערים.

קראתי בדף המידע שאתה נגד כל המסחור בסצנה הנורווגית ובסצנת black metal העולמית, אז אני מבין שכל התנגדותך עכשיו מופנת כלפי דברים כגון קונדומים של Dimmu Borgir ודברים דומים?
אם תסתכל על הלהקות הישנות בסצנה ותקשיב להן, אתה תראה שהן היו מאוד קיצוניות בדרכן, אתה גם יכול לזהות שהייתה להן, כלהקה, אישיות חזקה מאוד, אבל הן המשיכו לעשות דברים חדשים, הן ניסו להגיע הכי רחוק שהן יכלו. הן משכו את המוסיקה שלהם לרמה הכי קיצונית שיכלו. אבל בחיים לא ראיתי אותן מנסות לגנוב רעיונות מלהקות אחרות, או להיכנס לשוק המסחרי הקיים היום, על מנת לרצות ילדים בני שתים עשרה. וזה משקף גם את דרך החשיבה שלנו ואת מה שאנו מאמינים ואיך שאנחנו עובדים, אבל היום אתה יכול לראות שישנן להקות, יענו להקות black metal, אבל את ההתנהגות שלהן אתה יכול לראות יותר במוסיקת pop! ובצורה שהן עובדות ומשווקות את עצמם, וזה די עצוב, מפני שזה פוגע והורג את המושג black metal ואת מה שהוא מייצג.

אז מה לפי דעתך יהיה הכי טוב לסצנת ה-black metal? להפיל את כל הלהקות הממוסחרות?
עוד אלבומים כמו "Rebel Extravaganza"!! – אני רציני, עוד ועוד אלבומים שדוחפים והורסים את המקובלות העכשווית במוסיקה, אלבומים שמותחים את הגבולות ומגיעים לגבהים קיצוניים כל הזמן, זה מה שאנחנו צריכים.

מסכים אתך לחלוטין, נקווה שזה יקרה... עכשיו. אני יודע שבעבר היית מעורב בפרויקטים נוספים חוץ מ-Satyricon, כדוגמת Storm&Vongraven, האם אתה עדיין עובד בפרוייקטים אלה, או שעכשיו Satyricon היא הלהקה בשבילך ורק בה תעבוד?
Satyricon הייתה תמיד הלהקה המרכזית שלי ולעולם תהיה... לגבי הפרוייקטים שהזכרת, Vongraven הוא הפרויקט האישי שלי ואעבוד עליו בעתיד כשארגיש שהזמן שלו הגיע ושיש לי את כל ההשראה שאני צריך בשבילו. ואני לא יודע מתי זה יהיה ואיך זה ישמע. כרגע זה אפוף מסתורין. אבל כשזה מגיע לפרויקט השני Storm, זה היה דבר שאתה מנגן פעם אחת וזהו, זה לא דבר שאתה רוצה לחזור אליו. למרות שאנחנו מאוד שמחים שיכולנו לעשות את זה וגאים בזה.

אז בעיקרון Storm היה אלבום שהתאים לתקופה ולעצמכם באותה תקופה?
באחד המובנים כן.

עכשיו אני רואה, בתמונה של האלבום החדש, שהורדת את השיער, למה?
זה דבר שעשיתי לפני שנה וחצי...

ok לא ראיתי, לא ידעתי... אבל זה נראה שהרבה

Satyricon

אנשים מהדור הקודם של להקות עושים קרחת (לדוגמא Ihsahn מלהקת Emperor), האם זוהי מין הצהרה כנגד המצב כיום (להיות שונים מההמון), או שפשוט נמאס לך משיער ארוך?
כשעשיתי את זה, אף אחד לא עשה קרחת ולכולם היה שיער ארוך.

אז אתה היית החלוץ?
כן, ככה אני חושב, Ihsahn עשה את זה זמן קצר אחרי, אני חושב שלושה חודשים אחרי. פתאום אחרי שאני ו-Ihsahn עשינו קרחת, הרבה אנשים הורידו את השיער שלהם. אבל היי, אני לא הומו אז לא איכפת לי מה אנשים אחרים חושבים עלי...

אני הבנתי שאתה גם הבעלים של Moonfog.
נכון מאוד.

אז מה חדש בחברה? הוצאות עתידיות?
כן, ברביעי לאוקטובר האלבום החדש של Darkthrone יצא ויקרא "Ravishing Grimness". חוץ מזה יש לנו כמה להקות שעובדות עכשיו באולפן כגון: Thorns&Gehenna.

אז אני מבין ש-Moonfog עובדת רק עם להקות מנורווגיה...
לא, זה פשוט המצב עכשיו. להגיד את האמת, יש מספר להקות שהן על הכוונת. אבל אני פשוט נגעל מהמצב היום בנורווגיה ולא נראה לי שיש כאן להקה שנהיה מעונינים בה לעתיד, אבל אנחנו לא חברה שמחתימה רק להקות מנורווגיה.

אז בוא נגיד שיש לכם להקה על הכוונת מחוץ לסקנדינביה, נגיד מדרום אירופה (איטליה, ספרד או אפילו ישראל) איך היא צריכה להשמע?
אני הייתי מצפה שתהייה לה אותן האיכויות שיש ללהקות הנורווגיות שלנו, וזהו זה בעצם.

אני מכיר את Satyricon מהאלבום הראשון ("Dark Medieval Times") וכל אלבום שלכם שונה מהשני, אך כל אלבום מקורי בדרכו שלו, מאיפה אתם שואבים את ההשראה לכתוב את החומר ללהקה?
אתה יודע, זה בעיקר חלק מתוכנית שבתוך ראשי, וזה מה שהכי טוב בעיני, מפני שאני לא מסתובב הרבה בחוץ, לא מסתובב הרבה ביערות ובשלג ולא מביט בטבע ואומר אהה!!! זה יותר קשור לעובדה שיש לי דברים אחרים שמעניינים אותי, אני יותר עסוק ביצירת מוסיקה, בחזרות עם הלהקה, אני מעודכן במה שקורה בכלל ואני חושב הרבה וזה חשוב. אני מושפע הרבה מעצמי ומהסביבה הרוחנית שלי, וזה מה שמשפיע עלי להמשיך ליצור מוסיקה - משם זה מגיע.

אז הרעיון המרכזי מאחורי Satyricon הוא פילוסופית החיים שלך?
לא בהכרח, זוהי פילוסופיה, אבל המוח שלי... אני לא מסוגל להסביר את זה.

מה בנוגע למתופף Frost, האם הוא אוכל משהו מיוחד לארוחת בוקר על מנת להגיע לכזו מהירות!? זה לא אנושי! האם הוא תחת איזושהי דיאטה?
אני לא יודע, אולי הרואין... לא, סתם. אני אגיד לך איזו דיאטה הוא עושה, טיפה של אי-שפיות, בתוספת אימונים אינטנסיביים כל יום.

כשאתה שומע על כל הלהקות היום, שאחרי שתי חזרות מוציאות אלבום, מה זה עושה לך? לא גורם לך לרצות להקיא?
את האמת, זה גורם לי לצחוק, אני עכשיו במשרדים של Nuclear Blast בגרמניה ולפני הראיון הקשבנו לכל מיני אלבומים, וזה לא עצבן אותי, אלא להפך, הצחיק אותי ואנחנו הקשבנו לאלבומים מספר פעמים והתיחסנו אליהם כאל בדיחות.

השאלה שבאמת מעניינת אותי, למה אתה, כאחד שנגד כל המסחור, חתמת על הסכם הפצה עם החברה הכי מסחרית באירופה, האם, באופן מסוים, לא מכרת את עצמך?
אני לא חושב ככה מפני של-Nuclear Blast יש הפצה יותר גדולה ורחבה. זו רק שאלה של ניצול ההזדמנות שקהל שלא מכיר אותנו ולא רגיל למוסיקה כמו שלנו, יהיה מודע ל-Satyricon, אני מעדיף שהקהל ייחשף לסוג מוסיקה כמו שלנו ולא לדברים הרגילים והמשעממים שאפשר למצוא בכל מקום.

אם פעם הלחנים שלכם היו מבוססים על המורשת ועל אגדות, היום הם נראים כתוקפים את העולם המודרני, נכון?
לא, הלחנים שלי הם די misanthropic...

איך הגעת לרמה כזו של שנאת אנשים? מה קרה בימי חייך שהגעת לזה?
אני לא חושב שזה כל כך קשור לשנאה. אני חושב שזה יותר קשור לבוז שאני רוחש כלפי האנושות, כלפי ההתנהגות של אנשים. ואני לא חושב שאני יכול להגיד שאני הגעתי לזה. אני חושב שאני נולדתי עם זה.

מה הן ההשפעות המוסיקליות שלך? מה אתה שומע בדרך כלל בבית?
אף פעם לא היו לי השפעות חזקות מבחינה מוסיקלית, אבל כמובן שישנן להקות שקיבלתי מהן אימפקט חזק, מהמוסיקה שלהן, אבל אני מפריד בין מה שאני שומע לבין מה שאני יוצר.

אז המוסיקה של Satyricon באה רק מהראש שלך?
כן.

מה בקשר לחברות כמו החברה שלך, המנוהלות על ידי אנשים מלהקות (Abigor למשל), אתה לא חושב שכדי לדעת מה אתה שווה, כדאי להוציא בחברה אחרת ואז אתם יודעים שרק בגלל המוסיקה שלכם והאיכות שלה החתימו אתכם ואז אתם יודעים באמת מה אתם שווים?
באופן כללי, אני מסכים אתך, אבל אם אתה לוקח כדוגמא את Nuclear Blast, אין אף אחד כאן שאפילו מתקרב לידע המוסיקלי שיש לי.

אז איך זה לעבוד עם Nuclear Blast?
אני לא יודע ואני רציני. אני לא יודע, נחכה ונראה. הם עשו דברים גדולים לכל מיני להקות, אבל עדיין לא עשו כלום בשבילנו, אז נחכה ונראה.

אז אולי עוד מספר חודשים מעכשיו אקבל קונדומים של Satyricon...
אם זה מה שיקרה, אחשוב ברצינות להרביץ למישהו שם...

אז ממש שום דבר חוץ מדיסקים בשבילכם, שום עזרים?
תראה, חולצות קצרות וארוכות בשבילי זה די רגיל וזה מקובל, אבל קונדומים ועוד גימיקים מצחיקים למיניהם, הם לא מעצבנים אותי, אבל זה לא בשבילי, זה כמו עוד דבר למכור בנוסף לשאר הדברים. זה לא מעניין אותי. גם לא כמה זה ימכור. זה פשוט לא Satyricon.

אז מה זה בעצם Satyricon?
Satyricon זה דבר רציני! קונדומים לא! המשמעות של Satyricon היא פשוטה, Satyricon זה סיפוק עצמי.

לפני מספר שנים שחררתם קלטת וידאו בשם "Mother North" שהיתה "אמנותית" מאד... האם מתוכננת קסטה נוספת?
את האמת - כן. בימים האחרונים דיברנו עם החברה על תקציב צילום, כי אנחנו רוצים לצלם קליפ חדש, אבל החברה רוצה שנעשה זאת בחינם, אז כרגע אנחנו במשא ומתן.

הקליפ, עם אותה בחורה, אני מקווה...
לא, אני לא חושב...

אז תודה Satyr על זמנך, בהצלחה עם האלבום החדש ועם הסיבוב המתוכנן.
תודה גם לך...

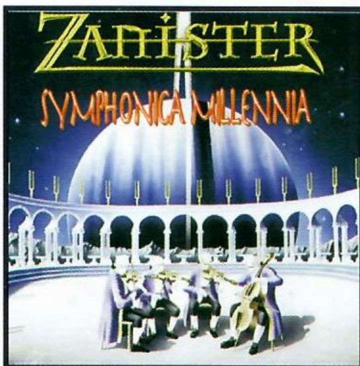
איתי קרש

Pegazus
"Breaking The Chains"
(Nuclear Blast)

מהשניות הראשונות של "Breaking The Chains" ועד לסיום Pegazus, הלהקה האוסטרלית, מותירה אותך, ללא שמץ ספק, בהרגשה שהם באו לכאן לנגן heavy metal מסורתי חזק ובגאוה. "Metal Forever" שיר הפתיחה, אומר הכל, ונותן לזמר Danny Ceceti הזדמנות ראשונה-מני-רבות, להפגין את קולו המופלא. ארבעת השירים הבאים, חובטים בך באותה מהירות, בעזרת בסיסט חדש, Cory Betts, החובר ל- Robbie Stoj (תופים) לשמירת ריתמ' מהיר, כבד ומלא עצמה. "Emerald Eyes", מאיט את העצמה של האלבום, עם גיטרה אינסטרומנטלית אקוסטית - מיותרת לחלוטין, לפני שהשיר "Bastards Of War", חוזר עם מילים אגרסיביות ועם מוסיקה - המחייה את הכל מחדש. מן הראוי היה לסיים את האלבום כאן, בנקודה זו, משום ש-"Apache Warrior", בעצם מזכיר את "Bastards Of War", עם מילים אחרות, והם שרים את זה כאילו הם מתים כבר ללכת הביתה. שיר הסיום - גירסת כיסוי כמעט כפייתית - הוא "A Little Time" של Helloween, שלא מוסיף דבר ללהקה, חוץ מלהזכיר לנו כמה טוב היה המקור! זהו רק אלבומם השלישי של Pegazus, ובו ניתן להבחין שהתמלילן והגיטריסט, Johnny Stoj, מפתח סגנון משלו בדרך בהחלט טובה, עם עזרה מ-Matt Sinner. מהמיקס של האלבום, אתם יכולים לשמוע התקדמות ושיפור ראויים לשבח, כפי ששומעים ב-"Wings Of Destiny", האלבום מ-1997. להשגת סאונד heavy metal אמיתי, אם יוסיפו גיטרה שניה, אזי יהיה אלבום Pegazus הבא, משהו באמת מיוחד.

***Yvette Salthouse* 7**

Zanister
"Symphonica Millenia"
(SHARK Records)

אלבום הבכורה של Zanister, הוא למעשה חזונם המוסיקלי של שני גיטריסטים מהמובילים בעשור האחרון. הם כתבו את מרבית החומר של האלבום. Michael Haris ו- David T. Chastain - כל אחד בעל קריירת סולו מפוארת למדי, אליהם מצטרף הסולן המעולה Brian Sarvela (לשעבר מ-"Reign Of Terror"). Brian Harris - אחיו של Michael, הוא על התופים ו-James Martin על הבס.

Under THE HAMMER

ההרכב הזה הוציא מתחת ידיו, אלבום power metal מענין למדי, מהטובים שיצאו באמריקה בעשור האחרון. הרמוניות ווקליות ומוסיקליות, שבלי ספק שאבו השראה מלהקות ותיקות כמו Iron Maiden או Metal Church. אך אין לטעות - לא מדובר בעוד חיקוי למשהו קיים - באלבום קטעים מעולים ומקוריים: "Fighters in The Sky", "We Will Bring Glory Tonight" (המציג נגיעות גם בטראש מטאל) ועם הפזמון הקליט - "Save Me Now". חשוב לציין שאין מדובר פה בהרכב חד פעמי, למרות שכל אחד מהנגנים הוא בעל עבר מוסיקלי בהרכבים אחרים - ויש לצפות בדריכות לאלבומם השני! אם יש תקווה למטאל האמריקאי במילניום המתקרב - Zanister - זה הדבר הבא.

8½ בועז בר לוי

U.D.O.
"Holy"
(Nuclear Blast)

אחרי שלהקת Accept סיימה את סיבוב ההופעות האחרון שלה בקיץ 1996, ואשר בשנה זו אף ציינו עשרים שנה ללהקה האגדית הזאת, הקים מחדש, האיש הקטן, עם הקול הגדול, Udo Dirkschneider, הרכב הקרוי על שמו - U.D.O., שאיתו הוא כבר הוציא ארבעה אלבומים, בין השנים 1988 ו-1991, ואף פרק אותו סופית, כשחזר ל-Accept ב-1996. "Holy" - הוא האלבום השלישי שלהם ב"סיבוב" הנוכחי. קדמו לו "Solid", מ-1997 ו-"No Limit" האדיר, מהשנה שעברה. גם באלבום החדש, כמו בכל שבעת האלבומים, U.D.O. ממשיכים ומספקים לנו בדיוק אותו מטאל, שכל כך אהבנו אצל ccept, ומה שהפך את הלהקה הזאת ואת Udo עצמו, לקלאסיקה ולמושא הערצה בעיני רבים. מקטע הפתיחה האופייני, דרך שירים נהדרים, כמו: "Shout It Out", "Recall The Sin" (השיר הטוב באלבום והמזכיר מאד את "With A Vengeance", מהאלבום הקודם. "Holy" יכול לדעתי לשמש כתעודת זהות למוסיקה של U.D.O. "Thunder In The Tower", "Friends Will Be Friends" המלודי, וכך יכולתי להמשיך ולמנות את כל השירים בדיסק הזה, עד שיזוז כל שריר בצוארכם, שעדיין לא זז. הקצב, הסאונד, השירה הקבוצתית בפזמונים, מה שהיה מאד אופייני ל-Accept. הגיטרות של סטפן קאופמן, שהיה בעבר המתופף של Accept והגיטריסט החדש איגור ג'יאנדה, ביחד עם הבס של פיטי וינהוד, אחד "השורדים" בהרכב של U.D.O. וכמובן קולו המתכתי של Udo, נותנים לנו את מה ש-U.D.O. עושים הכי טוב, כבר למעלה מעשרים שנה - heavy metal קלאסי ו-"Holy" - הוא תענוג לאזניים של כלmetalhead אמיתי, ועוד פנינה בקרירה המפוארת של U.D.O.
אם heavy metal זו הדת שלנו, כמו שכתוב על הדיסק הזה, אז Udo הוא הרבי, הכומר והשיך. בעיקר בתקופה זו כש-metal מפוצל לכל כך הרבה סגנונות והגדרות, טוב שיש מי שמראה לנו את דרך-האמת, ולאיזה כיוון אנחנו צריכים לדפוק את הראש!

9½ עמית לבוב

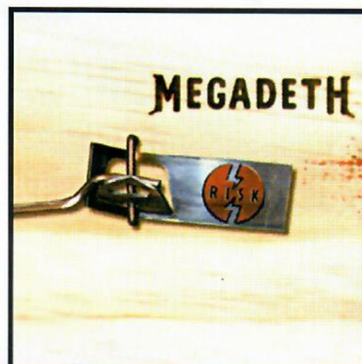
Grave Digger
"Excalibur"
(GUN)

יש להקות שלנצח השמות שלהם יזכרו בצמדים. Nevermore ילך עם Iced Earth, Kreator לנצח יוזכר בנשימה אחת עם Sodom, Deicide תמיד עם Morbid Angel ו-Grave Digger ילכו תמיד עם Running Wild, שתי הלהקות הן ממש אחים לנשק (ולמטאל) שתיהן קיימות מתחילת שנות ה-80 והחלו את הקרירה בחברת התקליטים Noise, שתיהן גם עברו מאוחר יותר לחברת Gun, הכל מגרמניה, ונראה ששם גם השוק הכי גדול לאלבומים שלהם.

והנה בעקבות Running Wild גם ל-Grave Digger יש אלבום חדש שממשיך, טקסטואלית וקונספטואלית, את אלבומיהם הקודמים. ל-Heavy metal, נוטף ריח כבד של בירה גרמנית עם תיפוף double bass לאורך כל השיר, כשהמלודיה היא בעיקר בלחן השירה. כאן מתיחד קולו של הזמר Chris Boltendahl משאר זמרי הז'אנר. השירה אגרסיבית ומחוספסת ואין שום ניסיון להיות Rob Halford הבא, הדמיון היחיד לזמר אחר מהז'אנר הוא... נכון! ל-Rock'N'Rolf סולנה השתוי לעד של Running Wild...
מה שכן, הפזמונים קליטים והמנוניים ואפילו קליטים הרבה יותר משאר השירים. קטעי הפתיחה לפני כל שיר מנסים לתת אווירה של ערב יציאה לקרב משטחי קלידים וצחצוח חרבות. תכלס, קצת נמאס מכל קטעי ה-intro האלה, אבל כל עוד הם קצרים, זה נסלח בשתיקה. מה שכן קצת עדכניות בסאונד לא היתה מזיקה. האלבום נשמע מבחינת ההפקה כמו Manowar בשנות ה-80, ומסתבר שהסאונד הזה מתאים רק ל-Manowar. הטקסטים ממשיכים את מסורת כורי הקבר, אבירים, מלכים, קרבות, חרבות ובקיצור הרבה חוויות.
יש כאן גם שיר המתחיל כבלדה אירוויזיונית "Morgane Le Fay", אך מהר מאוד זורמת הבירה ויד ביד אתה מתגבר את הקצב, עד הפזמון המקהלתי (כל האבירים בשירה בציבור...), עד שבסוף השיר כולם שיכורים מניצחון...

לא תמצא כאן את ההמנונים של Blind Guardian, או את השירים הסוחפים של Edguy, אבל זה אלבום heavy metal חדש של Grave Digger, ומסתבר שיש לאחרונה הרבה שמתים על הז'אנר הזה, ואם יש מתים - מישהו גם צריך לחפור את הקבר.

9 אבי שחר

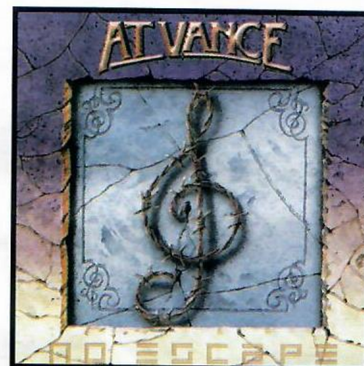

Megadeth
"Risk"
(Capitol Records)

מעריצי Megadeth הוותיקים ודאי ירימו גבה כבר מצליליו הראשונים של האלבום החדש-גיטרות מסונטזות, נגיעה או שתיים בטכנו וניחוח המסחריות עולה באוויר. אם ציפיתם לאלבום סטייל "Peace Sells..." או "Youthanasia" תשכחו מזה - מעבדת הניסויים של Megadeth נפתחה. אז נכון - עדיין יש את הסולואים המורכבים והמעניינים של מרטי פרידמן כשברקע קולו המנסר של מייסד הלהקה - דייב מסטיין גם הרית'ם סקשן יושב טוב באוזן הודות לבס של דייב אלפסון והתופים הרועמים של הדמות החדשה בלהקה - ג'ימי דה גרסו. אך עדיין אי אפשר להתעלם מהרגשת המיחשוב וההינדוס שעבר האלבום - מוזר שתוצאה כזאת מגיעה דווקא מלהקה שיודעת את העבודה והוציאה תחת ידה אלבומים מעולים בעבר.
כנראה שמסטיין ושות' מודעים לעובדה שהאלבום עלול לא להקלט אצל אנשי המטאל הפוטנציאליים וצירפו לאלבום עצמו מעין דיסק בונוס הכולל ששה שירי "Best Of" שנקרא, איך לא, "No Risk". למרות הכול פה ושם יש קטעים קליטים: "Insomnia" שנפתח במוטיבים מזרחיים ומתפתח למטאל עצבני, או "Em'Crush" הקליט שהוצג כבר בסרטו החדש של ואן-דאם "חייל אוניברסלי" ונותן איזושהי תקווה לגבי האלבום הבא של Megadeth .

חבל שדווקא בתקופה כזאת בה המטאל חוזר להראות סימני חיים - להקת Megadeth מהמובילות בתחום, מוציאה אלבום כה מאכזב.

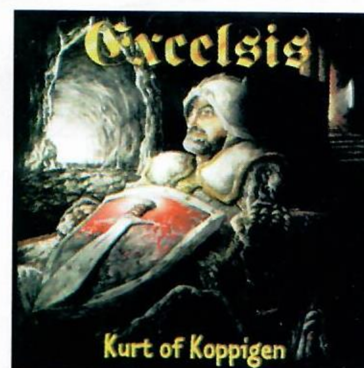
5 בועז בר לוי

At Vance
"No Escape"
(SHARK Records)

At Vance היא התשובה הגרמנית ל-Stratovarius, ואם לשפוט על פי האלבום הזה שלהם, יש להם בהחלט מה להציע לנו. ב-"No Escape" אין שום רגע משעמם, מתחילתו ועד סופו, הוא מלא בגיטרות סטייל Malmsteen ותוספת שירה נהדרת של Oliver Hardman, דבר היוצר שירים מהירים, קצביים וקליטים כשהדגש הוא בעיקר על הגיטרה של Olaf Lenk ועל המלודיה שבפזמונים. הכל ביחד מתחבר לאלבום פשוט ויפה המתנגן חלק ובלי הרבה התחכמויות. טוב- נכון שבאמצע תקועה לה גרסת כיסוי ל-"Money Money" של ABBA, אבל גם השיר הזה נשמע טוב, אם לא לוקחים אותו יותר מדי ברצינות, ו-Hardman שר כאן בגבהים ש"מה-שמה" מ-ABBA מעולם לא חלמה להגיע.
רוב הקרדיט על האלבום הזה מגיע ל-Olaf Lenk, שהפיק אותו וכתב את כל השירים בו למעט כמובן את השיר של ABBA ועוד קטע אינסטרומנטלי מתוך ארבע העונות של Vivaldi. לא נפקד גם מקומה של הבלדה "סוחטת הדמעות" ו-"Lost In Your Love" העונה על כל הדרישות במחלקה הזו. מיד לאחריה מגיע עוד קטע המזכיר מאד את הפינים, "Power And Glory", עם פזמון שהיה מנצח בכל תחרות אירוויזיון. "No Escape" הוא דיסק קצר יחסית, ארבעים וחמש דקות מהנות ואיכותיות ומעניין יהיה לראות אם At Vance יוכלו להמשיך ולהתפתח כלהקה מעבר לאלבום הטוב הזה.

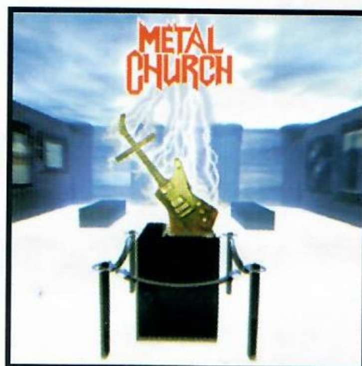
8½ עמית לבוב

Excelsis
"Kurt Of Koppigen"
(SHARK Records)

לא כמו, אלא ממש סיפור עם התחלה, אמצע וסוף, עם דמויות, עם פעיות כבשים ויש גם עלילה. הכל עטוף יפה במוסיקה המזכירה את הבלדות המצוינות של Blind Guardian. הלהקה השוויצרית הזאת יצרה כאן ממש מחזה על חייו ופועלו של Kurt Of Koppigen- האיש והאגדה. האווירה מציפה אותנו כבר בספרון המצורף לדיסק, וממשיכה בטקסטים שהם סיפור אין-סופי על גיבורנו ההרואי, שלפי Excelsis, טרוד במרבית יומו בהצלת עלמות במצוקה, בחיסול דרקונים חפים מפשע ובבנייה אין סופית של טירות.
ניתן לחוש שרוב ההשפעה על הלהקה אינה מטאל. הם ממש לא נראים כמו מטאליסטים. הם לא מצטלמים כמו, ולא לבושים כמו. בהחלט ניכר כי החברה היו בשיעורי בארוק. הם כנראה שומעים הרבה קלאסי, וכמובן המון מוסיקה מארץ מולדתם שוויץ. זהו אלבום אישי של הלהקה (קצת קשה להסביר בדיוק למה הכוונה..).
בז'אנר שרבים וטובים לפני אמרו שכבר הפך מטפטוף לשיטפון (heavy). Excelsis עושים עבודה הראויה להתייחסות אישית ומיוחדת. באלבום כלול גם השיר "Dragonslayer" שזכה בתחרות הלהקות שארגן המגזין RockHard. "Kurt Of Koppigen" רצוי וצריך להיות בקולקציה של אלה המעוניינים להחזיק ביד משהו מיוחד, וזה גם הסימן למי שעוד לא הבין, שצריך לתת את כל הקרדיט שבעולם, גם ללהקות שהן עדיין קטנות ולא מי-יודע-מה מוכרות - אבל מפתיעות באיכותן.

8 ניר שילוני

Metal Church
"Masterpiece"
(Steamhammer)

אחרי שתיקה של כמה שנים חוזרים Metal Church באלבום טרי בעל השם היומרני והדו-משמעי "Masterpiece". לא קל היום להתבלט עם אלבום בסגנון מוסיקלי כמו של Metal Church - אך הנה הלהקה מראה שגם סגנון ה-heavy metal הטהור עדיין לא מיצה את עצמו. אז נכון - השפעת הדינוזאורים הגדולים בתחום-Metallica ו-Overkill ניכרת באלבום, אבל אל לכם לטעות, לא מדובר בעוד חיקוי עלוב לדבר קיים. הסאונד המשופר והנקי, הישיבה המוסיקלית והשירה המעולה של David Wayne- כל אלה מוצאים להם מקום בטוח בכל אחד מתאי המוות. אי אפשר להישאר אדיש לאחר שמיעת "Lb. Of Cure" או "Sleeps With Thunder" ואף לקטע החצי אקוסטי - "Kiss For The Dead". אפילו גירסת הכיסוי ל-"Toys In The Attic" של Aerosmith משתלבת כאילו נכתבה במיוחד לאלבום. אכן - האלבום כשמו כן הוא - masterpiece ויזכה למקום של כבוד אצלי על המדף.

9 בועז בר לוי

Tarot's Myst
"Odyssey"
(O.B. Records)

זו התרומה הראשונה של Lee Tarot (לשעבר כותב השירים של Stormwitch) מזה עשר שנים. אמנם היה שווה לחכות - אבל לא עשר שנים!
מאז שעזב Lee Tarot (ששמו המקורי הוא Harald Spengler) ב-1990את Stormwitch, עבד מאחורי הקלעים של סצינת המוסיקה בתור מפיק. בין השאר הפיק גם את Brainstrom. "Odyssey" נכתב בשיתוף פעולה עם Uwe Hormann (Chromins Rose) והוא מבוסס על ספרו של Homer, העוקב אחרי הרפתקאותיו של Odyssey בעולם של ענקים וקוסמים.
בהאזנה ראשונית לאלבום, הכל נשמע מאד מבולבל ונראה כאילו הם לא החליטו לאיזה שוק הם רוצים למכור את האלבום. ישנם שירים המכסים כמה סגנונות, החל מ-Helloween (כמו השיר "Troja" הנשמע כאילו Andi Deris שר שם, אפילו בדקתי בעטיפה כדי לוודא שהוא לא אורח באלבום), עד לסגנון של אופרות הרוק של

Savatage בשיר "Kingdom Of The Shadow". למרות כל זאת, עדיין אפשר למצוא שם קטעים מקוריים כמו "The One To Bend The Bow" או "Sirens Song" המתחכם, עם שירה ונגינה במהירות כפולה לקראת סוף השיר. אחרי כמה הקשבות נוספות פתאום הכל מתחיל להישמע מתאים והשירים השונים מתאימים ומחמיאים לקודמם, במקום "להתווכח" כמו שהיה נדמה בהאזנה ראשונית.
הסולן המוכשר מאד Tommy Bloch, מתאים את קולו בשלמות לכל שיר בכל סגנון שמתבקש ממנו. ההרכב נחתם עם Dieter Bernert שעל התופים, שהושאל מ-Brainstorm עבור האלבום הזה.
לא ברור אם Tarot's Myst הוא פרויקט חד פעמי עבור Lee Tarot לפני שהוא חוזר לצד השני של הזכוכית שבאולפן, או שאולי יחזור לקדמת הבמה - לנצח. בואו נקווה שזה שילוב של השניים, מכיוון שלמרות שכולנו נהנים מהפקותיו, יהיה חבל אם נצטרך להמתין עוד עשר שנים כדי לשמוע את הגיטרה שלו שוב צועקת.

7 *Yvette Salthouse*

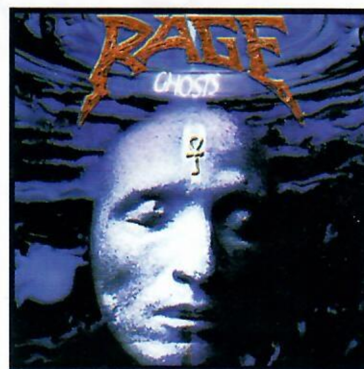
Luca Turilli
"King Of The Nordic Twilight"
(LMP)

לאחר ההצלחה הגדולה של Rhapsody, עם שני האלבומים הראשונים שלהם, Luca Turilli - הגיטריסט של הלהקה, מוציא את אלבום הסולו הראשון שלו "King Of The Nordic Twilight" וכמו כל מי שאוהב את Rhapsody (בעצם יש מישהו שלא?), ציפיתי בקוצר רוח לשמוע, מה יש לו להציע לנו. אכן הדיסק נפתח עם שני קטעים "Legend Of steel" ו-"Black Dragon", שיש בהם כל המרכיבים שמוצאים במוסיקה של Rhapsody: הנגינה המהירה בכלים הקלאסיים המשולבים בה, המלודיות הקליטות והרבה רגש ועצמה.
השיר הרביעי "Lord Of The Winter Snow" נפתח ב-intro שאורכו דקה וחצי ומעלה את רמת הציפיות לאיזה epic אדיר. בסופו מגיע קטע שהוא מעט חלש לדעתי והיה יכול אולי, להישאר בתור demo. נשמע גם כאילו הסולן Olaf לא מסתדר כל כך טוב עם השיר הזה. בכל מקרה לאחר שהשחזנו חרבות ועלינו על הדרקונים, מגיע קטע שהוא בין בלדה לכדור שינה, המושר על ידי זמרת בשם Rannveig Sif Sigurdardottir, המוציאה אותך לגמרי משיווי משקל מטאלי.
מעניין אותי לדעת מדוע Turilli החליט להכניס את הקטע הזה לכאן. לצערי מחכה לנו עוד פגישה עם Rannveig Sif Sigurdardottir, בשלב מאוחר יותר באלבום וזאת פגישה אפילו פחות מוצלחת... למה??!

UNDER THE HAMMER

"The Ancient Forest Of Elves", הוא השיר הטוב באלבום, לטעמי ומזכיר לנו למה אנחנו אוהבים את Luca Turilli ואת Rhapsody ויסלחו לי הקוראים שאני מזכיר את Rhapsody כל הזמן, אבל בסופו של דבר, ההבדל היחידי בין האלבום הזה של Turilli, לבין מה שהוא עושה עם הלהקה שלו הוא, בקול של הסולן. הייתי מסכם את הדיסק הזה בכך שלמרות שיש כמה קטעים, שהיו יכולים להישאר אצל Turilli במגירה, "King Of Nordic Twilight" הוא בהחלט אלבום טוב. במעריצים של Rhapsody יאהבו אותו, הרי בשבילם הוא הוציא אותו.

8 עמית לבוב.

Rage "Ghosts" (GUN)

"Ghosts" הוא האלבום החמישה עשר במספר ש-Rage מוציאים בחמש עשרה השנים שהם קיימים. אם בכלל אפשר לדבר עליהם בלשון רבים, מכיוון ש-Rage זה בעצם Peter "Peavy" Wagner הבסיסט, זמר וכותב השירים העיקרי, שהוא האבא של הלהקה. שאר הנגנים התחלפו במשך השנים, אבל זה לא גרע מהאיכות והפופולאריות של Rage.

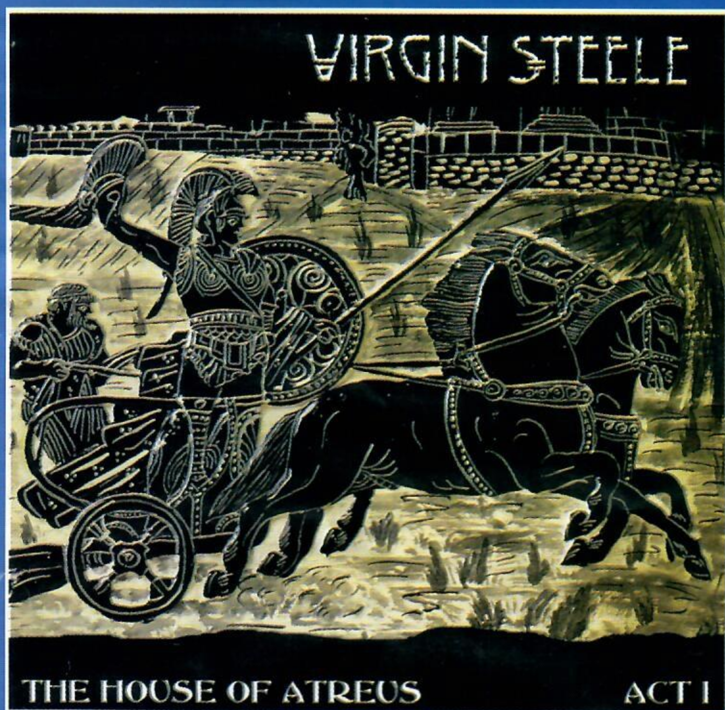
ב-1996 הם הוציאו אלבום עם התזמורת הפילהרמונית של פראג, שכלל בתוכו ביצועים קלאסיים לקטעים ישנים שלהם וזה בישר על שינוי בכיוון המוסיקלי של Rage, שעד אז היו מזוהים יותר עם power metal-trash.

ב-1998 הם הוציאו את האלבום "XIII", שהיה יותר מינורי ואיטי ושילבו בו כלי נגינה קלאסיים, כולל קטעים שנוגנו על ידי Lingua Mortis Orchestra. זה עדיין היה אלבום לבפו , אבל באווירה די שונה ממה שהורגלנו אצל Rage, מה שלא הפריע לו להיות האלבום המצליח ביותר שלהם.

"Ghosts" ממשיך באותו כיוון של "XIII" - אך ללא התזמורת. יש בו אמנם קטעי נגינה של צ'לו וחליל צד, אך אלה משולבים בתוך השירים בצורה חלקה ולא מפריעים לרצף של האלבום,

הנשמע גם אגרסיבי ו"כבד" מקודמו."Back In Time", "Tomorrows Yesterday" ו- "Beginning Of The End" הם שלושה קטעים בולטים בעיניי. זהו אלבום מצוין, שככל שמקשיבים לו יותר - כך אוהבים אותו יותר (והדגש הוא על הקשבה!). למי שמתגעגע לימי ה-trash של Rage צריך כנראה להשלים עם העובדה שהימים האלה שייכים לעבר ולא ישובו כנראה. אבל, אפשר בהחלט להיות שמחים עם המוסיקה ש-Rage עושים היום ו-"Ghosts" הוא עוד עלייה בדרגה ל-Wagner "Peavy", הנותן לנו שיעור כיצד להתפתח ולהתפרנס כלהקת metal - בכבוד.

9 עמית לבוב

Virgin Steele "The House Of Atreus - Act I (Modern Music)

אופרת ה-metal של Virgin Steele, יוצאת בשני אלבומים. אלבום זה הנקרא "Kingdom Of The Fearless" הוא המערכה הראשונה. ישנן רק מעט אופרות רוק קודמות שהן בקנה מידה דומה, "Tommy" של The Who, "The Wall" של Pink Floyd הן שתי אופרות רוק שקופצות לראש מייד, אבל לא דומה בכלל לאופרות שהזכרתי. ראשית וללא כל ספק זוהי אופרת metal ולא אופרת רוק, שנית כל ניסיונות קודמים לשלב רוק ואופרה הובילו לניסיונות לשילוב אופרה בתוך העידן המודרני, תוך כדי שימוש בסיפורים ודמויות מודרניות. David DeFeis, מוביל בצעד אחד קדימה, משלב heavy metal עם אופרה יותר מסורתית עם סיפור שמתרחש בזמן קדום, עם אלים ולוחמים יוונים לרוב. המוסיקה היא תערובת של שירים ומעברים אינסטרומנטליים המשולבים יחדיו בכדי לספר את הסיפור של אגממנון, מלך ארגוס, אשתו הבוגדנית קליטמנסטרה והקללה שרודפת אותם ואת כל מי שחי ב- "The House Of Atreus". חלק מהשירים עצמם "ירגישו בבית" בכל אלבום סטנדרטי של Virgin Steele, עם התיפוף המוכר של Frank Gilchriest ועבודת הגיטרה של Edward Pursino שלא תמיד זוכה להערכה הראויה לה, שירים כמו "Great Sword Of Flame" ו- "Flames Of The Black Star (The Arrows Of Herakles)". בכל אופו, יש קצת יותר מזה, מוסיקה קלאסית משולבת היטב בחלק מהשירים ומעניקה להם עוצמה מיוחדת ובנוסף אנו מגלים צד רך יותר של Virgin Steele בשירים כמו "Iphigenia In Hades". כל הקטעים מבוצעים על ידי David DeFeis למרות שהטקסטים כתובים למספר דמויות, חוץ מהשירים יש שבעה קטעים אינסטרומנטליים שבכדי להעריך אותם כראוי צריך להבין מה כל מעבר כזה מביע. ואם כל זה לא מספיק יש עוד כמה "נושאים" מוסיקליים שחוזרים ונשנים באלבום ואנחנו אפילו זוכים לקטעים מאלבומים קודמים של Virgin Steele כולל את המנגינה המדהימה מתוך "The Marriage Of Heaven And Hell - Part II" ("Crown Of Glory").

אם הייתי צריכה למתוח ביקורת על העבודה הזו הייתי אומרת שכל העיבוד התזמורתי שברקע נעשה באמצעות קלידים, ובגלל המחסור בתזמורת עם כלים אמיתיים, חלק מהשירים מאבדים קצת מהאווירה והעומק שביצירה במיוחד בחלקים היותר בומבסטיים של הסיפור. אולם זוהי רק תלונה קטנה ובשורה התחתונה כל אחד יכול למצוא לעצמו משהו שישמח אותו באלבום מעולה זה, המכיל בתוכו 22 שירים. אז בין אם אתם מעונינים לעמעם מעט את האורות, להתרווח אחורה ולהינות מעבר באופרת ה-heavy metal ובין אם אתם רוצים לדפוק את הראש כמיטב המסורת, זוהי כבר החלטה שלכם, בשני המקרים לא תתאכזבו מ-"The House Of Atreus".

***Yvette Salthouse* 9½**

Spiral Tower "Mindkiller" (Massacre Records)

אחרי שתי השמעות, גזר-הדין היה ברור ומובן מאליו: אחלה heavy, אחלה trash ואחלה death

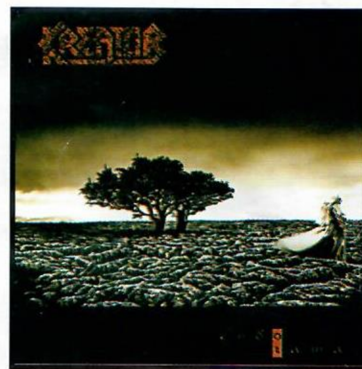
Spiral tower – all combined משלבים כאמור את שלושת הסגנונות ביחד, וזה נשמע ממש טוב! את ה-heavy מייצג בגאווה השיר הרביעי "On The Wings Of An Eagle" שהוא שיר מועדון-הסתדרות (ז'אנר ש-Helloween פיתחו) טיפוסי ונחמד.

ה-trash בא לביטוי כמעט בכל הקטעים, שהם מן הסתם מהירים (וחלק אפילו מאד), אבל זה לא thrash טהור אלא

מוטציה של heavy רצחני, וכאמור ה-death נשמע פה ושם בצורת גירגורים מטורפים וריפים מהירים במיוחד. כל הסמטוכה הזאת נשמעת טוב, גיטרות, תופים, שירה והפקה - הכל חלק ומקצועי!
קשה מאד וגם לא רצוי להשוות אותם לשום להקת mainstream מוכרת - מכיוון שישנם שילובים של הרבה אלמנטים שונים, ולכן ההשוואה למשהו מוכר מיותרת. מ-"Mindkiller" ייהנו חובבי הסגנונות המוזכרים לעיל ובכלל, זה אלבום מיוחד, שכדאי ורצוי לפזול לעברו.

9 ניר שילוני

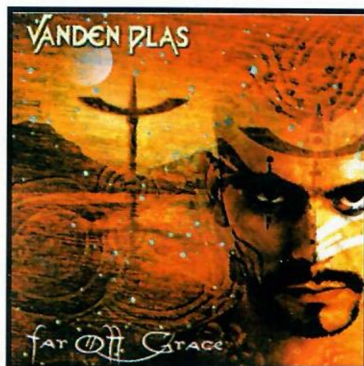

Kreator
"Endorama"
(Drakkar)

כשהיינו צעירים ותמימים, עוד בימים שרוב אלבומי ה-metal היו על תקליטים, היינו נוסעים פעם בשבוע-שבועיים, בדרך כלל ביום חמישי, לתל-אביב ופוקדים את חנויות התקליטים בתקווה למצוא משהו שאנחנו לא מכירים, שיגרום לנו לדפוק את הראש בחוזקה. היו כאלה שחלמו על "Endless Pain" בדופק, כדי שאפשר יהיה לנגן אותו בסלון, היכן שרוב המערכות היו, כך שגם הורינו יוכלו להינות מאלבומם הראשון של Kreator. עם השנים הלהקה גדלה והפכה משלישיה לרביעיה, אשר הפציצה אותנו באלבומים חזקים ומהירים, במיוחד כמו "Pleasure To Kill", הנחשב עד היום לאחד מאלבומי ה-trash הטובים ביותר שנעשו עד היום. הוא מהיר בצורה רצחנית והטקסטים מאד מאד ישירים ותוקפניים.
גם הבא אחריו "Terrible Certainty" נחשב לקלף חזק מאד בבית היוצר, אך הוא יותר קליט ובעל מקצבים משתנים לפי המלודיות, כך שהוא דינמי יותר מקודמו. אחריו "Out Of The Dark Into The Light" היה אלבום משולב של קטעים חדשים וישנים בהופעה. הפרסום החזק הגיע ללהקה כאשר הוציאו את האלבום Extreme "Aggression", הנחשב לספינת הדגל של הלהקה. לאלבום הם צירפו סיבוב הופעות ענק באירופה, שכלל בין השאר גם את Corner ו-Sabbath, שהיו חתומים באותה חברת תקליטים דאז - Noise. בזמן הסיבוב הצטרף ללהקה הגיטריסט Frank Blackfire, שהיה קודם לכן בלהקה הגרמנית Sodom, הידועה בהצלחתה הגדולה בארץ מולדתם. האלבום הבא אחריו "Coma Of Souls", קליט יותר מקודמו אך עדיין נחשב לקלאסיקה, במיוחד עם שירים כמו "People Of The Lie" (נראה ש-Carcass החליטו לקחת ממנו ריף לפזמון של שירם "Heart Work") ו-"Terror Zone".
לאחר מכן, הלהקה עברה שינוי מהותי בגישה למוסיקה והוציאה אלבום industrial/trash בשם "Renewal", שלדעתי ולדעת רבים הוא אלבום מצוין, אמנם הוא לא ספינת-דגל, אבל לגבי רבים, הוא בהחלט מפרשית קטנה המובילה מזון טוב. שם גם היתה הפעם הראשונה שהלהקה השתמשה במכונת תופים ו-samplers. על התקדמותה לאחר מכן אני מעדיף לא לדבר, כי אין לי משהו טוב להגיד. לעומת זאת יצא אחר כך אלבום בשם "Outcast" שהוא עוד שינוי לגבי הלהקה. אז נכון שלא כל יום הוא יום העצמאות ולא כל יום יש זיקוקין בשמים, אבל גם לא כל יום פורים ואי אפשר להסתתר מאחורי מסכות ולעשות פוזות של משהו שאתה לא. במצב זה, עדיף שהלהקות יצומו ביום כיפור ואולי תצא להם הגדה ולא של פסח.

אחרי שהקשבתי לאלבום האחרון "Endorama", חשבתי לעצמי, בחור כמו Mille Petroza, שהוא הסולן, הגיטריסט וכותב את רוב המוסיקה והשירים, חייב להיות בעל רקע עשיר של מוסיקה ובכלל של ליריקה, כי המוסיקה באלבום הזה אמנם מאד בסיסית אך היא מושפעת מאד מרוק גותי, תעשייתי וקצת פסיכדלי. מבחינת הטקסטים לא הייתי מתפלא אם הוא אוהב את הטקסטים של Kate Bush. חלק מהשירים מזכירים קצת את החומר הקודם "Outcast" וחלקם נשמעים כאילו נכתבו בבית קברות, בעת החיפוש אחרי גן-העדן-האבוד (סליחה על הציניות). בכנות זה אלבום שאני נהניתי לשמוע, כי אני אוהב גם דברים אוונגרדים וגותים. תוך כדי קריאה בחוברת המצורפת שמתי לב שהסולן עבר הדרכה ואימון בשירה. לא שאני רואה צורך בזה, כי היה לו קול מיוחד ועכשיו זה נשמע שונה. כנראה שהיה לו אותו המאמן שהיה לסאן מרינו, במשחק האחרון נגד ישראל. מי שאוהב את Kreator בגלל מה שעשו בעבר, שיישאר בעבר, העתיד לא כל כך ורוד. לעומת זאת, מי שפתוח לדברים חדשים, יוכל להנות מהאלבום הזה, בגלל ההפקה הטובה והלחנים הקליטים, המלודיים והאפלים.
לאלבום קוראים "Endorama", לותיקים שביניכם אפשר לקרוא לו "אין לו רמה".

7 מאור אפלבוים

Vanden Plas
"Far Off Grace"
(InsideOut)

טוב, המתכון הולך ככה, הריפים הכוחניים והעוצמתיים של Pantera, הפרוגרסיביות של Dream Theater (יש לציין שגם הסולן מזכיר אותם קצת) והמגע ה-Neo Classic של Symphony X- פרוגרסיב מטאל מעולה. זהו אלבומה הרביעי של הלהקה הגרמנית ומציין שינוי מסוים. אלבומם הקודם נחשב לאבן דרך במטאל המתקדם, אך בעוד האלבום הקודם היה מורכב בעיקר מקטעי נגינה וירטואוזית וריפים מורכבים, ניתן בקלות להבחין בהתבגרות בכתיבה ובעיבודים (אני מדגיש - התבגרות, לא התמסחרות !!), עדיין מדובר במטאל מתקדם ווירטואוזי עם סולואים משולבים של גיטרה וקלידים (קונספט מעניין), אך השירים בנויים יותר מסודר, כך שגם אוזן לא בקיאה, תוכל להתאהב בהם.
בולטים בעיקר "Into The Sun", המזכיר את Blind Guardian ו-"Inside Of Your Head" שמזכיר מעט את החומר מהאלבום הקודם.

מדובר בחומר אווירתי, אך כבד כאחד, שנותן הרגשה של סיפוק מוסיקלי, אך בצורה אחרת : לא עוד show off והפגנת נוכחות בברקלי לשלוש שנים לפחות, נתונים שמעניינים רק את המוסיקאים שבינינו, אלא מטאל מתקדם כתוב ומבוצע בצורה בוגרת, השומרת על עניין מבלי לאבד מהמקוריות - go for it!

9 ניר שילוני

Skullview
"Kings Of The Universe"
(Massacre Records)

ישנו משפט עתיק יומין האומר:heavy metal will never die, אבל מסתבר שלהקות מסוימות יכולות בהחלט לגרום לו התקפי-לב פתאומיים.
"Kings Of The Universe", הוא אלבומם השני של החבר'ה מ-Skullview והוא לא ממש רע, אם לא משווים אותו ללהקות אחרות בז'אנר (דוגמת manowar ו-קצת Iron Maiden). אבל בשביל הספורט, בואו נשווה! Skullview משתדלים ככל יכולתם להישמע כמו Manowar האלמותיים, ובצורה סבירה הם די מצליחים במלאכה. שירים כדוגמת "Hand Of Zeus" ו-"Cobwebs and Shadowed Images", ממש לא רעים, אבל שוב - ואני יודע שזה לא הוגן לעשות - אבל אין מה לעשות - הם ממש נשמעים כמו Manowar מיודעתנו. אולי המיקום-הגיאוגרפי-הדומה של שתיהן (ארה"ב), הוא האשם האמיתי בדמיון הרב בין הלהקות, אבל זה מה יש והתוצאה - אחת היא! האלבום, שוב, ממש לא רע בפני עצמו, ואני אפילו פוחד שאני עושה לו עוול - אבל הם היו צריכים לחשוב על התוצאות לפני שהם הקימו את Manowar2.
לחולי heavy, ולאלה שנמאס להם לחכות ל-Manowar שיתאוששו אחרי "Louder Than Hell" (96).

6 ניר שילוני

Machine Head
"The Burning Red"
(Roadrunner Records)

Machine Head חוזרים בשלישי שלהם - ומדובר במשהו טוב, טוב מאד. האמת, בלי להשתחצן, די חזיתי את השינוי הזה - לרעה ולטובה. הדבר הראשון ששרף את עיניי הוא הצבע האדום-זוהר של הפלסטיק, מעבר לזה העטיפה ממש לא משהו ומזכירה יותר מכל דבר אחר - מוטציה של פרח עם איבר-מין גברי במרכזה, אבל הרי לא מסתכלים בקנקן אלא במה שיש בו, והקנקן הזה ממש מלא עד אפס מקום! מה שממש משך את תשומת לבי זה, איך הכל יושב באוזן בדיוק כמו שצריך הסאונד מעולה, הקול של Robb Flynn השתנה והתבגר מאד, ומלוא יכולתו מגיעה לידי ביטוי בגרסת הכיסוי המצוינת שהם עשו לשיר של ה-Police "Message In A Bottle"- מעולם לא נשמע טוב יותר! הגיטריסט החדש (Ahrue Luster) משתלב מצוין, אבל אני די בטוח שלפחות הותיקים שבינינו, כן ירגישו בהיעדרו של Logan Mader, שבהחלט תרם רבות למה שאפיין את Machine Head מבחינה מוסיקלית.
עד כאן התשבחות, וכעת לתלונות...
מי שהיה אחראי על ההפקה כאן הוא בחור בשם Ross

UNDER THE HAMMER

Robinson, שהפיק בין השאר את Korn ו-Limp Bizkit. מי שמיקסס להם את העסק היה לא אחר מאשר Terry Date, שעשה את אותה העבודה גם בשביל Deftones ו-White Zombie, כל מה שנשאר זה לעשות 1+1, ולהבין ש-Machine Head איבדו חלק גדול מהייחוד שלהם. באלבום הזה יש אמנם הרבה אווירה של Machine Head, אבל גם הרבה אלמנטים של Adidas Metal, ההולך ותופס תאוצה ב-mainstream של המטאל.
כששמעתי את "Davidian" (הסינגל הראשון והאלוהי שלהם, מאלבום הבכורה "Burn My Eyes") בפעם הראשונה, עפתי ששה מטר אחורה, מהאיכות, מהביצוע-מהכל.
אצתי רצתי ורכשתי את האלבום המלא - ולהתלהבותי לא היה קץ - יצירת פאר שמגיע לה לא פחות מ-עשר עגול וגדול. יכול מאד להיות שהבעיה היא בי, ואני זה שצריך ללמוד לקבל שינוי תדמית של להקה, אבל כשמדובר בוויתור על הייחוד המוסיקלי שלה - פה יש לי בעיה! ל-Machine Head קרה בדיוק מה שקרה ל-Fear Factory, משהו הלך לאיבוד - והאמת חבל. הציון הוא כפול : 10 עגול למטורפי hardcore, ו-8 לחבר'ה של ה-old school, אבל אני די אופטימי לגביהם.

8 *ניר שילוני, אסף קוממי*

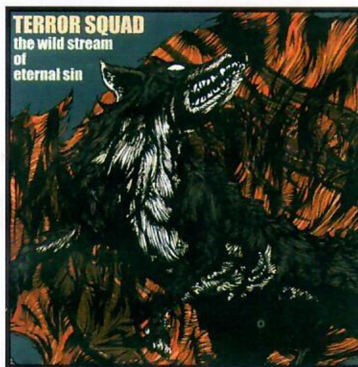

Cannibal Corpse
"Bloodthirst"
(Metal Blade)

במהלך כל ההיסטוריה של המוסיקה, מעולם לא היתה להקת death metal כבדה כל-כך, מפורסמת כל-כך, ושנויה במחלוקת עד כדי כך. ג'ים קארי דרש שהם, ורק הם יופיעו לצדו בסרט "Ace Ventura-Pet Detective". המועמד לנשיאות ארה"ב, Bob Dole, האשים את Cannibal Corpse ב"הורדת המורל הציבורי". העטיפות של אלבומיהם נחשבות עד היום לשיא ה-Gore בכל מה שקשור לניתוחים ללא הרדמה. בולטת במיוחד "Butchered At Birth" שבה נראית אישה כשהיא מבותרת לחלוטין, ושני "רופאים" (הנזהרים לא לפצוע חלילה), מטפלים בה ובעוברה (שעדיין מחובר לגופה), במומחיות ועדינות רבה, כשמאחוריהם תלויים עשרות תינוקות מעוותים וכרותי-איברים... אין ספק שהם עוררו סנסציה רבה במיליון ואחד הקשרים שבהם הוזכר שמם. אבל, הדבר החשוב ביותר הוא שהם חזרו, ובגדול.

Colin Richardson (Carcass, Napalm Death, Salem, Fear Factory), לקח לידיו את מושכות ההפקה, וכנראה שהוא עשה עבודה טובה, מפני שזה מנע מהם לשחרר עוד "הפתעה" כמו האלבום האחרון שלהם "The Gallery Of Suicide". רבים טוענים, שהוא מסמל את תחילת הסוף עבור Cannibal Corpse. "Bloodthirst" מפגין על פני אחד עשר קטעים, מקצוענות בלתי-מתפשרת, רמת נגנים גבוהה, הפקה סופר-מקצועית, ובכלל Cannibal עושים מה שהם יודעים לעשות הכי טוב - Death איכותי, שלא מתפשר על כלום. יורש הכתר George 'Corpsegrinder' Fisher שוב מפגין עליונות בתחומו, ושר באיכות שאף עולה על Chris Barnes, (שהיום עסוק בלעשות פדיחות ב-Six Feet Under). ידידו על התופים Paul Mazurkiewicz, מפגין ידע ואיכות המתודלקים במהירות ובמקצב מושלמים. לאוהבי death, ובכלל לכל מי שמעריך להקות שהן אבני-דרך בתחומן.

8½ *ניר שילוני*

Terror Squad
"The Wild Stream Of Eternal Sin"
(World Chaos Prod.)

איזה כיף לכתוב סוף סוף על דברים כבדים, באמת! סצינת המטאל מתחילה לספק לנו בזמן האחרון הרבה חומר בלאגאניסטי ובלתי מתפשר, אלבומים כמו של Sodom ו-Deadhead מצד אחד ו-Mayhem ו-Limbonic Art מצד אחר, מראים בפעם המי יודע כמה שהמטאל הוא ייצור ברוטלי מטבעו וכל שינויי הקוסמטיקה וטיפולי הפנים שעבר בזמן האחרון (מקהלות, עודף קלידים, סימפוניות, חצוצרות, חלילים ושאר ירקות), לא בהכרח גרמו לשיפור - להפך, כאן באלבום הראשון של Terror Squad, שלישיית trash metal מיפן(!!!) - מופשט המטאל מכל התחפושות והחליפות ונותר עם הדברים הבסיסיים ביותר: השלד, הבשר והעצמות ואז מתגלה שהשלד לא כל כך שברירי, כמו שחלק נטו לחשוב ושהעצמות הן בעצם מפלדה... והבשר... אין פשרות!
Terror Squad חובטים בראש כמו עדת פטישים מיוחמת ומנגנים בסגנון המזכיר מאד להקות משנות ה-80 כגון Sadus, Assassin, Dark Angel ועוד. יפן לא היתה עד עכשיו ספק להקות מטאל מוצלחת במיוחד, למרות שהשוק שם מאד גדול ומפותח והמון להקות מופיעות שם בתדירות קבועה ובל נשכח את ה-bonus track המופיע מעט בכל אלבום המודפס ביפן - יש להם דרישות, האא?!
בכל אופן, חוץ מ-Sigh שמנגנים סוג מוזר ומוצלח של black עם jazz, לא שמעתי עוד הרכבי מטאל יפניים המצדיקים bonus track ... אבל הנה עוד אחד לרשימה! כל חסידי הטראש והמוסיקה הברוטלית האמיתית, מוזמנים להיכנס לממלכת לוחמי החראקירי הזו וללמוד עוד שיעור בברוטליות טראשית משובחת.

8 *אבי שחר*

The Kovenant
"Animatronic"
(Nuclear Blast)

The Kovenant נודעה ברבים עד לא מזמן כ-Covenant (הרכב-על של ענקי ה-black metal שבה היו חברים Arcturus, Mayhem, Dimmu Borgir...), Covenant גם נודעה בעצם היותה להקת black מאד ייחודית. כשהם הוציאו את אלבומם "Nexus Polaris" ב-1998, זו הייתה פריצת דרך אדירה בשביל הלהקה, והם אפילו זכו - בפעם הראשונה בתולדותיו של המטאל הקיצוני בפרס הגראמי היוקרתי, תחת קטגוריית hardrock, בארץ מולדתם נורווגיה האפלה והקפואה.

אבל מסתבר שחברי-הלהקה לא שוקטים על שמריהם והחדש "Animatronic" משקף את התמכרותם ליצירת מוסיקה פסיכודלית, ביזארית וקוסמית, או מה שמוגדר על-ידם כ-space metal. בסופו של דבר מדובר בשילובי black metal עם psychedelic trance (אל תצפו לשום אייל ברקן - אלא למוסיקה פסיכודלית טהורה!), אוהדי הטראנס יתחרפנו על זה, וחבר'ה ש-black metal זורם בעורקיהם לא יישארו אדישים.
Lex Icon או מי שהיה ידוע יותר בשמו Nagash, שינה תדמית לחלוטין וכעת הוא דומה כשתי טיפות מים ל-Marylin Manson (אך ורק מבחינת המראה - תודה לאל..). קולו מסומפל כיאה לכל פסיכודל מצוי ואפקטים

נוספים מגרונו וממוחו המעוות. גם Psy Coma (Blackheart) ו-Von Blomberg (Hellhammer) מן הסתם שינו את שמותיהם ותדמיתם, וייאמר לזכותו של Von, שהפעם הוא הצליח לרסן את עצמו מבחינת הברוטליות ולהשתלב עם הקצב, בצורה שאותה התחיל לפתח ב-"Nexus Polaris", וכעת היא אפילו יותר רגועה ומקצועית.

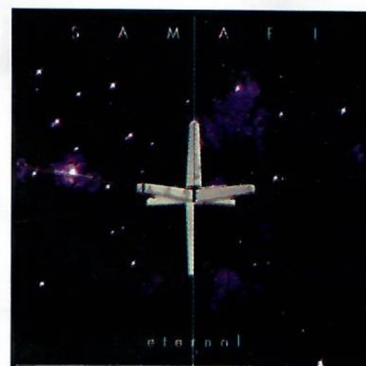
שני האנשים הנוספים שהיו בלהקה בתקופת "Nexus Polaris", Sverd ו-Astennu, עזבו או הועזבו בעקבות חילוקי-דעות מוסיקליים. האלבום עצמו אמור לסמל את סוף האנושות, סוף המילניום, ולכן הוא האלבום האפוקליפטי ביותר שנעשה בשנים האחרונות. אלמנטים נוספים נאספו ונתרמו ל-The Kovenant במרוכז, וברשימת התורמים הוזכרו בין השאר : Arcturus, Dimmu Borgir, Cradle Of Filth, Rammstein, וכמובן Covenant.
בין "Paradise's Mirror" - השיר הפותח את האלבום עם המשפט ה"אופטימי" "Time Is Running Out" לבין "The Birth For The Planet Earth" "Of Tragedy", המסיים את הכל עם טראנס מטורף במיוחד, מתחבא "Spaceman", כן, אותו שיר ש-Babylon Zoo עשו בתחילת שנות ה-90, אבל פה הוא מוצלח.
רק להזכיר לכולכם, אף פעם בתולדות המלחמה העקובה-מדם, בין הטראנס לבין black metal-, לא היה הסכם שלום מוצלח שכזה (למעשה לא היה כמעט בכלל, למעט Diabolos Rising, בו אף אחד לא התייחס ממש ברצינות למה שהם עשו...)!!! הודעה לכולם: יצא The Kovenant חדש. מדובר ביצירת-אמנות. להתחיל להתקדם בצעדי ענק אל עבר החנות!!

9 *ניר שילוני/ אסף קוממי*

Samael
"Eternal"
(Century Media)

ענק! העתיד הטכנולוגי של המטאל וה-dark wave. זהו באמת שילוב מיוחד. חשוב מאד להקשיב לו, ולקלוט איך להקת black metal לשעבר מתקדמת עם השנים והופכת ל-Dark Metal עם טקסטים פילוסופים ומקצבים אלקטרונים וסימפולים.

אומנם היום זה כבר דבר אופנתי, אך הלהקה הזאת יודעת לגרום תזוזות גם אצל האדישים ביותר. Samael היא להקה ותיקה מאד וכל אלבום שהלהקה הוציאה, שימש אבן דרך במטאל האפל.
זהו עוד פרק נוסף בסאגה הפילוסופית שלהם, המספרת על

דברים והיפוכם ביקום.
אני ממליץ במיוחד, גם לאנשי המוסיקה התעשייתית והגותית, שישמעו את האלבום, כי בטוח הם ימצאו משהו הקרוב לליבם. העטיפה מאד מזכירה עטיפות של Libach ו-Skinny Puppy וכך גם המוסיקה. אפילו מצאתי אלמנטים המזכירים את Leather Strip של קלאוס לארסן. אם אהבתם את הכיוון של אלבומם "Passege" ו-"Ceramony Of The Opposites", אז כנראה שלא תתאכזבו מאלבום זה. חשוב להזכיר שזה לא דומה לחומר־הישן של הלהקה! המתופף Xytrass הידוע בכינויו שר, הוא האחראי ללחנים כמו ברוב האלבומים וגם לכל הקטע האלקטרוני שבאלבום. באלבום זה הוא האחראי גם לכל הקלידים וללופים של התופים ולאווירה הכוללת. לכן זהו המשך מהמם ומכני למוסיקה האפלה שלהם.
ה-Kraftwerk של המטאל האפל!! - Samael.

8 מאור אפלבוים

Graveworm
"As The Angels Reach The Beauty"
(Serenades)

סוף סוף מזדמן לי להחזיק ביד אלבום death-black, שממש אין לי יותר מדי דברים רעים לומר עליו. ההפך הוא הנכון, מדובר כאן בלהקה הנשמעת כמו Cradle Of Filth, אבל תאמינו או לא, בתחומים מסוימים אף עולה על המקור!
המלודיות המפוצצת, שירת black-death המצוינת, האווירה, הכינורות והקלידים - כל אלה יוצרים מעין סרט חסר תמונות, המתאפיין בנוכחות אולטרה חזקה! השיפור לעומת האלבום הראשון שלהם ("When Daylight's Gone"), שיצא ב-97' פשוט מפחיד, הכל נשמע כמו שצריך וטוב (למעט סולו תופים מרדים וסולו כינור מעפן), יש גם 'גריינדים' למי שמחפש את המהירות, והם אפילו טובים! בולטים במיוחד: "Ceremonial Requiem" - הלוויה סקוטית (אווירתי ומעולה), ו-"Into The Dust", המשלב אלמנטים של black metal וגותי בצורה יותר ממוצלחת! למי שעוד לא הספיק לשלוף את ראשו מעכוזו ולהתבונן, בזמן האחרון יש התפתחויות מאד מעניינות מכיוונה של ארץ המגף, הלא היא איטליה, שמשלחת אלינו ב-first class, להקות שהן בעצמן first class (White Skull, Rhapsody) וכמובן Graveworm הנחשבת ללהקה השלישית בגודלה שם.
האלבום הנ"ל מומלץ לכולם (כולל חולי-לב, נשים בהריון ואנשים שבאופן עקרוני סולדים נואשות מבלאק), מפני שיש בו הכל מהכל, והכל (כמעט) נשמע פיצוץ.

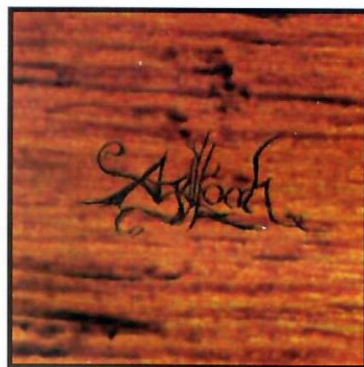
8 ניר שילוני

Jungle Rot
"Slaughter The Weak"
(Morbid Records)

בשורה למכורי ה-death metal, יש טורף חדש בעיר - Jungle Rot! סביר להניח שאם הייתי נתקל באלבום הזה ב-1994, כשה-death שלט בסצינת המטאל, הייתי נהנה ממנו הרבה יותר ומאד הגיוני שהוא היה זוכה לכבוד רב יותר ממה שהוא יזכה לו בסוף 1999. למעשה Jungle Rot מנגנים death metal בסיסי ביותר, עוצמתי ואף מהיר בקטעים מסוימים. הסולן מאד הזכיר לי, באיכות השירה שלו, את סולנה של Unleashed - מלך ה-viking-death (להבדיל אלפי הבדלות), שבעוונותיי הרבים אינני זוכר את שמו כרגע. הצורה הויזואלית שבה האלבום מוצג בפנינו (יענו העטיפה והלוגו), ממש לא מרהיבה, ומסופר שם על חייל הנמצא בדילמה עמוקה, או סתם מתאמץ לשחרר איזושהי נפיחונת. אך כנראה, החיסכון (והסרחון) המופגנים בעטיפה של הדיסק, לא ממש באים לביטוי בחומר של הלהקה. הסאונד לא רע בכלל והנגנים די טובים, והכי חשוב זה שהאווירה הכללית של האלבום ממש לא משעממת ודי כיפית. מומלץ למטורפים לדבר.

7 1/2 ניר שילוני, אסף קוממי

Agaloch
"Pale Folklore"
(The End Records)

הדבר הראשון שהבחנתי בו כאשר קיבלתי דיסק זה, היה העטיפה המזכירה צבע של עץ ולוגו שכתוב בצורה מוזרה (וראיתי כבר הרבה לוגויים מוזרים בחיי), לא ברורה, משהו שמזכיר צמיחה של עץ. הדיסק עצמו מחולק לשישה קטעים שכל אחד מהם בנוי כיצירה בפני עצמה, שבה יש עליות וירידות של מתח והתרגשות, ממש דינמיקה המשתנה בקיצוניות מהרך אל הכבד.
האלבום מלא באפקטים של רוחות ואפילו זה, קצת הזכיר לי את האלבום המהולל של Bathory "Twilight Of The- Gods". השירה מרוחה באפקטים ויש אפילו שירה גבוהה, כנראה של נשים. אלא אם כן לא סיפרו לנו משהו. המוסיקה של הלהקה מושפעת מאד מהמוסיקה הגותית ומפולקלור. זהו שילוב נדיר של metal גותי ופולקלור שלא שמעתי. אני לא יכול לתת הגדרה מדויקת לדיסק זה, מבחינת איך נשמעת המוסיקה, כי יש בה הכל מכל ואפילו מגע של underground, שבשנים האחרונות חסר אצל הרבה להקות. על הלהקה הזאת אפשר להגיד בבירור שהיא בין הטובות ב-underground ובמצב של היום זו מחמאה גדולה. יש לשים לב לשיר הראשון, שהוא אקספוזיציה מעולה ללהקה ולשלישי. הם יפיפיים. יש לציין, שבהרכב הזה משתתף Don Anderson, מלהקת Sculptured.
במשוואה הכוללת שלנו היו הנתונים הללו תופים, קלידים, גיטרות, בס, שירה, אפקטים, אוירה ועוד. זהו אלבום שאני מאד אוהב. אז מי שמתעניין, כדאי שיאזין ויעיין.

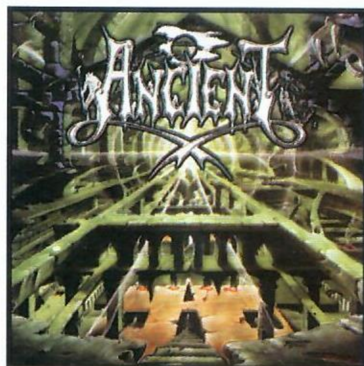
9 מאור אפלבוים.

Amon Amarth
"The Avenger"
(Metal Blade)

בום!! טראח!! וואוו!!
ככה (בערך) נפתח האלבום השני של הרכב הדת' מטאל המלודי (יחסית) בין הטובים שוודיה שילחה לעולם! מדובר ביצירה לא ארוכה, שבעה קטעים - 36 דקות, אבל קרובה למושלמות. לאוהבי הסגנון, ולאלה שאהבו את הקודם שלהם ("Once Sent From The Golden Hall"), או את המיני הראשון, מדובר בהתקדמות ובהתגברות אדירה, שחלקה נעוץ בהצטרפותו של "הטוען-לכתר" -"המתופף-הטוב-ביותר" בדת'-בלאק -Fredrik Andersson (A Canorous Quintet ,Marduk), שמעשה ידיו מוגש לנו בצורה מקצועית ומשתלב "פיצוץ" עם שאר הלהקה. מי שניצח על כל העסק היה לא אחר מאשר Peter Tagtgren מ-Hypocrisy, בחור עם 'קצת' 'פזם' במטאל, שעשה עבודה טובה מאד. המוסיקה (כמו שנאמר כבר) היא דת' שוודי כבד, אבל עדיין משתלבות בה 'יציאות' מלודיות ברמה גבוהה, מה שהופך את ההאזנה לחוויה אמיתית.
קצת היסטוריה: Amon Amarth הוקמו ב-92' בסטוקהולם שבשוודיה בתור הרכב ששילב אלמנטים של דת' ו-heavy metal. הטקסטים התבססו על המיתולוגיה הויקינגית ועל מלחמתם בכל מי שהיה באזור ו/או העיז ללכת אתם ראש בראש. ההרכב נשמע בערך כמו שהוא נשמע כיום, קצת יותר מלודי ופחות רועש.
לסיכום הענין (למי שעוד לא הבין שחייבים את האלבום הזה בבית..), אלבום ענק שחובה שיהיה בבית, גם למי שלא מטורף על הסגנון, ועל אחת כמה וכמה למכורים!!

9 ניר שילוני

Ancient
"The Halls of Eternity"
(Metal Blade)

זהו אלבום רביעי ללהקה שהחלה את דרכה ב-1992 בנורוגיה, אחר כך עברה לארצות הברית ועכשיו חזרה לארופה והיא שוב חוזרת לתודעה שלנו. לומר את האמת, כשקיבלתי את האלבום, לא היו לי ציפיות רבות, מפני שחוץ מהאלבום הראשון שלהם ("Svartalvheim") והמיני אלבום שלהם ("Trolltaar"), לא כל כך התחברתי עם שאר האלבומים

UNDER THE HAMMER

ולא אל הכוון שאליו הם צעדו. אבל, כששמעתי את האלבום, הופתעתי לטובה, האלבום נשמע טוב!

כל מי שמכיר רק את האלבומים שלהם אחרי המעבר לארה"ב ("The Cainian Chronicle", שיצא ב-96 ואת האלבום הקודם "Mad Grandiose Blodfiends, שיצא ב97), יזהה חלקית את Ancient, הוא יזהה אותו בזכות קולה של Deadly Kristin (זה שמה..), וחלק מהשירים יזכירו לו את התקליטים הקודמים (למשל שיר מס ארבע "A Woeful Summoning".
אבל גם לגביי, כאחד המעדיף את החומרים הישנים שלהם, קיבלתי מה שרציתי, Aphazel (הגיטריסט והחלק שנשאר מההרכב המקורי), לקח על עצמו את עבודת השירה באלבום והוא בהחלט הזכיר לי את Grimm (המתופף סולן והשותף השני של ההרכב המקורי, שפרש מהלהקה ב-95), נוסף לזה הצורה של הסאונד באלבום, מזכירה את הסאונד הישן שלהם באלבום הראשון (לא אותו סאונד כמובן, אבל הסגנון, כלומר גיטרות יותר כוחניות ותופים טיפה עמומים ואיזון בין הקלידים לשאר הכלים). גם העיבודים טובים מאד והשירים זורמים. (השיר הטוב ביותר באלבום לפי דעתי, הוא שיר מספר שמונה "I'm A Madman"). באלבום זה, Ancient, ממוחזרים כל החומרים המוסיקליים, שנאספו במשך השנים ולא תמצאו פה משהו חדש, אלא פשוט מוסיקת black metal טובה בסגנון של Ancient.
אז זהו זה, אוהבי Ancient לדורותיהם, תיהנו .

7½ איתי קרש

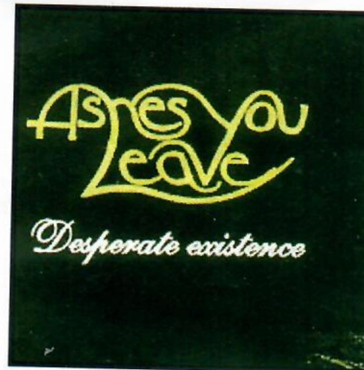

Anorexia Nervosa "Sodomizing the Archedangel" (Osmose)

איך שה-intro של השיר הראשון (Divine White" "Light Of A Decadence Coming) החל להישמע במערכת שלי, כבר ידעתי למה לצפות, ובאמת כשהשיר החל לזרום, החששות שלי התאמתו, עוד להקה העושה majestic black metal ומנסה לחקות בכל כוחה ולרכב על ההצלחה של Cradle Of Filth. אבל, מה לעשות, C.O.F. יש רק אחת. העולם ושאר הלהקות המנסות לנגן בסגנון שלה - נשמעות כמו חיקוי (ברוב המקרים עלוב) ומתפרנסות על הפירורים ש-Dani Filth וחבורתו משאירים להם, וכנראה שזה מה שיקרה ל-Anorexia Nervosa, מפני שהמוסיקה שהם מנסים להעביר במיני-אלבום זה, בוצעה כבר ולא מביאה שום דבר חדש לז'אנר זה.

אבל, אני חושב שכל המכורים ל-Cradle Of Filth למיניהם (שמספרם לא קטן, בלשון המעטה), שישמעו אלבום זה, יקבלו אותו (כמובן, אחרי שלב ההשוואה המקובל עם האלילים...) ובסך הכל יאהבו אותו, מפני שיש בו בדיוק מה שהם אוהבים לשמוע וגם האיכות של האלבום (סאונד, הפקה, איכות הנגנים ובמקרה זה איכות הסולן, שבאמת טובה מאד, אך עדיין לא ברמה של המקור), היא טובה ורואים שהיתה השקעה בעבודה על האלבום. אבל, כל השאר ימצאו את האלבום כחיקוי לא מענין של Cradle, כי הרי למה לשמוע להקות "בסגנון של...", אם אפשר לשמוע את המקור, שעדיין נמצא בשתי דרגות לפחות, מעל שאר הלהקות?

6 איתי קרש

Ashes You Leave "Desperate Existence" (Morbid Records)

בעשור האחרון להקות כבר לא מתביישות לקרוא לעצמן בשם ארוך יותר ממלה אחת, וטוב שכך. משום מה, היתה הרגשה שאני הולך להיות מופתע מהמוסיקה של הלהקה, אך לא ידעתי אם זו תהיה הפתעה טובה או רעה. מצד אחד יש הרבה להקות עם שם טוב ומוסיקה שאינה לרוחי, ומצד שני ישנן הרבה להקות בעלות שם רע ומוסיקה שעושה לי את זה (במובן המוסיקלי של העניין).

אבל הכי סבבא זה להקה עם שם טוב, ומוסיקה טובה. ואם אפשר, גם הפקה טובה. אז נוכל לצאת לרחובות, לשמוח, לרקוד ולחגוג את נצחון יהודה המכבי וכד השמן הקטן. אלבום זה יצא בחברת Morbid Records ומכיל שמונה שירים, שהראשון מביניהם הוא intro (מעולה) ואחריו מתחילה המוסיקה לחגוג, רק שהחגיגה היא חגיגה עצובה ומלנכולית (לא להקת חתונות - יותר בכיוון של להקת לוויות) עם אלמנטים גותיים ואפילו קצת אוונגארד, ובזה אין שום דבר רע.
ישנה שם גם זמרת, כמו ברוב אלבומי ה-doom שיצאו בשנים האחרונות, אך פה יש אווירה קצת יותר מחוספסת, ומצד שני המוסיקה מאד מרחפת באפילה. נוצר פה מעין איזון מיוחד, שבו משלבים את העדינות של ה-doom ואת החיספוס שה-underground מביא עמו.

זהו אלבום שאנשי ה-doom והאוונגארד יאהבו מאד. הוא גם מתאים למי שאוהב להקות כמו: Within Temptation, Theater Of Tragedy ,Yearning ,Odes Of Extacy, My Dying Bride וכיוב'. הוא מתאים גם למי שאוהב מוסיקה מחוספסת יותר, כגון Celtic Frost. מי שראשו פתוח (ולא מסיבות רפואיות), יוכל ליהנות מאלבום זה, ובעיניי חשוב מאד שייצאו עוד אלבומים בכיוון הזה, ובסטטוס של ה-underground, כי זה מה שגורם ללהקות להאמין במה שהן עושות, וכתוצאה מזה להוציא אלבומים שהם איכותיים, לא דווקא בהפקה, אלא בתוכן. וכמו שהמשפט המפורסם אומר: "אל תשמע את התקליט, אלא את מה שיש בתוכו". אין לי שום דבר נגד הפקה טובה, רק עדיף תוכן טוב. שיהיה לכם לילה טוב ואפל.

8 מאור אפלבוים

Bal Sagoth "The Power Cosmic" (Nuclear Blast)

אמנם, סרט בקולנוע עולה 27.5 שקלים (נכון ל- 9.9.99), ואמנם Bal Sagoth החדש בטוח עולה יותר, אבל איזה סרט!! האופוס הרביעי של Bal Sagoth, "The Power Cosmic" הוא סרט לכל דבר : שחקנים ראשיים ומשניים, עלילה מורכבת ומפותלת, וכמובן ה-soundtrack

המשובח שמלווה כל סרט טוב! שני מוטיבים עיקריים ש-Bal Sagoth היו פנאטיים לגביהם, השתנו בהפקה הזאת. דבר ראשון ועיקרי שהם עשו, הפסקת-אש באופן רשמי בניסיונות הכושלים לחקות את Cradle, וכעת הם עושים משהו משל עצמם, שהוא ייחודי בתחומו. דבר שני, סוף סוף הקלידים התחילו להשתלב עם המוסיקה, ולא הפכו אותה לשפחה שלהם כמו באלבומים עברו..
Bal Sagoth תפסו כיוון מיוחד, אפילו כמעט הוליוודי. וזה משהו שאי-אפשר להתעלם ממנו, כששומעים את האלבום. אפשר להגיד, שהתוצאה אפילו די מוזרה ומאד לא קונבנציונאלית, בעיקר שילובי הקלידים המטורפים של Jonny Maudling יחד עם קולו ה-Gothic\Black של Byron Roberts והתופים המהירים של David Mackintosh, יוצרים, בעיקר בגלל שהגיטרות נשמעות נמוך מאד במיקס, אווירה מטרפת ומלהיבה, שתרקיד אפילו את הסקפטים שביניכם.
בייקום הזה, ש-Byron ו-Bal Sagoth יצרו יחדיו, קיימות צורות חיים רבות: לוחמים, קוסמים ומכשפים, מפלצות, שדים מטורפים ואלים, ייחודיים רק לעולם הזה. העטיפה היפהפייה משקפת את סגנון ה-War Metal, ובסך-הכל אפשר לסכם ולומר, שמדובר במעין אופרת-חלל מיוחדת במינה. שוב, מכיוון שמדובר במשהו ייחודי כל-כך, לדעתי הקשבת-טרום-קניה היא כדאית מאד.

8 ניר שילוני

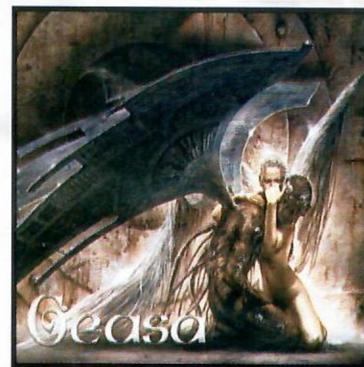

Dunkelgrafen "Aeon's Baphomet" (Last Episode)

כאן יש עסק עם להקה, בעלת אחד השמות הכי מעצבנים (לגבי כל לא-גרמני אוסטרי סקנדינבי או כל מי שלא דובר גרמנית...) שנתקלתי בהם בזמן האחרון, מה עוד שהמוסיקה נשמעת כמו השם המעצבן... מוסיקה טיפוסית בצורה מפחידה. כמה שניסיתי לא מצאתי באלבום הזה שום דבר ייחודי או מקורי, פשוט מוסיקת black פשוטה ורגילה

בתוספת קלידים ומה שמשתמע מכך. זהו בעצם האלבום השני של Dunkelgrafen, האלבום הראשון "Schatten der Ewigkeit" נמכר (לפי פרסומי החברה) בחמשת אלפים עותקים בגרמניה ואם להסתמך על האלבום השני, אני לא מצליח להבין איך...
יכול להיות שבאלבום הראשון היה משהו מיוחד שבאלבום הזה אין? או שפשוט העם הגרמני קונה כל מה שקשור ל-metal, שזה בהחלט לא דבר רע והלוואי וסצינת ה-metal כאן, תהיה כמו בגרמניה. נחזור ל-Dunkelgrafen. הלהקה משלבת במוסיקה את כל המוטיבים המופיעים כיום אצל כל להקות ה-black metal, מתחיל בסאונד המחוספס וההפקה הכל כך רגילה, שבאמת לא מוסיפה לאלבום כלום, נמשך במוסיקה המשעממת. גם השימוש הקבוע של שני סולנים (שעובדים טוב אחד עם השני) היה מאד טיפוסי (ראה מקרה Mystic Circle כדוגמא דומה לסגנון השירה). לסיכום, אלבום ממוצע, להקה ממוצעת עם מסחור מעל הממוצע... עכשיו, אפשר לקבל בבקשה את הקונדומים של Dimmu Borgir?

5 איתי קרש

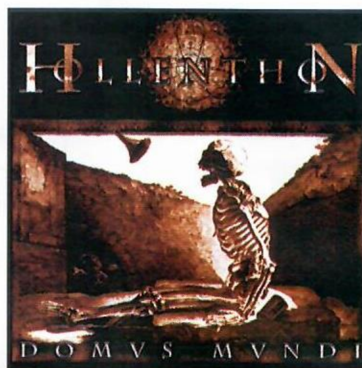
Geasa
"Angels Cry"
(Season Of Myst)

לא רק מלאכים יבכו... גם חלק מכם לא יוכל להישאר אדיש לאלבום הבכורה של Geasa. הלהקה מגיעה מאירלנד. הייצוא האירי לא כלל עד היום להקות metal ששוות יותר מדי אזכור וגם על איך נשמעת U2 מודל 99 מיותר לדבר... קשה להיות מקורי בסצינת ה-black-doom metal של היום, דומה כי כמעט הכל נטחן עד דק ומה שלא נטחן, כנראה שלא היה ראוי לכך... ובכל אופן הפתעה! סולן הלהקה Philippe משלב שירת black אופיינית עם שירה גותית סטייל The Mission, המקצבים אינם מהמקובלים בז'אנר ובכלל ניתן לומר ש-Geasa יצרו סגנון די ייחודי, המשלב את ה-black וה-death השוודי המסורתי, עם הקדרות ושירת הקינה של להקות גותיות מאמצע שנות ה-80. רוב הריפים הם הרמוניות המזכירות פולק אירי עם דיסטורשן וגם את להקת Skydad מאנגליה.
אני ממש חושש פן יפול האלבום בין הכיסאות. חבל לי, כי אני מרגיש שאנשי ה-black ייבהלו מהשירה הלא קונבנציונלית ואנשי הגותי לא יתאהבו כל כך בשירתו הגיהנומית לעיתים של Philippe. בכל אופן יש תקווה, כי נשארו עוד כמה אוזניים מסוקרנות, אשר אינן פוחדות לנסות משהו חדש, הדורש בהחלט כמה האזנות חוזרות ונשנות, כדי לתהות על קנקנו. חובה לציין גם את העטיפה היוצאת דופן ולדעתי אחת היפות והאותנטיות שיצאו לאחרונה ובכלל יש לאלבום הזה יופי המתגלה עוד ועוד, עם כל האזנה נוספת. גם למקוריות יש עוד מקום ותקווה. האלבום הזה יהיה פצצת בכי... בכי של מלאכים.
(ולא רק הם בכו)

9 אבי שחר

Hollenthon
"Domvs Mvndi"
(Napalm)

אני אוהב את הלהקות האוסטריות. לא יודע למה, כשאני חושב על זה, אני מגלה שהתחברתי כמעט לכל להקה אוסטרית ששמעתי (אפשר לתת הרבה דוגמאות, אבל בקיצור: Abigor, Golden Dawn, DornenReich, Summoning, והרשימה ארוכה) ובמקרה של Hollenthon, אין שום יוצא דופן...
Hollenthon מסמלת בעצם, התחלה חדשה לגבי

Martin Schirenc (לשעבר המאחד של הלהקות trash/death החזקות והמוערכות, שהופיעו אפילו אצלנו, עוד בתחילת שנות ה-90. אני מדבר על Pungent Stench למי שזוכר...) ואיזו התחלה! למי שכבר מתחיל לתהות - אין דמיון בין Hollenthon לבין Pungent Stench. המוסיקה באלבום הזה מגוונת ועשירה בסגנונות ובהשפעות מוסיקליות. אני מנסה לקטלג את הסגנון של האלבום וזה קצת קשה. אני יכול לומר שהמוסיקה כאן היא שילוב של heavy metal-black-death עם השפעות קלאסיות ואתניות, גם במוסיקה וגם בשירה. למשל, בשיר מספר שתיים "Homage Magni Nominis Unbra" היתה שירה ערבית!
וכך זה בכל השירים: שימוש בקולות, שירה של מקהלה כדוגמת Enigma, שימוש בסולנית ועוד. כל שיר שונה מקודמו, כמובן לא לגמרי, אבל השוני לא מוחלט.
זה דווקא הוסיף להנאה ששאבתי מהאלבום. אף רגע דל. (שמעתי אותו יותר מעשר פעמים) ואת השיר החביב עלי באלבום זה (שיר מספר שבע-"Premonition-Lex Talonis"), אני שומע כל יום ונהנה בכל פעם מחדש...
לסיכום - אלבום מומלץ מאד. מי שאוהב Therion יאהב גם את האלבום הזה, וגם מי שלא - גם הוא יתחבר אליו.

8½ איתי קרש

Limbonic Art
"Ad Noctum Dynasty Of Death "
(Nocturnal Art)

שנה עברה מאז יצא אלבומם האחרון של הצמד הנורווגי הזה "Emitone Of Illusions", שהיה הקלטה מחודשת של חומר ישן והנה חוזרים אנשי ה-black הבומבסטי והאפוקליפטי ומכים בשצף קצף. זהו אלבומם הרביעי ובניגוד לשמועות שיצאו והוזרמו ערב צאתו, הוא בפירוש לא black אלקטרוני, אלא ההפך הוא הנכון. על Limbonic Art עובר התהליך שעובר על Emperor, Immortal ו-Satyricon. הם מגלים מחדש את יופיה של האגרסיה והקסם שבכבדות ובמהירות. בניגוד ללהקות כמו Moonspell או Covenant שנטשו כל זכר לעברם האפל, דומה כי החבר'ה מאוסלו ממשיכים במלוא המרץ לשאוף ולשרוף. שבעה שירים יש כאן, רובם די ארוכים, אבל למי אכפת? כל שיר הוא פרק נוסף בסיפור האימה המתפתח ומתפתל עם כל דקה. מרגישים כי אכן ניצוצות התהליך העובר על להקות העל בנורווגיה, לא פסח גם עליהם. הסאונד מכני מאד אך חותך בראש במידה שווה. את ה-intro's הבומבסטיים והגותיים מהאלבומים הקודמים מצליפה אווירה קרה, קודרת ובוכיה. זהו בכיו הקודר של המוות, דמעותיו מרטיבות את אוסלו ואין פלא שזה מה שיוצא משם...
האלבום יוצא בחברת Nocturnal Art (האמנות נשארת במשפחה), השייכת ל-Samoth הגיטריסט של Emperor ואכן ניתן לשמוע קצת השפרצות פה ושם מהאחים הגדולים. כן, יש כאן ים של קלידים ואווירה מאד חורפית, אבל אין כאן אפילו רמז קטן לסגנון ה-black המלודי והמסחרי (ראה ערך Dismal Euphony - Covenant), אלא מוסיקה שהיא באמת אמנותית, שחורה, קודרת וקרה לנשמות שחורות (כמוני). אלבום מצוין לחורף המתקרב ובא, זה אפילו הגשם הראשון, אבל המילה מבול או אפילו ברד כבד יותר - מתאימה לו.
בא לי לשלוח שאגה מקפיאת דם אל כל אנשי השחור - זה הפסקול שלכם, סרט האימה מתחיל עכשיו!!

9½ אבי שחר

Mactatus
"Provenance of Cruelty"
(Napalm)

מי שמכיר את האלבומים הישנים של Dimmu Borgir ("Far Alt Tid" ו-"Storm Blast") יזהה את סגנון המוסיקה שיש באלבום הזה, מוסיקת black metal משופעת בקלידי-רקע, במוסיקה עצובה וב-Grim vocals. ואכן Mactatus ממשיכים באלבום זה (אלבום מס שתיים שלהם) את הקו הישן של Dimmu Borgir (לפני שהמסחור ו-Nuclear Blast תפסו אותם), כלומר מוסיקת אווירה לא מהירה במיוחד ולא איטית. מוסיקה היוצרת אווירה של עצב ודיכאון (בקטעים מסוימים), בתוספת זמרת רקע (הנשמעת בדיוק כמו כל זמרת מנורווגיה, עם הקול המתקתק). אבל, אלבום זה הוא בהחלט סביר ולא סתם חיקוי עלוב של D.B. הסיבה המרכזית היא ההפקה הטובה מאד והסאונד המצוין (שעליו אחראי Samoth מלהקת Emperor, אחת הלהקות הגדולות של נורווגיה ושל סצינת ה-black העולמית). בלעדיו אני חושב שהאלבום היה הופך לנפילה אחת גדולה. רק חבל שהמוסיקה באלבום לגמרי לא מקורית.
בקיצור- אלבום טוב של מוסיקת black metal נורווגית טיפוסית, לכל אוהבי Dimmu Borgir, שלא מכירים את החומר הישן שלהם מהימים לפני שהתחילו להצטלם עם איפור ותלבושות של סנטה קלאוס. עכשיו יש לכם אפשרות לקבל מושג עליו.

6 איתי קרש

Mortis
"The Stargate"
(Earache)

את הבחור הזה אתם כבר ודאי מכירים, במיוחד כאשר הוא מצטלם עם איפור ותוספות. כן, הוא נראה כמו El-Diablo

THE HAMMER

(השטן), אך המוסיקה שהוא יוצר היא ממש לא רעה לעומת החזות שלו. למי שלא מכיר, הבחור הזה היה פעם הבסיסט של להקת Emperor (אני מקווה שעליהם אני לא צריך לפרט) ולאורך הקריירה המוסיקלית שלו הוא גם כתב הרבה מאד טקסטים, סיפורים וספרים שונים. את המושג Mortis הוא מציג לאורך שני אלבומים ועכשיו הוא מכה בשלישית (רק שהוא לא מביא גלידה), עם אלבום אווירה כמו שרק הוא יודע לעשות. התקציב שהושקע באלבום זה, באמת שיפר את איכות הסאונד והמוסיקה. כתוצאה מכך, אנו גם שומעים גיטרות אקוסטיות מוקלטות, בחלק מהשירים יש שירה של בחורה ואפקטים מיוחדים שנוספו למוסיקה כעיטורים והפכו אותה ליצירת מופת. גם בלילה, גם ביום אפשר להאזין לאלבום. אני באמת מעריך את הכשרון המוסיקלי של Mortis ואני בטוח שיש עוד מוסיקאים החושבים כמוני או יחשבו כך בעתיד, כאשר ישמעו אלבום זה. האלבום החדש נושא את השם "The Stargate" שכנראה מרמז לנו על ההתפתחות והכניסה לעידן החדש של חיינו על כדור הארץ ושל Mortis כיוצר. האלבום יצא בחברת Earache הידועה יותר בתחום ה-death metal, grind core, industrial metal ועוד כל מיני תת-סגנונות. הסאונד מעולה, שומעים כל דבר בצורה הכי יפה שאפשר והוא מתפרס על שמונה שירים, או במקרה הזה יצירות. אתם יודעים מה, בואו לא נהיה צנועים, זהו מאסטרפיס ומפעל חיים.

9 מאור אפלבוים

Mystigo Yarggoth Orchestra
"The Key To The Gates Of Apocalypses"
(The End Records)

כשפלוגת המוות צועדת בשיירה איטית לידך ואתה מרגיש את מגע ידו הקרה של מלאך המוות, שתמיד פחדת מפניו... כשערפל ורוחות קרות ומקפיאות חובטות בפניך המבועתים... כן... זה האלבום הנכון... הצמרמורת מורגשת כבר בדקה השניה של מצעד המוות הזה. מדובר באלבום הסולו של Knjaz Vargoth, סולן להקת

ה-black metal, Nocturnal Mortum אשר מאוקראינה.
מדובר בשיר אחד שאורכו שבעים וארבע דקות של חלחלה האוחזת בוורידים. מעטים מאד האמנים שיעזו להוציא אלבום של שיר אחד באורך כזה ומעטים עוד יותר האמנים שהלוגו של להקתם פחות קריא מהנ"ל. הלוגו נראה פשוט כמו ציור ובכלל כל קונספט העטיפה מקרין שחור, שחור ושוב שחור... הזעזוע המהנה מתחיל אחרי רבע שעה, black metal-מלודי, אך חותך בנשמה ובבשר באותה מידה. פה ושם נשמעים אלמנטים של folk ומוסיקה עממית, המזכירים גם את Nocturnal Mortum. קשה לי לומר שאוהבי ה-black הערפדי והמלוקק ייהנו מהאלבום. האמת, זה מתאים הרבה יותר לנשמות השחורות באמת ולמי שמחפש משהו מקורי, מוזר ופורץ דרך, שלא נעשה דווקא על פי המתכון המקובל של איפור ערפדים וזמרים ברקע. זאת מוסיקה שאני מבקש שתנוגן בהלוויה שלי.

9 אבי שחר

Penumbra
"Emanate"
(Serenades)

באלבום הבכורה של הלהקה מצרפת, היא מביאה לנו שילוב של מוסיקה קלאסית עם metal.... נשמע חדש? ובכן זה לא. השילוב של הסגנונות באלבום (black ו-death&gothic) בנוסף לאלמנטים הקלאסים, כבר בוצע על ידי להקות שונות (לדוגמא-Therion או Haggard) ולכן אלבום זה לא חידש לי מאומה מלבד העובדה שגיליתי שהרכב של שניים-עשר נגנים (לפי מה שכתוב בדף המידע שקיבלתי עם האלבום), נשמע בדיוק כמו הרכב של חמישה איש בתוספת זמרת... למרות ההשוואה שהחבר'ה של Penumbra מנסים להציג ולהכתיר את הלהקה כיורשת של Haggard (שתי הלהקות אגב באותה חברה...).

אני לא חושב ש"היורש" מגיע לדרגת המקור, לפחות באלבום זה, מפני שלא מצאתי שום דבר מרענן באלבום זה, אלא אותה נוסחה החוזרת על עצמה - מוסיקת קלידים "אפילה" ומתוקה עם שתי זמרות (שיש להן יציאות די מעצבנות מפעם לפעם) ומתווספות לזה גיטרות במלודיה מתאימה, המוסיפה עוד מתקתקות למוסיקה (ולעיתים התוצאה היא מוסיקה שמחה, כדוגמת שיר מספר חמש "Falling Into My Soul") והזמר Maxime (להקה מצרפת אמרנו...) המוסיף המון למוסיקה ולאלבום מפני שקולו הוא באמת טוב וגם השימוש בו טוב בהתאמה למוסיקה. האלבום מופק בצורה טובה, המאפשרת למוסיקה של Penumbra לזרום בחופשיות ולהיות קליטה בעת השמיעה. אבל, הבעיה כאן נעוצה בעובדה שהאלבום מתחיל לשעמם (לפחות זה מה שאני הרגשתי), לאחר מספר השמעות, כשאתה כבר מתחיל להבין את האלבום ואז אתה מגלה שכל שיר דומה לשני ואין שום דבר חדש...

מי שאוהב סגנון זה יכול לבדוק, אולי באמת קמו יורשים ל-Haggard? לא בעיני.

6 איתי קרש

Sigh
"Scenario IV: Dread Dreams"
(Cacophonous)

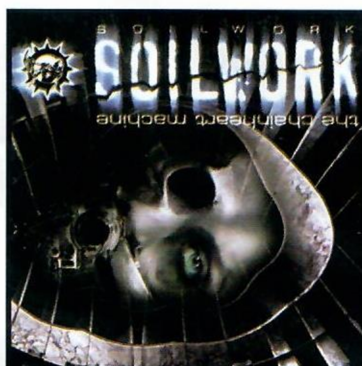
יפן - ארץ השמש העולה... ומשם מגיעה אחת הלהקות היותר אפלות ומקוריות שאני מכיר- Sigh. אלבומם הקודם ("Hail Horror Hail"), סבב סביב המושג "אימה" וזה בהחלט נשמע מתוך המוסיקה והיה שונה לחלוטין מכל אלבום של להקת black metal אירופאית. ועכשיו הלהקה חוזרת עם אלבום, שבו המושג המרכזי הוא (כפי שאפשר להבין מקריאת הכותרת של האלבום), המוסיקה שאנחנו שומעים בעת שאנו חולמים,כלומר ממש כמו בחלום רגיל בו רגע אחד החלום נעים ורגוע, ואז החלום הופך לסיוט. בדיוק כך נשמעת המוסיקה שבאלבום, רגע מרגיעה ונעימה ואז פתאם היא הופכת למפחידה, מעוררת ומכניסה אותך למצב של עצבנות. כל זה מבוצע בצורה המזוהה עם Sigh - כלומר, שימוש באלמנטים לא כל כך מזוהים עם הז'אנר (למשל שיר מס' 8 "Black Curse"). בשיר ישנם קטעים של מוסיקת קאנטרי וג'אז... (שממש עבדו טוב והוסיפו לי משהו שונה, כששמעתי את השיר), היוצרים מוסיקה מטורפת ופסיכודלית המעובדת בצורה מקצועית. נוסף לזה - שירה מצוינת וחזקה של הסולן, המגובה בזמרת המוסיפה בשירתה נופך, ביחוד בשירים מסוימים (שיר מס 2' "Infernal Cries" לדוגמא).

אהבתי את הצורה בה היו השירים בנויים. אי אפשר לזהות באיזו תבנית-כתיבה Sigh השתמשו לכתיבת השירים, מפני שכל שיר היה שונה מרעהו. קשה לצפות מה תהיה ההמשכיות בתוך השירים (ממש כמו בחלומות). כמובן, קיים בסיס-השיר, אבל בהרבה קטעים, בתוך השירים, היתה התגובה שלי משהו בסגנון של "איך זה הגיע לכאן?" אבל בסוף, אחרי ששומעים את השירים מספר פעמים ואחרי שמתרגלים למוסיקה, מבינים את מה ש-Sigh מנסים להעביר באלבום זה.

מה שלא היה כל כך טוב לפי דעתי, הוא הסאונד של האלבום. הוא היה לטעמי חלש מדי וגם לא עשה חסד עם המוסיקה (לחשוב שאם הם היו מקליטים למשל ב-Abyss Studios בשוודיה - התוצאה היתה הרבה יותר טובה). אבל זה לא גורע מהאיכות, (אולי הלהקה חשבה שזה הסאונד הכי מתאים לאלבום).

זהו. אלבום שונה לגמרי מהאלבומים הרצים בסצינת ה-black העולמית, למי שרוצה לשמוע איך חלומות נשמעים ביפנית...

8 איתי קרש

Soilwork
"The Chain Heart Machine"
(Listenable Records)

מאלבום הבכורה של ההרכב השוודי Soilwork, שיצא בשנה שעברה "Steel Bath Suicide", קיבלתי פיצוץ על הפנים. מאז At The Gates, לא שמעתי להקה שוודית שהפגיזה ככה. באלבום הראשון הסגנון היה death שוודי מהיר, טכני וכוחני. אבל, בניגוד ל-In Flames למשל, החומר של Soilwork היה כעוס, נוירוטי, אותנטי ועצבני במיוחד וכלל גם מרכיבים של trash metal משנות ה-80 (בעיקר Kreator). הסאונד היה בשרי ומלא. מיותר לציין, שכשקיבלתי את הפרומו של "The Chain Heart Machine", הידיים קצת רעדו. הייתי בטוח, שהנה עוד פעם זה בא... ובכן, קודם כל יש שינוי מה באווירה. הסאונד מזכיר מאד את הלהקות השוודיות של אמצע שנות ה-90', כמו At The Gates ,Dismember ואפילו Entombed, אבל עדיין נשמע די עדכני.

מה שכן, להקת Arch Enemy בילתה זמן נוסף במכשירי הקומפקט של Soilwork. זה ממש נשמע כמו אלבום חדש של Arch Enemy שופע סולואים המזכירים מאד את Mike Amott (מטאליים עם touch בלוזי מסוים). יחידת הקצב דופקת כמו שצריך וגם השירים כתובים בצורה בוגרת. רמת הכעס נשארה בערך כמו באלבום הראשון ובכל זאת משהו קצת התפספס פה, אולי ההלם שחבט בי האלבום הראשון, לא נתן הרבה צ'אנס לשני. בכל זאת, נא לא להבין לא נכון, למען הסר ספק; מדובר באחלה אלבום ולמי שלא הכיר את ההרכב, זו הזדמנות טובה לשמוע אחלה death שוודי מהוקצע ומיוחד. אמנם, את הפעם הראשונה זוכרים תמיד ואומרים שהיא הכי טובה, אבל גם אחר כך ניתן להנות מיחסים בריאים וטובים עם Soilwork.

8 אבי שחר

Sridakra
"Lays From Afar"
(Last Episode)

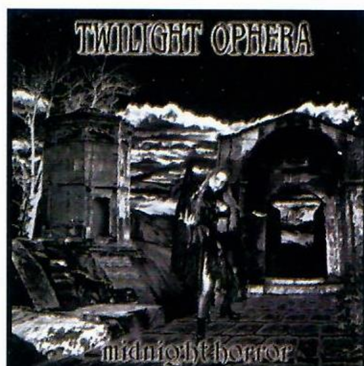
אלבום בעייתי, אין ספק בדבר... זה לא שהאלבום עצמו בעייתי אלא העיתוי. היום כשכל שלושה חבר'ה מתאגדים לסופר-גרופ, ולהקות black/death חדשות צצות כמו פטריות ומתווספות למבחר שממילא כבר קיים (והוא ענק - תאמינו לי!), Sridakra בהחלט מתפספסת, ובצדק יש לומר, בין השאר.

ב-"Lays From Afar" יש הרבה מאד מוטיבים שונים המשולבים זה בזה בצורה סבירה. אווירה סקוטית חזקה, שירת 'קלין' לא רעה, צעקות black/death וגיטריסטים סבירים, אלה רק חלק מהמכלול, וזאת גם הבעיה.

Sridakra מנסים להישמע כמו Bathory, ו-Dark Tranquillity בעת ובעונה אחת ולהפגין טכניקות בנגינה, וכל זאת - בו-זמנית. זה לא עובד ביחד מי-יודע-מה ומשאיר אותנו עם סתם עוד אלבום Swedish metal. יש קטעים יפים יותר ויש יפים פחות. הנגינה, הסאונד, הנגנים והחומר - כל דבר בנפרד נשמע טוב, אבל כשהכל מוכנס לבלנדר ומנוער קלות, התוצאה המתקבלת - היא סבירה עד מעיקה. העטיפה, כמו שכולכם יכולים לראות, די רגילה ואולי אפילו קצת פרימיטיבית ומעצבנת (אבל הלוגו די מגניב..).

טוב, בטח הבנתם את הרעיון עד עכשיו, אבל רק שתדעו שאם הייתי זוכה לסיבוב על "Lays From Afar" לפני שנתיים-שלוש, הייתי נהנה ממנו הרבה יותר. מומלץ לאלה שהמושג Swedish metal חדש עבורם, ובשביל אלה הנותנים צ'אנס ללהקות, שהן גם קצת מיוחדות וגם קצת משעממות...

6½ ניר שילוני

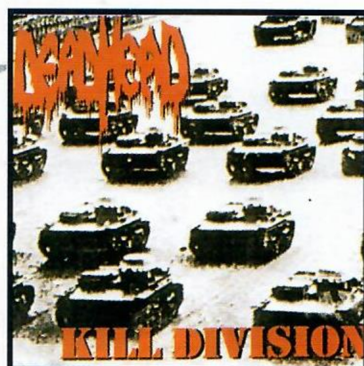

Twilight Ophera
"Midnight Horror"
(Cacophonous)

היום המושג melodic black metal, הוא מושג כל כך מוכר ורגיל, וזה מה שאפשר להגיד על האלבום החדש של Twilight Ophera, אלבום שלא מחדש שום דבר, רק חוזר על אותה נוסחה שוב ושוב (אבל קשה היום להיות מקורים במוסיקה). המוסיקה באלבום זה, היא לא יוצאת דופן עד כדי כך שתגרום למאזין להגיד "וואו! את זה עוד לא שמעתי קודם" אבל היא בדיוק מה שכל אוהב-black-מלודי-עם-קלידים, יוכל לשמוע. חומר קליט במיוחד שישר מתחברים אליו, (לפחות כך זה קרה אצלי), אבל אחרי מספר השמעות, מתחיל להיות משעמם, מפני שהוא צפוי וחוזר על כל המוטיבים של המוסיקה השגרתית. בכל זאת אני יכול להגיד מילה טובה על הסאונד הכללי של האלבום, שהוא באיכות גבוהה. (האלבום הוקלט באולפן ש-Children Of Bodom משתמשים בו). בזכות ההפקה הטובה של האלבום, הוא קיבל אצלי ציון גבוה יותר.

לסיכום- אלבום ממוצע, עם כל האלמנטים הרגילים של melodic black metal למי שאוהב, אפשר לנסות. מי יודע אולי תאהבו את האלבום הזה יותר ממני...

7 איתי קרש

Dead Head
"Kill Division"
(Cold Blood Industry)

בימים שה-trash היה באמת trash, בימים שלכולנו היה

UNDER THE HAMMER

שער עד התחת וחולצה דהויה של Kreator (לפחות לחלקנו...), בימים שהלהקות הצטלמו עם גיטרות וניטים ולא עם נוצות וליפסטיק, Dead Head יכלו להיות מובילי זרם. "Kill Division" הוא אלבומה השלישי של הלהקה מהולנד שקיימת כבר מ-1989, בניגוד לסופרמרקט של הלהקות היום שמוציאות אלבום כל חצי שנה, ל-Dead Head יש שלושה אלבומים בעשור, אבל כל אחד מהם נשמע פיצוץ (לא עדיף?). האלבום נשמע בדיוק כאילו הוקלט בברלין של 89. הדימיון ללהקות כמו Kreator, Sodom, Destruction, Sadus, לא משאיר מקום ולא צל של ספק, מהו טיב הסחורה המסופקת. ואכן סחורה הישר מפלוגת המחץ של ה-trash metal של שנות ה-80 השופעות בירה, מעילי עור, שיער ארוך ו-metal אגרסיבי ולא מתפשר, גם עיצוב העטיפה מזכיר את כוח התקופה ואיזה פיצוץ של הרגשה זו לשמוע סוג כזה של חומר בשנות ה-90 המאוחרות, כאשר כל אלילי ה-trash באמת נזרקו בזה אחר זה לזבל.
מומלץ לכל ילדי ה-black metal, doom אווירתי וגוטי שופע קלידים - להכריח את עצמם לשמוע לפחות פעם אחת את Dead Head, לפוצץ את המוח ולהזריק את החומצה פנימה. Dead Head לא מתאמצים להיות ברוטליים כמו תשעים ותשעה אחוזים מהלהקות כיום. הם לא מתאמצים ליצור סאונד כבד ולהראות אותנטיים. הכבדות והאותנטיות פשוט מונחים שם בצורה טבעית כאילו היו שם תמיד.

מה שנשאר זה לפוצץ את המוח עם "Kill Division" ולהצטרף למסע ההרג של Dead Head. חובה!!!

9 *אבי שחר*

Man(i)kin
"Sem(i)nal"
(Night Breed)

אחת ההפתעות החדשות בתחום ה-dark wave, היא

Man(I)Kin - שם מוזר ללהקה מעולה. אך בואו לא נשפוט להקה על פי שמה. כבר נתקלנו בלהקות עם שמות יותר מוזרים. הלהקה מונה ארבעה אנשים, הסולן וכותב הטקס־טים Seth, המלחין והמפיק Martin ושני נגני כלי הקשה Ian ו-Mark. האלבום נקרא "Sam(I)Nal" ובנוי כמו ששם הלהקה בנוי מבחינת הדפוס. האלבום מכיל עשרה קטעים קצביים מאד. הסאונד מעולה וכך גם ההפקה. יש לציין שמאד נהנתי לקרוא את הטקסטים, במיוחד את שורות הפתיחה של השיר השלישי "Faithless" שלפי דעתי הוא אחד החזקים בדיסק "I See Your Lies Now. I'm No Longer Blind, No Never Again" ההפקה באלבום זה נשמעת מאד עכשווית מהצד הטכני, לעומת זאת מבחינה מוסיקלית הוא נשמע מושפע מאד מלהקות שקיימות הרבה שנים בשוק והחומר המוכר שלהם הוא דווקא הישן יותר, לדוגמא Front Line Assembly ו-Front 242. מי שאוהב dark wave ו-metal יתאהב באלבום הזה כי הוא מקפיץ, הביטים שלו מהירים ואפילו יש בו brit beat. Man(I)Kin חתומים בחברת Night Breed Recording המתמחה בתחום הגוטי, dark wave תעשייתי וכל מה שאפל וקודר או מקפיץ ואלים בצורה מיוסרת.

אחרי השמיעה הראשונה, הבחנתי בקטע שמזכיר את החלקים התעשייתיים של Fear Factory מבחינת שירה וליווי. מי שאוהב את השירים היותר איטיים של להקת גל זה, יהנה משיר מספר חמש "Pilgrim Walking", שהוא קטע מהמם. אני יכול לכתוב את דעתי על כל שיר ושיר, אך זה יהיה מיותר מבחינת מקום בכתבה, כי האלבום כולו טוב

לוח מודעות METAL HAMMER לוח מודעות

ISRAELI TRUE METAL FORCE

להזמנת מודעות ניתן להתקשר מ-09:00 עד-18:00 לטלפון: 03-6881410

להזמנת מודעות ניתן להתקשר מ-09:00 עד-18:00 לטלפון: 03-6881410

מאד, וכל שיר מוביל אותך לקטע אחר. המוצר עצמו כולל העטיפה מעולים.

9 מאור אפלבוים

Scholomance
"A Treatise On Love"
(The End Records)

האמת, אין לי מושג איך לפתוח את ה-review הזה. חוק מספר אחת שלמדתי בקורס עיתונאות היה שאסור בתכלית האיסור שכתב יהיה מופתע, הוא אמור לצפות את המתרחש ולא להראות כמי שנתפס עם מכנסיו למטה, אבל מה לעשות גם זה קורה...

Scholomance, להקת black/progressive metal מארה"ב, מנצחת את המושג "הכל נדוש, הכל נטחן" עד כדי כך שאפילו רסיס לא נשאר ממנו. מצוידת בגיטריסט-מוביל, ואחד המוחות המוסיקליים המבריקים ששמעתי Crinklaw Scott. וחוץ ממנו כנראה שבאמת לא צריך דבר-הבנאדם כותב חומר המשלב את הוירטואוזיות של Malmsteen (בייחוד בסולואים), הגאוניות של Arcturus והסימפוניות של Limbonic Art. והקוקטיל הזה קטלני במיוחד, אין אף הרכב black ששמעתי (ואני מקשישי הז'אנר), שנשמע אפילו קרוב מבחינת מקוריות, טירוף ורעיונות ל-Scholomance.

נשמע כאילו הברנשים בלעו כמויות אדירות של היפר-אקטיביות ויצירתיות. בתוך השירים ישנם סימפולים וקטעי speed הנותנים לעסק להישמע כסרט. לפעמים זה סרט אימה, לפעמים - מדע בדיוני ולפעמים - סרט תורכי... אבל מה שכן, זה סרט שזכה ב- שלושה פרסי אוסקר - על מקוריות, כתיבה וביצוע.

ו-Scholomance חייבים להיות גאים בעצמם על שהוציאו תחת ידיהם אלבום ראשון כזה. סביר להניח שהוא לא ימכור כמו Cradle Of Filth, אבל הוא יכול לשמש מורה דרך ומקור לגניבות להרבה להקות מהסצינה.

ה-Dream Theater של הבלאק מטאל.

9 אבי שחר

Salacious Gods
"Askengris"
(Cold Blood Industries)

הולנד ידועה לכל חובב, כמדינה שמאחדת פעם בשנה, את פסטיבל Dynamo - פסטיבל מטאל ענק בן שלושה ימים - עם עשרות להקות ועשרות אלפי צופים.

מעטות הלהקות שהצליחו להתברג בצמרת המטאל האירופאי ממדינה זו, פרט ל-The Gathering, Gorefest, Pestilence (מישהו זוכר?) ועוד כמה מעטים. ל-חהאך חעאידבלבק יש את הכלים (תרבות) לעשות את זה. ההרכב קיים מ-95 וזהו אלבום הבכורה שלו, המציע לכל אוזן מטאליסטית, בלאק מטאל טכני (כן, יש חיה כזו...)

מלודי ומרגש. ההפקה מדגישה את עוצמת העיבודים המלווים בקלידים, אך אינם באים על חשבון הכבדות, וראוי לציין שכבר העטיפה מעידה על כוונותיהם בכל הקשור לסאונד - איפור בשלל צבעי הקשת, גרזינים, חרבות, סכינים ומה לא...

החומר מזכיר מעט להקות כמו Limbonic Art ו-Emperor בשילוב של Orchestra וכבדות. פרט לסאונד-הגיטרה, שהיה יכול להיות יותר כבד, העניין נשמע כמו שצריך להישמע בגהינום. סביר להניח שעם פרסום טוב, הלהקה יכולה תוך זמן קצר, למצוא את עצמה בין הכוחות המובילים בסצינת הבלאק.

Dimmu Borgir יכולים כבר להביט במראה הצדדית שלהם ולראות רכב המנסה לעקוף.

9 אבי שחר

בגליון הבא של

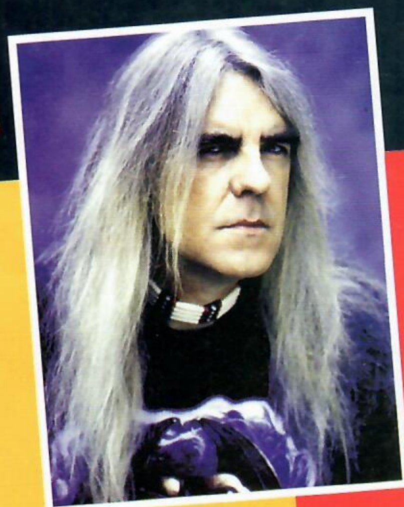
METAL HAMMER

ISRAELI TRUE

METAL FORCE

ANNIHILATOR

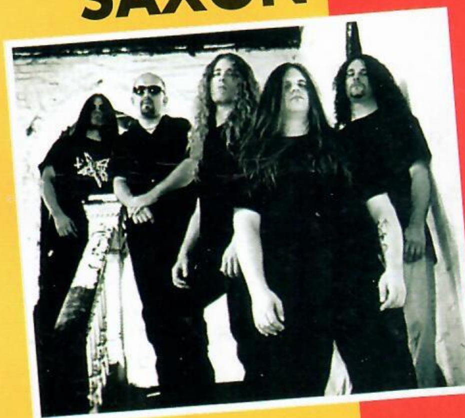

SAXON

IRON MAIDEN

ORPHANED LAND

MAYHEM

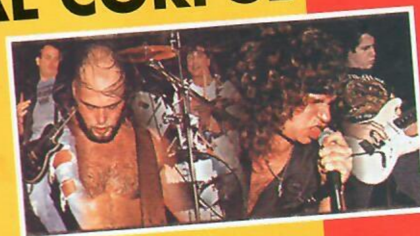

MACHINE HEAD

CANNIBAL CORPSE

PRIMAL FEAR

METAL CHURCH

U.D.O.

GRAVE DIGGER

דיסק חינם כל חודש!

מבצע אהבה

9½ ימים של שכרון חושים!

כיצד משתתפים?

קונים אריזת קונדומים של durex

שומרים את האריזה ואת הקבלה,

מתקשרים לטלמסר 03-765-11-69

ונכנסים להגרלה הגדולה!

פרס ראשון:

טיסה זוגית לטהיטי

כולל ארוח מלא

ל-9½ ימים

של שכרון חושים!

מאות פרסים מדהימים: טלוויזיות,

מכונות אספרסו, שעוני דורקס,

ועוד... בנוסף תתקיימנה הגרלות

שבועיות נושאות פרסים מדליקים.

התקשרו עכשיו!

בכפוף לתקנון המבצע. המבצע יערך בתאריך 22.8.99 עד 26.10.99. בכל שבוע יוגרלו מתוך המשתתפים מועמדים להגרלה הסופית, שמתוכם 100 יזכו במתנה מדליקה. ההגרלה הסופית תתקיים ב-1.11.99 במשרדי חברת טלמסר בנוכחות מפקח המבצע שחר פלורנץ מחברת פרומדיקו, בלשימור 4 פתח-תקוה. המבצע יתקיים בבתי-מרקחת ורשתות הפארם בלבד. ההשתתפות מגיל 17 ומעלה. הזוכים יאותרו טלפונית.

Feeling is everything

